SBORNÍK NEJÚSPĚŠNĚJŠÍCH PRACÍ 13. ROČNÍKU SOUTĚŽE

LITERÁRNÍ ÚSTÍ

(práce neprošly jazykovou korekturou)

♦ I. kategorie - 6. – 7. třída ZŠ a odpovídající ročníky víceletých gymnázií ♦

Téma: Cesta do pravěku aneb pohádka o založení města Ústí nad Labem (povídka) – 33 příspěvků

1.	**Jiroušková Beáta**	**VI. B**	ZŠ a MŠ Nová	Prašivíni v pradávném městě
2.	**Špačková Tereza**	**6. A**	ZŠ Stříbrnická	Velký vlk a Holubice
3.	**Lorenzová Kateřina**	**6. A**	Gymnázium a SOŠ dr. Václava Šmejkala	Cesta do pravěku aneb pohádka o založení města Ústí nad Labem
4.	**Kozma Jiří**	**6. C**	ZŠ a MŠ Nová	Ústecké království
5.	**Kimlová Barbora**	**V2A**	Gymnázium Jateční	Příšera v řece

Jiroušková Beáta

Prašivíni v pradávném městě

Asi Vás jako první napadne, proč právě Prašivíni? Ano, Prašivíni byli tak ošklivé prabytosti, že byli vlastně strašně krásní a roztomilí. Na první pohled vypadali jako broučci, ale už na druhý pohled tyto prabytosti připomínaly nějaké skřety. A proč se nazývali právě Prašivíni? Protože připomínali prašivé houby (Prašivky). Byla to vlastně jejich ochrana před nepřáteli, kterých se obávali. Čím více vypadali jako prašivky, tím byla větší šance, že si jich nepřítel nevšimne.

Celá tato skřetí rodinka žila spokojeným životem v krásném údolí uprostřed lesa. Jejich domek zdaleka nevypadal tak, jako vypadají domky dnes. Celý jejich dům byl postaven z větviček, hlíny a veškerých přírodnin, které se v lese dají najít. Prašivíni však nebyli jediní, kdo v tom krásném údolí žili. Žilo zde několik dalších rodin Prašivínů a všichni si žili spokojený život v souladu s přírodou.

Rodina Prašivínů, o kterých vám vlastně chci vyprávět, se skládá z pěti členů. Maminka Babů, tatínek Bubů a tři děti které se jmenovaly Barů, Baci a Dudů. Celá rodinka si žila docela obyčejný a spokojený život. Maminka se starala o domeček a tatínek s dětmi pracoval na malém políčku, kde si pěstovali vše, co potřebovali.

Jednoho dne celá rodina vyrazila na své políčko pro sklizeň. Když se však vrátili domů, čekalo je nemilé překvapení. Jejich domeček byl celý rozbitý a zničený. Měli velké štěstí, že právě v tu dobu, kdy spadl kousek od řeky meteorit, nebyli doma. Celé rodině nezbylo nic jiného, než se pořádně posilnit právě sklizenou úrodou, zabalit si pár věcí, které jim zbyly a odcestovat k jejich babičce, která bydlela o několik údolí dál. Babička je přivítala a byla šťastná, že už nebude bydlet sama.

Nikdo však netušil, že s meteoritem, který spadl do Prašivínského údolí přicestovali také lidé, kteří dříve žili na jiné planetě. Jejich planeta se však roztříštila na několik kusů. A obsadili právě tuto celou planetu Prašivínů. Novým obyvatelům se toto malebné údolí moc líbilo a mluvili o něm jako o krásném, pojmenovali ho Ústí . A Ústí právě proto, že v jejich řeči slovo „ústí“ znamenalo krásný. Meteorit, který spadl právě do krásného údolí (Ústí), se v údolí nádherně vyjímal, že ho začali nazývat Mariánka, což byl název jejich bývalé královny, která se krásně vyjímala i na jejich bývalé planetě. Nejkrásnější řeka na jejich planetě se jmenovala Labe, a proto název řeky v jejich údolí, byl jasný. Vzniklo nové město v údolí, Ústí nad Labem, které bylo obydleno lidmi. Lidmi z jiné planety.

Velký problém však nastal již zanedlouho. Tito lidé neuměli žít v souladu s přírodou tak, jako to uměli po celá staletí Prašiviní, a tak ničili objevené město, přírodu i celou planetu tak, jako ji ničili na své původní planetě. Příroda si však takové zacházení nenechala dlouho líbit a začala se bránit. Začaly povodně, zvedla se hladina řeky Labe a vyplavila novým obyvatelům „lidem“ veškerá jejich obydlí. Lidé se na přírodu velmi hněvali vůbec je nenapadlo, že je to odpověď na jejich chování k přírodě. Odstěhovali se dále od řeky a mysleli si, že je problém vyřešen. Přemístili se do středu údolí na kopec, který nazvali Střekov.

Nikdy nikdo z nich dodnes nepochopil, že před přírodou člověk neuteče. S přírodou se musíme naučit žít, vážit si ji a dobře se o ni starat.

Špačková Tereza

Velký vlk a Holubice

Na břehu Labe se líbilo už pravěkým lovcům. Kolem byly hluboké lesy plné zvěře, v řece plavalo hodně ryb a pod skálou se mohli krásně schovat. Kmen takových lovců sedával kolem ohně na břehu řeky, opékal si maso a brumlal nějaké pravěké táborové písně.

V té době stál v čele kmene náčelník Velký vlk. Ulovil už hodně zvířat a nebál se ani medvěda. Jednoho úplně sám ulovil a na krku nosil náhrdelník z jeho zubů. Aspoň to sám tvrdil. Ale zrovna moc odvážný nebyl, protože se bál

vlastní ženy. Vybral si samozřejmě tu nejhezčí, ale pak zjistil, že je hádavá, závistivá a věčně nespokojená. Říkali jí Holubice, ale byla to vlastně pořádná dračice. Pořád chtěla mít to nej : nejlepší místo u ohně, nejlibovější kus masa, nejhuňatější kožešinu, nejpevnější chatrč a tak podobně.

Velký vlk musel pořád něco shánět, zařizovat, lovit, stavět. Na samotné náčelníkování mu ani nezbývalo moc času. Mohl být rád, že v kmeni není žádný lepší lovec ani žádná hádavější manželka. Ostatní se mu už tajně posmívali, ale do očí mu nikdo nic neřekl. A jejich manželky se zase bály hádavé náčelnice. Tak by to asi šlo pořád stejně, ale jednoho dne na území kmene přišel zraněný lovec až odněkud z břehů Ohře. Ztratil se při lovu, protože byl ještě nezkušený. Málem ho roztrhali vlci a z posledních sil se dovlekl až k Labi.

Ujal se ho sám náčelník. Holubice nejdřív měla plno posunků a řečí, ale když jí vděčný lovec daroval krásný náramek z provrtaných říčních kamínků, dokonce pomáhala s jeho ošetřováním. Lovec jí pak vyprávěl, že jeho kmen je modernější. Chatrče postaveny v řadách, vypadají skoro stejně, jen ta náčelnická je o hodně větší a stojí uprostřed. Tam je nejdůležitější místo v celém táboře, kde se všichni scházejí na poradu. A náčelníkově ženě prý nosí dary. To se Holubici moc líbilo.

Když se Velký medvěd celý unavený vrátil z lovu, ani odpočinout ho nenechala a hned spustila, jak je nutné změnit tábor. Vlastně se musí všechno zbourat a postavit nové a pořádně. Už to nebude tábor nějakých povalečů, ale osada na úrovni. Když chtěl něco namítat, kladla mu prst na ústa a mluvila a mluvila.

Aby měl klid, rozkázal všem členům kmene, aby dělali, co si Holubice přeje. A tak plánovala, radila, opravovala, až vznikla dokonalá osada, kterou odsouhlasil i cizí lovec. Jen na název osady nikdo nemohl přijít, návrh Holubičin všichni odmítli. Tak rozhodl Velký vlk jako náčelník. Vzpomněl si, jak mu Holubice kladla prst na ústa, když chtěl promluvit. Tak novou osadu nazval „Ústín“. Časem to poslední písmenko vypadlo a nám z těch dob zbylo jen Ústí.

Lorenzová Kateřina

<u>Cesta do pravěku aneb pohádka o založení města Ústí nad Labem</u>

Po tréninku jsem se rozloučila s kamarády a zašla ještě do knihovny. Bylo sychravé, podzimní odpoledne. V ulicích se začaly rozsvěcet lampy, zima se mi vkrádala pod kabát. Spěchala jsem, abych tam byla co nejdříve.

V knihovně nikdo nebyl, jen mě vlídným úsměvem přivítala paní knihovnice. Vrátila jsem vypůjčené knihy. Prohodila jsem s ní pár slov a šla jsem hledat pro mne nové a zajímavé knihy. Ve škole si povídáme v dějepise o pravěku.

Zamyslela jsem se, jak to v našem městě vypadalo před dávnými a dávnými lety? Usedla jsem ke stolu s knihou Dějiny města Ústí nad Labem. Listovala jsem a koukala se na zajímavé obrázky. Najednou mě napadlo. Udělám rodičům doma překvapení. Vydáme se, celá rodina do pravěku. Cestou z knihovny koupím buřty a také udělám na kamnech chlebové placky.

Začala jsem plánovat. Když jsem dorazila domů, zatopila jsem v kamnech a pustila se do placek. Z kamen se čoudilo, ale oheň plápolal. Vypadlo pár uhlíků, které mi posloužily na nástěnné malby. Na našich bílých zdech se vyjímaly bezvadně. Musela jsem se pochválit. Na výzdobu jsem ještě použila maminčiny kožešiny. Do jedné jsem se ovinula. Na bradu jsem si uhlíkem namalovala čárky a zapletla si vlasy do copů, jako Sčekta (postava zajatkyně z knihy Lovci mamutů od E. Štorcha).

V našem starším domečku to začalo vypadat opravdu jako v jeskyni. Z kamen se čoudilo a zároveň se linula vůně připálených chlebových placek. Rodiče opatrně otevřeli dveře a celý tančící rituál kolem ohně před jídlem začal. Maminka zuřila a nejasnými posunky naznačovala, že se jí to snad jen zdá. Do toho vydávala nesrozumitelné skřeky. Tatínek a já jsme nechápavě zůstali stát. Tatínek nechápal, co, se stalo s naším domem a já, jsem měla dokonalou představu, jak se dříve lidé asi dorozumívali.

Správný náčelník, hlava naší rodiny zachoval chladnou hlavu. Snažil se maminku uklidnit. Zasedli jsme ke stolu, povečeřeli připeklé placky a buřty. Aspoň něco pozitivního, maminka nemusela vařit večeři. Poznamenal tatínek a začal vyprávět příběh o založení města Ústí nad Labem.

Na hranici mezi Českem a Německem ležela malá vesnička, kterou stále napadali němečtí osadníci. A tak obyvatelé vesnice vyslali dva statné muže, ať jdou poprosit knížete na Vyšehrad o pomoc. V Praze jim dali zlato a dělníky, kteří jim měli pomoci postavit novou vesnici. Cestou narazili na starou ženu, která jim věštila osud. Řekla jim, ať jedou dále po proudu řeky, a tam, že prý uvidí hořet houští. To ať uhasí a zbytek posekají a na tom místě ať založí novou vesnici, které dají název Houssti. Tak se také stalo, za čas se vesnici začalo říkat Ústí, a protože leží nad řekou Labe, dostalo název Ústí nad Labem.

Večer začal být příjemný, maminka si s tatínkem ještě zatančili u kamen. Zasedla rodinná rada a začalo se plánovat, co s malbami na zdech. Protože byl pátek, tak Náčelník slíbil Rudé záři (to měla být maminka), že hned druhý den vymaluje a malá Ščekta (to jako já) mu pomůžu.

Kozma Jiří

Ústecké království

Za sedmero řekami a horami, kde se poslední hora jmenovala Milešovka, bydleli spolu černokněžník Střekov a jeho sestra Brná. Zlý černokněžník Střekov tam měl své tajemné sídlo. Bydleli tu ještě tři krásní sirotci – princezny, které se jmenovaly: Větruše – ta mohla ovládat vítr, další princezna Marie a potom nejkrásnější Bílina, která měla krásné blonďaté vlasy.

Bílina už od svých 17. narozenin milovala krále Labe, kterého potkala na výletě v Krkonoších s ostatními princeznami. Ale černokněžník miloval krásnou Bílinu a nechtěl se jí vzdát. Vědma Brná mu radila, aby si vzal Bukovku, která ho měla ráda.

Jednou zlý Střekov chtěl Bílinu odnést, a tak letěl na svém havranovi, který měl krásné černé a lesklé peří, po obloze. Ale sestra Marie si toho na poslední chvíli všimla, a tak na něj začala házet z věže znělcové kameny. Podařilo se jí ho shodit a černokněžník se rozzlobil a začaroval ji v pevnou skálu ze znělcového kamene. Obě zbylé sestry byly velice smutné. Brná mu radila, aby zakletou Marii pustil, ale byl neústupný a pořád si myslel na Bílinu.

Po čase se vydal opět unést překrásnou Bílinu. Tentokrát se sám rozhodl vyšplhat po hradbách. Větruše, která svou sestru opravdu milovala, tak využila své větrné síly a sfoukla ho z hradeb. Střekov ve své zlobě začaroval statečnou Větruši v kopec, na kterém jsou stromy, mezi kterými se prohání ševelící vítr.

Bílina byla ze ztráty obou hodných sester tak smutná, že nemohla spát, nemohla vůbec jíst a plakala a plakala a plakala, až naplakala ne potok, ne říčku, ale úplně celou řeku.

Král Labe se konečně po splnění královských záležitostí vydal oženit s Bílinou. Ale zákeřný Střekov byl připraven. Při průjezdu Průčelskou roklí na něj Střekov se svými kumpány zaútočili a krále Labe ubili. Nyní již nic nebránilo černokněžníkovi, aby si odnesl osamělou a nešťastnou Bílinu na svoje sídlo. Ta si ale Střekova nechtěla vzít, a proto se rozhodla ukončit svůj život skokem do řeky. Po jejím skoku se stal zázrak a tam, kde se zachytily její zlaté vlasy, vyrostla žlutá kvítka tařice skalní. K uctění památky mladých lidí se moudrá Brná rozhodla uspořádat velkou slavnost. Přijela spousta lidí. Jedli, pili a slavili. Když hosté měli odjet, nikomu se nechtělo. Líbilo se jim šplouchání řeky z vyplakaných slz, šumění stromů na kopci ze začarované Větruše a klid vycházející ze skály – začarované Marie. Rozhodli se, že tady zůstanou žít a založí město. Střekov si uvědomil, o čem je život, vzal si Bukovku a dobře vládl. Moudrá Brná, aby se na tento příběh nezapomnělo, nazvala skálu po Marii, kopec po Větruši a řeky po milencích Labe a Bílina. A osadu vzhledem k příběhu, který se stal u Labe, kde ústí Bílina, nazvali Ústí nad Labem.

Kimlová Barbora

Příšera v řece

Kdysi dávno, když naši dávní předkové hledali nová území, došli až sem, k řece Labi. A tam začíná náš příběh.

Po lesích kolem Labe chodí neveliká tlupa. Byli vyhnáni ze své osady a teď už týdny hledají nové místo, kde by se mohli usadit. Konečně došli k velké řece. Ihned skládají své věci a odpočívají. Nesmějí však ztrácet čas. Muži musí na lov a ženy stavět chatrče. Tak těžký je jejich život.

Kvečeru jdou ženy pro vodu, muži opékají statný úlovek. Zvěře je ve zdejších lesích dostatek. Ve vesnici panuje veselá nálada. Všichni mluví a smějí se. Když tu náhle zaslechnou výkřik od řeky. Vzápětí přiběhnou ženy a už z dálky volají: „Příšera, v řece žije příšera!“ A hned vyprávějí o hrozné stvůře. Prý vypadá jako had, jen je mnohem větší, má ostré zuby a dlouhá chapadla. Nakonec zjistily, že jedna z nich chybí. „Určitě ji sežrala ta příšera!“ vykřikl kdosi. Celá vesnice byla náhle rozrušená, byla svolána i rada Starších, aby se rozhodlo co dál. Jen děti musely spát. Až na jednoho chlapce, toho, kterému příšera sežrala matku. Říkali mu Lab. Byl velice silný, kdyby chtěl, uzvedl by i býka. A byl odhodlaný příšeru zabít.

Hned druhý den, ještě než všichni vstali, vzal svůj ostrý pazourek a vydal se sám k řece. Tam nebojácně zavolal:
„Zlá příšero vylez ven,
ať se spolu poperem!“
Hladina se však ani nepohnula. A tak volá znova:
„Jen se ukaž příšero,
nečekej zas na šero!“
Když příšera znovu nevylezla, vrhl se za ní do vody sám. A už ji má, už ji drží! Několikrát ji uhodil pazourkem a táhne ji na břeh. Najednou však zakopne a leží na zemi ani o sobě neví.

„Labe, synáčku probuď se!“ slyší nad sebou matně hlas. Otevře oči a spatří svou matku. „To už jsem po smrti, že tě vidím?“ ptá se zmateně. To už však přiběhne celá vesnice. A matka všechno vysvětluje. V noci ji nesežrala příšera, jen se oddělila od ostatních a osadu už nenašla. A příšera? Leží tu také v písku. Vlastně to není žádná obluda, ale obyčejný sumec. Sice veliký, ale lidem neškodný.

Konečně může žít malá vesnička v poklidu a dál se rozrůstat v nekonečných lesích. A Lab? Ten jako hrdina získal mnoho žena kožešin. Ale hlavně po něm pojmenovali řeku, které se dodnes říká Labe.

♦ I. kategorie - 6. – 7. třída ZŠ a odpovídající ročníky víceletých gymnázií ♦

Téma: Horor z ústecké chemičky (báseň) – 28 příspěvků

1.	**Hájek Tomáš**	**sekunda**	Gymnázium Jateční	Hlídač a duchové
2.	**Heide Veronika**	**sekunda**	Gymnázium Jateční	Chemor
3.	**Vrzalová Eliška**	**6. C**	ZŠ Stříbrnická	Netvor
4.	**Křížová Karolína**	**O1**	Gymnázium a SOŠ dr. Václava Šmejkala	Horor v chemičce
5.	**Hybnerová Zuzana**	**V2A**	Gymnázium Jateční	Výbuch

Hájek Tomáš

Hlídač a duchové

Stojí stará chemička
vprostřed města Ústí,
budova je stařičká
občas to tam šustí.

Starý hlídač s baterkou
křížovky si luští,
vkrádá se mu otázka
kde a co tam šustí?

Mezitím si duchové,
hubení i tlustí,
hrají mezi potrubím
sem-tam něco spustí.

Hlídače tím vystraší,
ten už odtud utíká,
v hlavě prý mu haraší
je to hrůza veliká.

Běží jako splašený
se srdcem až v krku,
boty špatně obuté
na zbrani má ruku.

Duchové ho zaslechnou
už se také bojí,
instinkty své vyslechnou
připraví se k boji.

Hlídač strachy nedýchá,
našel divné dveře,
statečně však pospíchá
hned je pootevře.

Co to na něj plaše kouká,
tři sněhové vločky?
Krčí se a plaše mňouká
tři bělostné kočky!!!

To byli ti bílí „duši“,
podivil se starý děd.
Pohladil jim hebké uši
,,Běžte chytat myšky, hned !“

Hlídači se ulevilo
dneska to byl malý fór,
horší by však pro nás bylo
kdyby unik‘ žlutý chlór.

Stojí stará chemička
vprostřed města Ústí,
není vůbec maličká
stále to tam šustí.

Heide Veronika

Chemor

Ráno jalo každé jiné,
dělník spěchá do práce.
„Dnes jsem zaspal,
ještě že mám na vrátnici zachránce.“

Přijde tam a nikde nikdo,
záclony se vzdouvají.
Náhle zmizlo všechno světlo,
Jen jiskry tu létají.

Dělník se lek, hledá dveře,
nevidí však nic než tmu.
„Asi něco ve výrobně“,
ale krev hned ztuhla mu.

Cizí, chladná, tenká, ruka,
plazí se mu po zádech.
Dělník už jen stěží mrká,
zastavil se mu i dech.

V tom uslyší protáhlý řev,
po chodbě dál utíká.
V okně vidí tekoucí krev,
hrůzou už se zajíká.

K zemi padne, řev utichá,
v šoku celý třese se.
Soudní pitva prokázala,
příčinou je deprese.

Vrzalová Eliška

NETVOR

Ach to byla divná věc,
když tu někdo zemřel přec!
Stalo se to matičce,
zde v ústecké chemičce!

Všichni lidé ustrašeně říkali:
„Vkročíš tam a jsi smrti host“!
Báli se, obloukem stavení obcházeli,
těch smrtí tu už bylo dost!

Matky skon chci objasnit,
i život za to nasadit!
V chemičce ji najíti,
už nemám co ztratiti!

"Co blázníš? Už nikdy se živ nevrátíš,
svou matku prostě nenajdeš,
a svůj život zbytečně ztratíš,
stejně jako všichni další v té chemičce zahyneš!"

Jak vstoupil jsem, strach nade mnou vládu měl,
dveře se se skřípěním zavřely,
teď bych se radši vrátit chtěl,

vidím všechny co tu zemřeli.

Pak náhle půlnoc odbila,
v šeru se postava zjevila,
tmou se ke mně blížila,
krví potřísněná byla.

Před tou postavou já prchám
až do nitra samého,
strachy skoro nedýchám,
děsí mě ta představa , že mně tu najdou mrtvého.

Když pak se znovu objevila,
já do tváře jsem se jí zahleděl,
tmou mě rychle odhodila,
na matku jsem tak zapomněl.

To bývalý majitel musí být,
ulekl jsem se zděšeně,
smrt za sebou má však už mít,
krev mi tekla z rozdrceného ramene.

Ztrátou krve již oslaben,
tou stvůrou vážně napaden,
ze svých posledních sil,
ke kyselině jsem se doplazil.

Už jen tak nehybně ležím,
oči mám zavřené,
ne, už nikdy nepoběžím,
mé tělo je na smrt připravené.

Ten tvor už v ruce dýku měl,
tak rychle ji do mě vrazil,
dýka měla přesný směr,
se srdcem se ten hrot pak srazil.

V chemičce to tiše syčí,
jak kyselina mé tělo ničí,
konečně jsem našel klid,
s matkou navždy můžu být.

A tak na hřbitově vedle matičky,
přibyl náhrobek maličký....

Křížová Karolína

Horor v Chemičce

Na chodbách a ve zkumavkách
prach a smrad se víří.
Mezi vyděšené pracující
plyn a rtuť se šíří.

Rozneslo se po objektu,
že ve sklepě kdosi
potkal ducha průhledného,
ten provedl cosi.

Ducha střetla asistentka.
Myslela si asi,
že on toxický a explozivní,
rozcuchá jí vlasy.

Vykřikla a zkoprněla:
„Co se tady děje?“
Netušila, že převrhlá zkumavka
k explozi přispěje.

Zakopla a převrátila
vše, co kolem bylo.
Zatřáslo se, rozlítlo se,
všude se rozlilo.

Z tekutiny znenadále,
kouř se začal valit.
Všichni rychle pochopili,
že se mají sbalit.

Hasiči a záchranáři
rychle přispěchali,
vyděšenou asistentku
všichni utěšovali.

Asistentka vyprávěla,
co ji vyděsilo.
Že potkala ducha zlého,
ten oslovil ji:“Bohumilo!“

Nakonec se ukázalo,
že to byl jen stín.
Bohumila totiž hledá,
do své básně rým.

Hybnerová Zuzana

Výbuch

Naše „Chemka“ jako vždycky
bouchá jenom sporadicky.
Máme štěstí-dnes je den,
kdy zas letí všechno ven.

Letí síra, stoupá pára,
je vidět ohnivá čára.
Na „Západě“ hoří vlaky,
lidé balí saky, paky.
Hoří vlaky s benzinem,
benzin stříká, stříká ven.

Studenti už berou sázky
„Budem‘ muset nosit masky?“.
Chemikářka ihned jásá
„Tenhle výbuch, to je krása!
Hurá žáci pojďme ven,
již tam smrdí toluen.“

Hoří domy, hoří vlaky,
vy doufáte a já taky.
„Ach to Ústí nešťastné,
kéž už zítra pohasne.“

♦ I. kategorie - 6. – 7. třída ZŠ a odpovídající ročníky víceletých gymnázií ♦

Téma: Bezpečné Ústí je sen (fejeton) – 2 příspěvky

1.	**Štelzig Adam**	**V2A**	Gymnázium Jateční	Bezpečné Ústí je sen
2.	**Hudská Zuzana**	**V2A**	Gymnázium Jateční	Krásný sen – Ústí nad Labem

Štelzig Adam

Bezpečné Ústí je sen

Procházím se městem. Svítí slunce, je krásné počasí, obloha je bez mraků. Přecházím přes silnici, policista vstoupí do vozovky, zastaví provoz a já můžu bezpečně přejít. Na zastávce se posadím na novou dřevěnou lavičku a čekám na autobus. Po příjezdu nastupuji do poloprázdného autobusu, ve kterém je čisto a hodně prostoru.

Vystupuji pod parkem, kde mám schůzku s kamarádem. Jdeme do nového, znovuzrenovovaného parku, ve kterém jsme si chtěli odpočinout, nabrat sílu a v klidu si popovídat. Lehneme si na udržovanou trávu a vidíme děti na krásném hřišti pod dozorem rodičů.

„Crr, Crr !“ Zvoní budík. Všechno byl jen sen. Probouzím se, jdu dolů po schodech, udělám si snídani, obléknu se, vezmu si tašku a vyrážím do světa plného pohozených odpadků, použitých injekčních stříkaček, rozbitých laviček, neudržovaných parků, přechodů bez semaforů, či policistů, inverzní mlhy a nečistého vzduchu…

Musí to tak být?

Hudská Zuzana

Krásný sen-Ústí nad Labem (fejeton)

V našem městě (Ústí nad Labem) není zrovna nejlepší bezpečnostní situace. Je tu vysoká nezaměstnanost a asi si všichni dokážou představit, jak někteří z těchto lidí vypadají a co dělají.
V parcích se potuluje spousta narkomanů a alkoholiků. Jen když slyším, jak se kolem mé bývalé základní školy neustále procházejí nebo dokonce projíždí pedofilové, (a to je blízko centru města) projede mi mráz po zádech. Pár desítek metrů pod touto školou je park. Je to docela malý park, a když jsem byla menší bála jsem se tím parkem procházet, protože jsem téměř vždy narazila na skupinku kouřících puberťáků. A co teprve, když jsem jela do

ZUŠky do Neštěmic. Tam je situace ještě horší.
Teď mi skončilo doučování angličtiny (na mé bývalé ZŠ), a tak jdu znovu tím parkem. Jsem na kraji a slyším dětský smích-už jen to mi připadá divné, jdu dál a vidím tři malé děti (jednoho chlapečka a dvě malé holčičky, ve věku asi osm let) s pejskem. Myslela jsem si, že mají asi bláznivé rodiče. O kousek dál, ale vidím jen pár dalších dětí. Nejdřív mi to připadalo nebezpečné, ale v parku žádní podivní lidé nebyli, tak jsem pokračovala v cestě. Došla jsem na zastávku, ale nikde žádní , ale nikde žádní strašidelně vypadající lidé v kapucách. Jedu domů (Trmice-město považované za jedno z nejhorších v okolí Ú. n. L.) po cestě jsem však narazila jen na několik slušně vypadajících osob. Už jsem skoro doma…
“Zuzko vstávej!”

♦ II. kategorie - 8. – 9. třída ZŠ a odpovídající ročníky víceletých gymnázií ♦

Téma: Cesta do pravěku aneb pohádka o založení města Ústí nad Labem (povídka) – 33 příspěvků

1.	**Petrová Eliška**	**O3**	Gymnázium a SOŠ dr. Václava Šmejkala	Cesta do pravěku aneb pohádka o založení města Ústí nad Labem
2.	**Mašek Josef**	**O3**	Gymnázium a SOŠ dr. Václava Šmejkala	Drobná úprava historie
3.	**Hrachová Eliška**	**9. A**	ZŠ Stříbrnická	Láska Labské královny
4.	**Volejníková Hana**	**tercie A**	Gymnázium Jateční	O Ústí
5.	**Mráz Dominik**	**9. tř.**	ZŠ Elišky Krásnohorské	Cesta do pravěku aneb Pohádka o založení města Ústí nad Labem

Petrová Eliška

Za dávných let, kdy po Evropě pobíhalo jen pár neandrtálských tlup, se jedna z nich rozhodla přestěhovat. Tak pobrali těch svých pět kostí a frčeli si to, nebo spíš šourali, z dnešního Německa přímo na sever Čech. Že prý je tam veliká úroda mamutů! Dozvěděli se to od svých starých známých, kteří jim zprávu vyškrábali do kůry stromu. Na svou dobu to byla opravdu velmi moderní a trendy sociální síť! Tímto způsobem mezi sebou tlupy komunikovali. Například ženy si navzájem psaly, jak udělat nudličky z prasečích chlupů bez toho aniž by tam byly blechy a spoustu dalších vychytávek a receptů.

Když po dlouhé době ta naše tlupa konečně dorazila tam, kde ústí dvě řeky - na severu Čech, neandrtálci otevřeli své obří a nenasytné tlamy dokořán a s úžasem sledovali ráj, který se zde nacházel. Všude, kam jen bystré pračlověčí oko dohlédne, pobíhala stáda mamutů.

Po chvilce úžasu se tlupa vydala na lov, svého prvního mamuta v místě

dnešního Mírového náměstí. A protože měli pořádný hlad, vybrali si toho nejtučnějšího a největšího mamuta, kterého uviděli. Tento mamut byl pomalý a z rána ještě trochu rozespalý, šel ulovit velmi snadno. Potom už stačilo, aby ženy z mamutího chobotu udělaly šťavnaté steaky a mohlo se hodovat.

Když tuhle lahůdku spatřil jeden docela maličký pračlovíček, který měl ovšem hlas jako stádo pakoňů valících se po stráni, zařval: ,,Tak to se nadlabem!“ A ostatní se k němu připojili: ,,Nadlabem, nadlabem, nadlabem!“

A protože tato věta začala být velmi populární na území, kde do sebe ústí dvě významné řeky, začalo se tomuto místu říkat ústí nadlabem.

A jak šel čas a toto místo obývalo spoustu dalších tlup, název se postupně zkomolil na Ústí nad Labem. Tento ústně předávaný příběh se definitivně potvrdil teprve nedávno, když archeologové našli na Mírovém náměstí v Ústí nad Labem pravěké sídliště s hromadou mamutích kostí.

Mašek Josef

Drobná úprava historie...

Ústí nad Labem je severočeské město. Jak to ale asi v této lokalitě vypadalo v době před 40 000 lety, v době lovců mamutů? To zajímalo i malého Evžena z městské části Severní Terasa. Jednoho dne navštívil místní knihovnu. Poté co se probojoval skrze uličky s romány a beletrií se dostal ke kýženým encyklopediím. Jakmile zahlédl knihu nazvanou „Doba mrazu a lovu“ na nic nečekal, popadl ji, došel k pultu a po chvíli si již knihu odnášel domů.

Když dorazil domů, ihned otevřel knihu na první straně a dal se do čtení. Sotvy však přečetl nadpis hlásající „Fauna Doby ledové“ začala se mu motat hlava, vše kolem bylo náhle rozmazané. Na chvíli zavřel oči, ale když je otevřel, nebyl již ve svém pokoji.

Stál na rozlehlé planině pokryté sněhem a několika stromy. Začala mu být ohromná zima. Náhle se za ním ozval hlas, který říkal: „Koukni na něj, celej se klepe. A jakej je hubenej. Toho bychom se moc nenajedli.“ Evžen se otočil. Viděl dvě postavy asi o hlavu menší než byl on sám. Byly oblečené v kusech zvířecí kůže a měly ohromné kyje. „Nenadrtálci!“ pomyslel si. Vtom se k němu rozběhly, popadly jej a rozběhli se.

Běželi asi pět minut když dorazil do osady. Tvořilo jí několik pofidérních stanů a ohromné ohniště uprostřed. Z největšího stanu vyšel muž oděný do medvědí kůže. Vydal několik prazvláštních zvuků a poté řekl: „Co to nesete za divnou větev?“ „To neni větev, náčelníku Buvolí Rohu, mluví to a hejbe se to!“ Náčelník došel na dva kroky od Evžena a

spustil: „Co si zač, mluvící hejbací nevětvi?“ Evžen reagoval těmito slovy: „Jsem člověk. Je mi 9 let. A pocházím z Ústí nad Labem.“

„Co je to Kosti pod Valem?“ „Ústí nad Labem, je to město, to je taková obrovská osada, které tu bude stát za 40 000 let.“ Náhle promluvil starý muž: „ Jak to víš?“ načež jim Evžen pověděl co se mu stalo.

Neandrtálci se dohodli že svými omezenými mozky zkusí vymyslet cosi jako plán. Evženovi darovali několik kůží, kotel horké vody a mamutí řízek s koprovou omáčkou. Evžen se jich zeptal jak koprovou omáčku vynalezli. V ten okamžik se zdvihl jeden ponudlávající obyvatel osady a řekl: „To pár těch, jak si to říkal, let zpátky tady byli taky takový dva člověcové, Mech a Žabastová se jmenovali.“ „Myslíte Mach a Šebestová?“ zeptal se Evžen. Muž odkýval tato jména. Když se Evžen dosyta najedl, začali pracovat na operaci Zpátky do budoucnosti.

Poté co Evženovi předvedli lov mamuta jámovou metodou na dnešním Mírovém náměstí a on je naučil bruslit na zamrzlém Labi (tehdy Velkém Vodotoku co vede vodu odněkud někam) se vrátili na planinu kam Evžen přicestoval.

„Takže jak?“ zeptal se Evžen. Náčelník Bůvolí Roh neodpověděl a ihned zahájil misi. Lovci Mamutí Kel, Supí Brk, Kožený Stan a Duhová Kamna čapli Evžena každý za jednu končetinu a vyhodili ho do nebes. Za letu si všiml stáda nosorožců pod „Mariánkou“, medvěda spícího v jeskyni na dnešní Masarykově ulici nebo třeba obřího lenochoda v Předlicích. Když vletěl do oblak, opět se mu zamotala hlava a skončil zpět ve svém pokoji.

Vzhledem k tomu, že když se v pokoji octl, měl hlavu položenou na knize, došel k závěru, že se mu to vše jen zdálo. Pokračoval ve čtení. Když ale narazil na obraz neandrtálce, přišlo mu na něm cos divného. Muž měl na nohou brusle, za ním stál do skály vytesaný „činžák“ a četl si knihu.

Hrachová Eliška

Láska Labské královny

Město Ústí nad Labem je poměrně známé. Ale jak vlastně vzniklo?

Po Labi se plavilo mnoho lodí, které většinou převážely zásoby jídla do jiných měst, dokonce i zemí. Cesta byla vždy dlouhá a nudná. Jednomu kapitánovi se však stalo něco, co mu změnilo život.

Ten kapitán se jmenoval James a zrovna převážel maso z Prahy do cizí země. U ústí řeky Bíliny do Labe zahlédl James na břehu krásnou dívku.

,,Zamiřte ke břehu!" nařídil. Posádka se podivila. Nikdo nevěděl, co se děje.

Když loď doplula ke břehu, James vystoupil, ale dívka nikde. Všude byla pouze mlha. ,,Asi se mi něco zdálo," pomyslel si. Nastoupil na loď a odplul. Při cestě zpět se však stalo to samé. James viděl na břehu krásnou dívku. Doplul ke břehu, dívka nikde. Tentokrát pevninu neopustil. Chtěl dívku poznat. ,,Přespíme tu," nařídil posádce. Opět nikdo nic nechápal, ale museli kapitána poslechnout, stejně byli všichni unaveni z dlouhé cesty. Zanedlouho už všichni spali, pouze James byl vzhůru a sledoval místo, kde dívku zahlédl. Bylo kolem půlnoci, James už usínal a říkal si, že půjde spát, je z cesty unavený a bůh ví, co viděl, když tu se najednou dívka objevila. Hleděla před sebe na druhý břeh. James ji chvilku pozoroval. Nakonec se rozhodl, že s ní promluví. ,,Co tu děláš?" zeptal se slabým hlasem. Dívka se otočila. Byla opravdu krásná. ,,Víš, stále koukám na to místo na druhém břehu a říkám si, jak by bylo hezké založit tam město," odpověděla dívka. ,,Proč právě tam?" zeptal se James znovu. ,,Copak to nechápeš? Jezdí tudy mnoho lidí, mají dlouhou cestu a rádi by si odpočinuli. Město by bylo známé, bohaté a rychle by se rozvíjelo. Pojď. Založíme spolu město, vezmeme se a budeme bohatí." James dívce moc nevěřil, znal ji sotva pár minut, ale chtěl být bohatý, proto souhlasil a slíbil, že si ji vezme. Hned druhý den se domluvil s posádkou a začali město zakládat.

Po pár letech zde žilo mnoho lidí, a jak říkala dívka, město bylo bohaté a velmi známé. Po řece Labi, do které tu ústí Bílina, bylo pojmenováno Ústí nad Labem. James ale nesplnil jednu věc, kterou dívce slíbil. Nevzal si ji. Zapomněl na ni. Byl bohatý a to mu stačilo. A tak se mu chtěla dívka pomstít.

Jednoho večera, když stál James u řeky a říkal si, jak je na sebe pyšný, se dívka objevila a shodila ho do vody se slovy: ,,Nedodržel jsi slib a já tě za to musím potrestat."

Ta dívka se jmenovala Labská královna a říká se, že naše město chrání před vším zlým.

Volejníková Hana

O Ústí

Zlátnoucí slunce se pohybovalo k obzoru a prosvítilo snad každý zelený list v lese. Jako by bylo s každým dalším krokem silnější. Bál jsem se, že do soumraku nenajdeme cestu z lesa. Nakonec se ale před námi otevřel výhled na největší řeku, jakou jsem kdy viděl. Slunce se odráželo od hladiny a blyštilo se více než tisíce diamantů. Stěží jsme před setměním stihli sejít dolů do údolí a napít se studené vody. Ale já jsem měl pořád ten zvláštní pocit, že se ještě nestalo všechno, co se dnes stát mělo.

Toho večera zašlo slunce dříve než jindy. Brzy nastala tmavá, ale teplá noc. Šumění nedaleké vody mě nakonec ukolébalo do neklidného spánku. Probudil jsem se asi někdy před půlnocí. Určitě jsem nespal déle než dvě hodiny. Zvuk

řeky byl přehlušen praskáním ohně v ohništi, v němž se mihotaly rudé plamínky. Přimhouřil jsem oči, vrávoravě vstal a vydal se k řece.

Čím blíže vodě jsem byl, tím více mě lákala představa tu žít navždy. Ale věděl jsem, že zbytek kmene bude chtít jít dál podél toku, dokud nenajdeme ideální místo k žití. Brzy jsem stál na kamenitém břehu a zíral do noci. Měsíc osvětloval místo, kde se voda spojovala se zemí. A tam jsem uviděl siluetu ležící lidské postavy.

Docela mě to vylekalo. Nakonec jsem se odhodlal přijít k ní blíž a podívat se, kdo to je. Byla to dívka. Docela mladá. Byla by škoda, kdyby ji řeka vyplavila už mrtvou. Pomalu jsem si k ní klekl a poslouchal, jestli dýchá. Prohlížel jsem si ji. Měla drobnou štíhlou postavu a vlasy tak světlé, že ve svitu hvězd vypadaly skoro bílé. Jako dlouhá neupravená svatozář jí ležely kolem hlavy. Víc jsem neviděl. Vzal jsem ji za rameno a převalil ji k sobě. Oči měla do té chvíle zavřené, ale když jsem ji otočil, prudce je rozevřela a já viděl, že byly tak modré jako sama řeka. Lekl jsem se a její rameno pustil. Ona se posadila, propalovala mě upřeným pohledem a zhluboka dýchala.
„Kde ses tu vzala?," odhodlal jsem se zeptat.
„Nevím," odvětila tichým hlasem a pokrčila rameny.
„Jak nevíš?," nechápal jsem.
„Prostě nevím. Skoro nic si nepamatuji." Upřeně jsem se na ni podíval a uvažoval, co se jí asi mohlo stát.
„A pamatuješ si, jak se jmenuješ?" Přikývla.
„Bela." Přemýšlel jsem, co je to za zvláštní jméno. Nikdy jsem takové neslyšel. Ale líbilo se mi to. Vzal jsem Belu do tábora a ostatní ji přijali jako vlastní.

Čas plynul a kmen se rozhodl posunout tábor dál po proudu. Nastupoval čas chladného podzimu a dny se krátily. Kameny v řece pokrývala ranní námraza a u ohně už nebývalo tak teplo jako v létě. Nastal čas odejít.

Jednoho dne za rozbřesku jsme se sebrali a vydali na cestu. Ušli jsme však sotva pár kroků a narazili jsme na něco, co tam nebylo. Do řeky, u níž jsem našel Belu, se vléval potůček a vymílal drobné koryto. Nikomu z nás se ale nechtělo v ranní zimě brodit vodou a pokračovat s mokrýma nohama a tak jsme se rozhodli, že počkáme, až se alespoň trochu oteplí. Čekali jsme tedy, než nastane poledne. Ale úzký potůček, který byl ještě ráno mělký a široký sotva pár kroků, se za několik hodin rozšířil a prohloubil natolik, že by nebylo možné ho překročit. Byla z něj druhá řeka. Jako kouzlem jsme tak zůstali v pasti. Zpátky jsme nemohli, měli jsme přeci jít stále vpřed. V cestě nám ale z obou stran bránila voda, která se slévala přímo před námi.
„Tak pravila příroda," zašeptala Bela, „Tady zůstaneme."
To mi připadalo jako jediné řešení. Souhlasil jsem.
„Postavíme příbytky pro všechny a založíme vesnici. Něco většího než vesnici." A pak mě něco napadlo. Otočil jsem se na Belu:
„Jak se to bude jmenovat?"
„Jako ta řeka," odpověděla s úsměvem.

„Ale ta řeka nemá jméno," namítl jsem.
„No tak ji přece pojmenuj!"
Zamyslel jsem se.
„Bude se jmenovat po tobě," rozhodl jsem, „Opakuj své jméno." Poslušně spustila:
„Bela, Bela, Be-la, Be, La, Be, Labe…" Přikývl jsem.
„Bude se jmenovat Labe."
„A tak jako ta menší řeka ústí do Labe, bude už navždy ústit v Ústí nad Labem," doplnila.

Mráz Dominik

Cesta do pravěku aneb Pohádka o založení města Ústí nad Labem

Vzbudila mě vůně pečeného mamuta, nebo to není mamut, ale hoří mi chajda?! Nevím, budu se muset zamyslet, ale mamuta bych si docela rád dal. Raději půjdu do města pro nějaký žvanec…Počkat, vždyť tady žádné město není! Co budu dělat? V téhle pustině už dál žít nemůžu… s tím se něco musí udělat a to rychle. „Haló, je tu někdo? Halóóó… Všichni šli nejspíš na lov. Půjdu je hledat". Po hodinovém běhání jsem je konečně našel. Všichni seděli před pokáceným lesem a pochutnávali si na mamutí polévce. Zvolal jsem: „Přátelé, pojďme založit město. Jenže, co je k založení města vůbec potřeba?"

Celý měsíc jsme se toulali po světě a hledali suroviny potřebné pro výstavbu městečka. Našli jsme spoustu prohnilého dřeva a kamenů. Nevěděli jsme, kudy kam, když nás jednoho dne napadlo, že bychom ke stavbě mohli použít mamutí kly a kožešiny. Těch jsme měli nepřeberné množství, jelikož naší jedinou zábavou byl lov a toulání se okolím. A tak jsme začali. Nejdřív to šlo hodně pomalu, nevěděli jsme, jak začít, a byli jsme unavení. Přece jenom jsme většinu dne prospali a nebyli jsme na tolik pohybu zvyklí. Spousta kamarádů z toho onemocněla a já jsem cítil, že musíme vymyslet efektivnější a hlavně rychlejší způsob budování obydlí.

Jednoho osudného dne mě přišla navštívit múza. Druhý den jsem se vydal k místu, které již mělo začít, aspoň trochu, vypadat jako město. „Přestaňte pracovat! Dneska je náš šťastný den! Přišel jsem na to, jak začít stavět lépe. Budeme pracovat ve skupinkách a každá bude mít jiný úkol. První skupina „lovci" budou shánět stavební materiál, druhá skupina „hledači" budou hledat menší kameny, dřevo a kůru, třetí skupina „kuchaři" budou vařit a hlídat, aby se každý pořádně najedl, čtvrtá skupina „plánovači" budou mít za úkol plánovat průběh stavby a poslední skupinou budou „stavbaři". Každý z nás se bude střídat v jednotlivých skupinách, abychom nebyli tolik unavení a měli hodně síly. Dejme se do práce přátelé a hodně štěstí!"

Můj plán zafungoval! Za půl roku tvrdé dřiny i odpočinku stálo téměř hotové město. Zbývalo jen pár menších úprav a doladit pár detailů. „Musím vymyslet

nějaké originální jméno. Půjdu se poradit se sestrou, ta má vždy zajímavé nápady.“ Celou noc jsme si lámali hlavu nad názvem našeho krásného městečka a vybrali jsme několik jmen, ale žádné nám nebylo dost dobré. Nakonec jsme došli k závěru, že město pojmenujeme jednoduše, a jelikož zde protéká řeka Labe, volba byla jasná. Budeme žít v „Ústí nad Labem“.

♦ II. kategorie - 8. – 9. třída ZŠ a odpovídající ročníky víceletých gymnázií ♦

Téma: Horor z ústecké chemičky (báseň) – 37 příspěvků

1.	**Faltínová Pavlína**	**tercie A**	Gymnázium Jateční	Přízrak z chemičky
2.	**Volejníková Hana**	**tercie A**	Gymnázium Jateční	Po setmění
3.	**Brabencová Adriana**	**8. B**	ZŠ Vojnovičova	Horor z ústecké chemičky
4.	**Juračková Tereza**	**9. tř.**	ZŠ Elišky Krásnohorské	Strašidla v chemičce
5.	**Vyšatová Barbora**	**O3**	Gymnázium a SOŠ dr. Václava Šmejkala	Horor z ústecké chemičky

Faltínová Pavlína

Přízrak z chemičky

Jedné chladné zimní noci,
když už celé město spalo,
nikdo nemohl pomoci,
když v chemičce se něco stalo.

Vloupali se do ní totiž
tři mladiství výtržníci.
Na to, že budou mít potíž,
vůbec nepomýšlející.

Pro legraci, pro zábavu
přišli sem pár věcí zničit.
Ve svém podnapilém stavu
nemohlo se jim to příčit.

Škodit, problémy působit,
tohle se jim líbilo.
Až do rána tady pobýt,
aby už nic nezbylo.

Zničehonic se ozvaly
zvláštní zvuky kolem nich.
V tu chvíli všeho nechali,
z tváří jim hned zmizel smích.

Znělo jim to jako skřeky
něčeho, co neznali.
Až na opačný konec řeky
ty zvuky doléhaly.

Dva z chlapců hned přemohl strach,
chtěli se na útěk dát.
Místo, aby jim byl v patách,
ten poslední zůstal stát.

„Pojďte, hoši, nic to není,“
nabádal je k cestě zpět.
Názor však již brzy změní,
ale to už naposled.

Zbrkle, avšak sebejistě
nechal se tím zvukem vést.
Když už byl na tomto místě,
neměl způsob, jak utéct.

Náhle z temných stínů v dáli
vyvstal obrys postavy,
a vtom chlapci litovali
své potrhlé výpravy.

Postava se kvapně blíží
jako netvor z podsvětí.
Netrpělivě vyhlíží
další ze svých obětí.

Chlapci bílí jako stěna
rozhodli se k útěku.
Provázela je ozvěna
jejich vlastního nářeku.

Že zmizí, že jim nezkřiví vlas,
byli toho domnění.
Teď už jim však vypršel čas,
svůj osud již nezmění.

V tom poslední znenadání
zakopl a upadl.
Když zjistil, kdo se nad ním sklání,
čirý děs ho přepadl.

Temný stín tam nad ním stojí,
jen s důlky místo očí.
Ví, že se ho chlapec bojí,
až se mu hlava točí.

Dívá se to na něj zpříma,
skvělý zrak má i v šeru.
V obřích rukou ten tvor třímá
velkou, ostrou sekeru.

Chladný vzduch ho v tváři studí,
nestvůra se napřáhne,
a pak ho přímo do hrudi
tou sekerou zasáhne.

Ty zbylé dva, naneštěstí,
stejný konec nemine.
Všichni vědí z pověr, zvěstí,
že osud trestá vinné.

Leží tam bezvládná těla,
sníh se barví doruda.
Kus slitování neměla
ta bezcitná obluda.

Stopy schovat dokázala,
žádný důkaz tam není.
Policie je hledala,
nebyly k nalezení.

Pátrání zvědavce hnalo
jen do slepé uličky.
To, co se tam tenkrát stalo,
ví jen přízrak z chemičky.

Volejníková Hana

Po setmění

V Ústí stojí chemička,
a že není maličká!
Co že je tak zvláštní na ní?
Žije tady bílá paní.

Po střeše vždy prochází se,
sedává na staré římse.
Sem tam houpe nohama,
Kouká se do neznáma.

Když se v celém Ústí setmí,
věnuje mu pohled letmý.
Pak se vydá dovnitř strašit
a nezvané hosty plašit.

Město dávno ztichlo zcela,
chemička je temná celá.
Stěny smělost sžírají
a útroby svírají.

Teď nastane ticho všude.
Hučí v uších, co pak bude?
Těžký vzduch se dýchat nedá,
žaludek se strachy zvedá.

Postava se halou krade,
nohu za nohou teď klade.
Kroky těžké, malátné,
ruší ticho posvátné.

Strachem ztěžklé tělo vleče,
v břiše svírají ji křeče.
Zuby strachem drkotají,
rychlý dech se hrůzou tají.

Za ní však jde duch té ženy,
celý v bílém oblečený.
Bledé líce, šaty ovšem.
Ještě krok a bude po všem…

Slunce nad obzorem stojí,
kolem zvědavci se rojí.
Ta chemičky budova
všechny děsí doslova.

Lidí zvědavost je potíž,
v chemičce dnes přes noc totiž,
jak hlásají noviny,
zmizel člověk nevinný.

Brabencová Adriana

Půlnoční nocí jede dívka autem svým,
vrací se z práce, v patách má temný stín.

Za strašidelným ústeckým rozcestím
míjí chemičku,ten moment je jí osudným.
Náhlá mlha, temnota, cítí že přejela přes most,
hroutí se prostor, plaší se čas,je to most přes budoucnost.

Prudká zář, jekot a řev,v žilách tuhne krev,
stojí uprostřed chemičky, auto už nechce jet,
čas v autě ukazuje rok 3005.

Z okolních křovin stíny se plouží,
kostlivec krouží nad černou louží,
kostlivej hnát na okno auta hmát,
dožije se rána.....snad?

Ztrnulá hrůzou, hrdlo se svírá,
jak neživý nemrtvý ledově zírá,
a ona jen poslušně vnímá,
jak minulost chemičky je mrazivě živá.

Neživí nemrtví hledají spasení,
bloudí temnotou, nad zemí pod zemí,
strach se zarývá pod kůži, již není možnost úniku,
ráno dívku nalezl strážný, avšak..... bez dechu.

Juračková Tereza

Strašidla v chemičce

V okolí ústecké továrny
hemžilo se to strašidly.
To zjistila jsem jednou,
když za velikou bednou
já se schovala,
abych to celé prozkoumala.

Jakmile lidé poslední dveře zavřeli,
ihned mě vyděsily světelné kužely.
To vysvětlit se dalo snadno,
s veřejným osvětlením to bylo spjato.

Ale v oknech objevovaly se červené oči,
potom se ukazovaly postavy, co mlčí.
Pak slyšela jsem kroky,
otočila své boky
a utíkala pryč.

Je to budova veliká,
špatně se přes ni utíká.
Nohy mi klouzaly po zemi
jak na ledu na veřejném bruslení.

Černé stěny kolem mě se hýbaly.
Ošklivé ruce ze stropu se na mě sápaly.
Zmocnila se mě panika,
duchové tuší, že utíkám.

Napětí stoupalo víc a víc,
netušila bych vůbec nic.
Kdybych do velké haly nevběhla
a celé to neviděla.

Čtyři ruce, čtyři nohy,
veliká hlava s parohy.
Deset očí, žádné uši.
Do země to čímsi buší.

Slyšelo to můj hlasitý křik,
takže to nějaké uši musí mít.
Já opět vzala nohy na ramena
a zase jen utíkala.
A nevěděla kam.

Strašlivý to byl rachot,
můj dech říkal: Nedávám to!
Schovala jsem se za dveře
a čekala, až to přeběhne.

To stvoření se zastavilo,
svoje velké oči vykulilo.
Já loučila se se životem,
naštěstí stvoření odešlo se sykotem.

Se strachem jsem z úkrytu,
vyšla co nejvíc potichu,
dala se v klidu chodbou
a hlídala věci, co se pohnou.

Náhle ticho, já zpomalila,
že bych byla jen omámena?
Já začala se smát,
za všechno mohl jen strach.

Vyšatová Barbora

Horor z Ústecké chemičky

No to je hrozný, jak se to jen stalo?
V Chemičce stojím, tma je a strachu nemám málo.
A kde jsou naši? Proč tu stojím sama?
Tma v dálce otvírá se jak bezedná jáma.
Co to z té jámy na mě kouká?
Červené oči jak od pavouka, tenké nohy a duté břicho.
Všude se rozprostírá hrůzostrašné ticho.
Jsem v slepé uličce, jediná cesta je ta vpřed,
vstříc příšeře musím se vydat hned.
Celé tělo se mi hrůzou klepe,
krev v žilách mi zběsile tepe,
panika mnou zcela zmítá,
pramalá šance k úniku se mi skýtá.
Vyrážím! Míjím rozbité reflektory,
kusy starých sudů tu vytvářejí hory,
tady je hromada oprýskaných trubek a
tucty černých drátěných klubek.
Potrhaná plachta ve větru tu vlaje….
Okolí si s mým strachem škodolibě hraje.
Klopýtám, padám do hromady šrotu.
Ten tam je ticho, vše cinká, klepe, šustí, vrže a já se koupu ve vlastním ledovém potu.
Náhle otevírám oči…. hmm, jak na tohle jsem mohla skočit!
Včera byl přece 1. máj, návštěvní v Chemičce byl den
a mně naštěstí zdál se jen strašný sen.

♦ III. kategorie - SŠ a vyšší ročníky víceletých gymnázií ♦

Téma: Cesta do pravěku aneb pohádka o založení města Ústí nad Labem (povídka) – 17 příspěvků

1.	**Braun Robin**	**1.D**	Gymnázium Jateční	C'est la vie, mon mourtieur
2.	**Kýčková Karolína**	**1.C**	Gymnázium Jateční	Nešťastná láska nebo šťastný konec
3.	**Kořínek Vít**	**O7B**	Gymnázium a SOŠ dr. Václava Šmejkala	Řetěz
4.	**Vondráčková Lucie**	**1.C**	Gymnázium Jateční	O překonání řeky Labe
5.	**Karasová Štěpánka**	**1.C**	Gymnázium Jateční	Dračí vesnice

Braun Robin

C'est la vie, mon mourtieur

Úvod

Její boty klapaly na chodníku, jak míjela zapadlý bazar, v jehož výloze ji něco upoutalo – kniha s názvem „les Chroniques De la Croix: slovo k založení Ústí nad Labem".(čteme le kronýk de la kroa)
Sedmnáctiletou slečnu jako je ona pochopitelně neupoutal fakt, že se dívá na ošuntělou a zaprášenou knihu o založení města, v němž bydlela. Do oka jí padla ilustrace ženy na obale. Připomínala odraz v zrcadle. Dokonce tak moc, že do obchodu vešla a začala obracet zaprášené stránky. Našla uvnitř knihy portrét, jaký spatřila na obale a začetla se do textu:

V památku nechala postavit město poblíž té věže, jež v ní stále vzbuzovala neutuchající smutek. Město u řeky zvané Labe, s krásným kostelem na náměstí a hradem, jenž se tyčil nad krajinou.
Její císařská výsost Jacqueline De la Croix (čteme Žaklin De la Kroa) klečela stejně jako každé ráno v kostele Nanebevzetí Panny Marie a modlila se. „Vyslyš mne prosím. Cítím, že zde ostáváš se mnou!
Proč život můj jen tak dlouhý jest, když nedopřeje lásce kvést? Ach drahá Panno Marie! Kéž znovu milovat bych směla, toho, kohož jsem v srdci měla. Ach Panno Marie!" Zapálila svíčku a chvíli se odmlčela. „Vypadá to, že dnes bude pršet, zůstanu uvnitř a budu si číst, doporučíš mi nějakou knihu?" Mluvila do prázdna, tentokrát však ne k Panně Marii. Služebník její výsost pozoroval, ale věděl, že vyrušovat ji nemá cenu. Dokázala v kostele promlouvat a rozjímat celé hodiny. Přemýšlela zde o událostech, kvůli kterým toto město stojí.
Na žulové chodníky okolo chrámu začaly dopadat dešťové kapky a plamínek svíce tančil ve větru, který proudil otevřenými dveřmi. Císařovna se rozplakala…

C'est la vie, mon mourtieur.

„Nesnáším ženy!" Tenhle nápis stál na plakátě s varováním ohledně hledaného vraha Armanda S. Derosiera.
Nikdo nevěděl, jak vypadal. Lidé kromě jeho jména znali souvislosti s ním pouze větu uvedenou na letácích a víc než padesát různých žen, které již zabil.
Své dosavadní oběti zbaběle otrávil. U té poslední našli rytíři znepokojující dopis, podle něhož se další měla stát nástupkyně císařovny – princezna Jacqueline De la Croix…

Lyrou, obrovským městem s císařským palácem uprostřed, se již dva měsíce šířily zvěsti o nebezpečném zločinci, a proto její císařská výsost nechala svou dceru neustále špehovat nejlepšími zvědy. Jacqueline bylo už dva a dvacet let a nenáviděla matčinu starostlivost. Sledovala ji tedy zcela tajně. Nevěděl o tom nikdo kromě císařovny a dvou zvědů. Princezna nesměla vycházet z paláce bez dozoru stráží, o vycházkách po setmění ani nemluvě. Dohánělo ji to k šílenství.
„Mami, alespoň jednou mě nech jít ven v noci, vždyť máš oslavu narozenin! Co by

na tvé oslavě dělal vrah!?“ Náměstí se hemžilo davy lidí, tančících do rytmu hlasité hudby. Čekali na již tři a padesátiletou císařovnu.
„Jacqueline, drahoušku, nepustím tě ani za práh tvého pokoje. Vždyť palác bude plný hostů. Ten darebák by se sem mohl dostat poměrně snadno a já nemohu riskovat smrt mého jediného dítěte.“ Matka se vyhnula vražednému pohledu zelených očí a poslala šest rytířů, aby střežili
princeznu. Plánovala přitom, že do svého domu dnes raději nepustí ani vlastní sestru…

Ve zdobeném, a především mistrně střeženém pokoji ležela Jacqueline, utírajíc si slzami rozmazaná líčidla z očí. „Nenávidím je! Všechny do jednoho.“
Princeznina slova se i přes zamčené dveře rozléhala chodbou.
Už tak dlouho nespatřila měsíc a hvězdy, jak se třpytí na obloze barvy havraního peří. Už tak dlouho nesměla otevřít jediné okno, aby ji náhodou nezahlédl obávaný vrah.

Slavnosti na nádvoří již byly v plném proudu. Na nádvoří poddaní i šlechtici povzbuzovali polykače ohně, hadí ženu a další podobné kejklíře. V okolí stálo množství pouličních krámků. Bavili se všichni kromě oslavenkyně. Jen zběžně se podívala na vystoupení fakíra, chodícího po žhavých uhlících a letmo políbila svého manžela. „Drahá, co se děje? Nevypadáš vůbec šťastně, a to o té oslavě mluvíš už celý půlrok!“ „Astore, necítím se ve své kůži.“ Ve skutečnosti si vyčítala, jak přísně se zachovala vůči své dceři.
Jacqueline mezitím spřádala plán svého útěku. Ležela celé hodiny na lůžku, nevydala ani hlásku.
„Výsosti, co si ráčíte přát k večeři?“ „Chci být sama! Jdi zpět na chodbu a neobtěžuj mne!“ A takto utekl téměř celý večer. Až do chvíle, kdy se Jacqueline konečně vnukl skvělý nápad.
Její rodině odjakživa napomáhala mocná čarodějka Bernadetta, od níž k dvacátým narozeninám dostala šikovný dárek – křišťálovou kouli. Potřebovala-li se Jacqueline poradit s čarodějkou, stačilo dar jemně přeleštit a rádkyně se hned ozývala uvnitř koule z čistého křemene. Udělala tak i teď. Vytáhla mystický předmět z poličky a oprášila jemným hadříkem.
„Ach Jacqueline! Copak se ti stalo zlato?“ „Musíš mi pomoct! Potřebuju se dostat z pokoje. Z paláce! Z Lyry!“ „Načpak takový hněv princezno? Tvá matka se zachovala moudře, neměla bys vycházet! Slíbila jsem však, že ti vždy pomohu, ale tví rodiče z toho jistě radost mít nebudou. Tam venku na tebe může čekat ten vrah! Nestačilo by vidět oslavu tvé matky?“ „Nikdy! Nenávidím jí!“ „Nebuď taková. Slib bohužel zůstává slibem, a já své slovo držím. Otevři tedy okno s vitráží v koupelně. Stačí říct strážím, že se jdeš umýt. Pod tím oknem stojí stánek s pevnou plátěnou střechou.
Seskoč na střechu a nic se ti nestane. Více ti nebudu nápomocna, ale přeji ti, ať se ti nic špatného nestane, a nechť nad tebou sám Pánbůh drží ochrannou ruku.“ Pokyvovala stařenka.
Jacqueline neváhala. „Jdu se umýt, pusťte mne prosím do koupelny!“
„Zajisté vaše veličenstvo.“ S těmi slovy se přesouvají do koupelny.
Princezna stojí před lázní a šest rytířů za jejími zády.
„Klidně mě tu zamkněte stráže, ale jako muži byste měli zůstat na chodbě.“
S velmi nepřirozeným a snad i zahanbeným pohledem všech šest rytířů opustilo

koupelnu. „Je to vážně tak snadné?“ Pomyslela si Jacqueline a dopadla na plachtu. Její blonďaté vlasy se v měsíčním světle krásně leskly a na rukou jí napětím, nebo chladným vzduchem, jež se dral pod saténovou noční košilku, naskočila husí kůže. „Já jsem volná, konečně! Jsem volná!“
Křičela princezna a upoutala na sebe zraky obou císařovniných zvědů, kteří se schovávali v princeznině pokoji.
Nešli však za její císařskou jasností na bujaré oslavy, ale následovali rovnou Jacqueline. Spěchali chodbami paláce a běželi přes arkády, jen aby světlovlasé dívce stačili. Sledovat ji nebylo těžké. Našlapovala opatrně, aby ji nikdo ani koutkem oka nezahlédl.
Kradla se skrz zahrady a brzy již jehlové podpatky klapaly na kamenném mostě vedoucím do Lyrského lesa, brzy již se bořily mezi praskající větvičky.
Krásná a jasná noc z lesa vykouzlila takové místo, že se dívka ani trochu nebála. Nevěřila varováním a poučování, že by ji zmiňovaný Armand S. Derosiers (čteme derosiér) mohl najít zrovna tady, v lese. Studený vánek zvedal spadané listí a po okolí se rozvoněla zvláštní nasládlá vůně. Za trnkou opodál se už krčili oba špehové a pozorovali každý princeznin pohyb. Byli připraveni ji postrašit a odvést zpět do pokoje, ale než stačili zvednout svá těla, ztratili ji za uschlými listy javoru, poletujícími ve větru. Jacqueline s hlubokým nádechem a úsměvem na rtech zacházela stále hloub do lesa. Hromádky listí pomalu prostřídával mech z jehličnaté části lesa. Silná vůně borovice a stále velmi příjemná atmosféra smíšená s pocitem svobody Jacqueline donutily, aby se alespoň na chviličku posadila pod vysokým stromem. Nedaleko zahoukal sýček.
Byla jí zima a začínala se trochu bát. S dalším zadutím větru přeběhl mráz po jejích téměř odhalených zádech, a po tváři dívce stekla slza. „Kde to vlastně jsem? Dostanu se vůbec domů? Proč mám ksakru takové nápady!?“ Znělo Jacqueline v hlavě. Chtělo se jí nadávat. I přes šumění větru však zaslechla jediné zapraskání větvičky a najednou se cítila úplně bezmocná. Okolo viděla pouhou tmu a její tělo se sneslo k zemi. Tiskla se k studené, mechem pokryté půdě, jakoby jí šlo o život. Počítala vteřiny do jeho konce, ani ji nenapadlo, že v lese žije množství zvířat, která by mohla takový zvuk způsobit. V mysli viděla varovný plakát, který jí matka umístila přímo nad postel, aby si pojistila, že Jacqueline bude mít strach z vraha.
Záhy zaslechla šelest kroků na mechu. Uklidnila se, přestože zřetelně přicházel člověk. Vlastníma rukama se pomalu zvedla, ale hluboko uvnitř naříkala. Oči upřela na osobu před sebou. Stál tam muž. Nevypadal jako vrah. Podle Jacqueline snad ani nemohl být. Jeho světlé vlasy skoro splývaly s bledou pletí. Vypadal zamyšleně a skoro se nehýbal. Vynikal vysokou postavou a neobyčejně široká ramena zdůrazňovala, že je také velmi štíhlý. Černé oblečení pokrývalo většinu jeho těla, vyjímaje ruce a obličej. Jacqueline sledovala jeho chladné, modré oči. Nezářila z nich jediná troška radosti, soucitu, snad ani života. Prsty levé ruky se blýskaly několika zlatými prsteny. Udělal jeden krok a Jacqueline si všimla vysokých bot na podpatku po vzoru barokních panovníků.
Nebála se. Pocit strachu slábnul s každým jeho krokem. „Co dělá dívka sama v lese pod rouškou noci?“ Charakteristickým hlasem promluvil, aniž by jeho úzké rty projevily jakékoliv emoce. Jacquelinino srdce v tu chvíli ohřál příjemný pocit. „Ztratila se.“ Zamrkala princezna a postavila se na nohy.
„A co dělá v lese kluk takhle sám, že ani nepozná ztracenou ženu?“
Lehce se usmál a jemně ji pohladil po rameni.
„Ale! Je snad ztracené dívce zima?“ Jacqueline ani neodpověděla a během chvilky

ji muž zavinul svým dlouhým pláštěm. „Vy jste utekla z domova, nemám pravdu, princezno?“ Odstrčila ho v domnění, že mluví s jedním z rytířů, ale takový pro palác určitě nepracoval. „Odkud víš, kdo jsem? Odkud mě znáš?“ „Tu tvářičku zná přece každý!“ S těmito slovy slabě chytl její bradu. „Domů se vrátit nehodláš, tuším.“ Jacqueline pouze nejistě přikývla.
„Pojďte tedy se mnou, všeho mám dost a jen kousek odtud! Nikdo nás hledat nepřijde.“ Ani v nejmenším princeznu neznepokojovalo, že ji tam nikdo nenajde. V přítomnosti muže si připadala nezranitelná.
„Dobrá tedy, vracet se nechci.“ Zvedl si ji na ruce a nesl skrz les. „Kdo vlastně jsi ty? A kolik ti je let? A proč vůbec bydlíš v lese?“ Vyptávala se.
Stále bezcitnýma očima dal najevo, že neodpoví.
Vstoupili do malého domu. Zvenku jen stará chatrč, avšak vnitřek zdobil nábytek skoro stejně honosný, jako v paláci v Lyře. Konečně ji položil na postel s nebesy a otevřel víno. Vnitřek domku ozařovalo pouze světlo jediné svíčky.
„Ale teď vážně. Proč bydlíš uprostřed pustiny v chatrči, když máš na víno a takový nábytek?“ „Mám rád samotu. A proč jsou vlastně všechny ženy tak zvědavé?“ S přátelským úsměvem jí podával sklenici krvavě rudého vína. Vlastní sklenici vypil do dna, ale Jacqueline teď neměla na víno chuť, bylo jí špatně. Není divu, když nevečeřela a k tomu nenaspala zatím ani minutu. Proto si jen ze slušnosti lokla. „Copak? Není pro princeznu dost dobré?“ Sedl si vedle Jacqueline a obsah sklenice vylil jen tak na zem. „Ať je tedy po tvém.“
Usmíval se, ale z jeho očí šla trochu zlost.
„Smím krásné princezně říkat jménem?“ „Jacqueline se polichoceně usmála a objala cizince.“ „Chápu to jako ano.“ Řekl a lehl si vedle rozpačité Jacqueline. „Co mám dělat? Matka mě zabije už za to, že jsem utekla, nemohu tu zůstat s ním.“ Myslela si. Přesto se položila a prohlížela si obraz na nebesích postele. Tlustý cherubín její pohled oplácel. „Kdo si na postel dá jeden z těch obrazů, co vypadají, jako když mě sledují?“ Vyděsila se uvnitř. „Hezký andílek. Proč je zrovna na posteli? Vypadá jako-“ „Když tě sleduje.“ Doplnil. „Hlídá mě ve spaní.“ „Potřebuje snad kluk jako ty hlídání?“ Podívala se Jacqueline nevěřícně.
„Každý se někdy bojí. Neznáš to náhodou?“ Zatykal Jacqueline. Jeho vyzývavý a zároveň ponižující výraz v bledém obličeji se princezně líbil. „Jo, možná.“
„A řekneš mi něco o sobě? Neměla bych tu být jen tak s někým.“ „A co bys chtěla vědět? Sama jsi neodpověděla na otázku.“ „Cože?“ Nevybavovala si žádný dotaz. „Proč jsou ženy tak příšerně zvědavé? Vzpomínáš? Neznám odpověď. Nestačí ti vědět, že nemrzneš tam venku?“ Říkal se šibalským a veselým úsměvem. „Ani já Neznám odpověď. Vlastně ani nejsem zvědavá, jen mám strach z-“ „Psst! Neříkej to, vím, o čem mluvíš.“ „Jak to k čertu ví?“
Pevně k sobě dívku přivinul. Jacqueline bylo teplo a hřejivý pocit u srdce ji ujišťoval, že je tu v bezpečí. Dívali se teď jeden druhému přímo do očí. Konečně viděla, že jsou asi stejného věku. Na čele měl slabé vrásky. „Valerie?“
Pronesl překvapený muž zcela nečekaně. „Prosím? Ležíš přeci vedle Jacqueline De la Croix!“ Jeho oči uskočily a sněhobílá pleť dostala růžový nádech. „Kdo je Valerie?“ Chtěla se zeptat, ale už dvakrát jí vytkl zvědavost. Zůstala tedy zticha Ani jeden z nich nemluvil, proto Jacqueline co nevidět v jeho náruči usnula. Tlačení vlastních bot jí bylo lhostejné.
Pevně ji držel celou noc. Spala velmi tvrdě a velmi dlouho.
Jacqueline náhle vzbudil až zpěv ptáčků. Zcela sama seděla na posteli a okamžitě vstala, aby se vyhnula nepříjemnému pohledu andělíčka. Při světle si všimla

dalších cherubínků, ať už sošek, nebo obrázků. Rozmístěni byli po celé místnosti. „…padesát pět, padesát šest! Má tu jen tak rozmístěno šest a padesát andílků? Co je to za chlapa? Sbírá umění? A proč jsou všichni cherubové tak tlustí…? Možná je to mnich…“ Princeznu napadala jedna bláznivá fantazie ohledně identity jejího společníka za druhou, dokud on sám nerozrazil dveře. „Byl jsi venku?“ Jen zvedla hlavu a zase se dívala na ironický úsměv a protivné oči. „Ty sbíráš barokní andílky?“ „Ano. Líbí se ti, že? Mně také…“ Pohladil sošku plačícího cherubína po sádrových vlasech. „Takže…doprovodíš mne domů? Měla bych se vrátit. Vím, že je to tak správně.“ Podívala se u nejistě do ledových očí. „Princezna by už chtěla jít do paláce? Chybí ti tu snad sluhové? Rodiče? Chceš být zamčená v pokoji?“
„Jak to víš?“ „Vím o tobě všechno…“ Z laciného falešného úsměvu Jacqueline pochopila, že muže naštvala. „Dobře. Mohla bych se zdržet ještě chvíli.“
„Dáš si čaj Jacqueline?“ „Ráda.“ „Vaří se venku. Hned ho sem přinesu.“ Posadila se na nízkou stoličku. Nemohla přestat sledovat kolekci barokních andílků. Muž byl venku podezřele dlouho. Od včerejška stále rozmazané oči se opatrně podívaly skrz okno. Stál tam. V jedné ruce držel oba šálky s čajem a nehybně přemýšlel. Jacqueline vyšla ven. Zpozorovala, že mužův šálek je stále suchý. „Mohla bych dostat ten čaj?“ Upřel své modré oči na její. Po dlouhé odmlce jednoduše oznámil, že do čaje přidal příliš mnoho máty a hrníček zahodil „Jdi si domů, pokud chceš, ale nezapomeň, kdo na tebe čeká…“ Jako vyměněný se pustil do princezny. Jacqueline se jeho slova dotkla. Bez rozmyslu odešla. „Jsem princezna, ne lecjaká obyčejná holka. Nepotřebuju jeho, ani jiného muže!“ Opakovala si sama sobě a bloudila lesem.
Zakopla o kořínek a zlomila si podpatek. Obě boty vztekle odhodila na místě a unaveně se motala mezi stromy. „Proč mne nikdo nenaučil jak se orientovat v lese?“ Vztekala se a brečela. Prolézala houštím, a brodila potůčkem.
Pokračovala, dokud pozdě večer pod bosýma nohama nezapraskalo uschlé listí. „Domov!“ Okolo se naneštěstí tyčily jen stromy. Jacqueline padla do listí a vyčerpaností usnula.
„Princezno!“ Otevřela oči a spatřila několik rytířů. „Vaše matka se zlobí, ba přímo zuří! A jeho veličenstvo? Ani nemluvit!“. Tázali se, co se stalo, kam utekla, proč, a tak podobně, ale Jacqueline na jedinou jejich otázku neodpověděla, jen přemýšlela co na tyto a mnohé další dotazy odpoví rodičům…

„Jsem dospělá, a jak vidíš, světe div se, naživu!“ Rozléhal se křik po jídelně v paláci, jen co se Jacqueline dostavila umytá a oblečená k pozdní večeři. „Takhle to nenechám, mohlo se ti něco stát! Potlouká se tu ten blázen! Vrah! Jak myslíš, že nám bylo?“ Vyčítavý a nadřazený tón hlasu císařovny dával znát, že tentokrát to Jacqueline opravdu jen tak neodpustí. Neodpověděla. „Ptám se tě!“ Rozbrečela se její císařská výsost, jejíž hlas přeskakoval ve chvílích, kdy zvýšila na hlasitosti. Například právě nyní. Pan císař se pouze zamračil a ledabylým mávnutím ruky poslal dceru pryč.
Jacqueline, znovu obutá v lodičkách, odhodila lžíci a odešla do své komnaty. Jen vztekle praštila zlatými dveřmi, slyšela za sebou cvaknout zámek. Usedavě plakala. Slzy padaly na čistou noční košilku. Myslela na jediné. Protivné modré oči a zlý, zároveň však veselý úsměv, jaký nikdo jiný nemá. Na světlé vlasy a bledou tvář. Na pevný stisk a nezvykle široká ramena. Při jediné myšlence na neznámého muže znovu cítila teplo u srdce. „Jako bych s ním žila roky a přitom neznám jeho jméno!“ Pořád přemítala, až zaslechla hodiny odbíjet již dvanáctou hodinu. V hebkém

povlečení usínala. Pomalu se blížila říši snů.
Vtom kdosi zaklepal na okno. Prudce a vylekaně se dědička trůnu posadila. Přála si tak moc vidět právě jednu osobu. Zatáhla za kliku, ale okno se nedalo otevřít. Rytíři je jistě zamknuli. Toužila vědět víc o cizinci a doufala, že právě on teď klepe na její okno. „Vždyť bydlím vysoko ve věži!“ Jacqueline usoudila, že z ustavičného přemýšlení se jí to jistě jen zdálo. Opět rozladěná a s pocitem beznaděje se znovu zabalila hebkým, světlounce fialovým povlečením, tak jako květ jaterníku, a zanedlouho snila.
Ucítila závan ledového vzduchu a v ostrém ranním světle spatřila matku u otevřeného okna. „Jacqueline vstávej! Musím tě schovat. Byl tady!“ Náhlý křik nebyl velmi příjemným probuzením. Princezně se s těmi slovy zamotala hlava. „Ten vrah?“ Z něčeho, co se ještě včera zdálo být neexistující a vzdálené, měla dnes dívka strach a obavy. Její výsost nic neřekla, popadla vyděšenou dceru a vedla ji do sklepení. Špinavé a dávno zničené schody se drolily pod každým krokem. Matka Jacqueline vedla stále hloub.
Došly do nejzazší komnaty, v níž rozsvítila svíci. „Tak tady tě nikdy nenajde.“ „Nemůžeš mne tu nechat!“ Vyjekla a rukou zpřetrhala stříbrné pavučiny. „Podívej se! Za tvým oknem jsem našla tohle.“ Ukázala se slzami v očích kámen, který někdo hodil na okno. Kdosi do něj vyryl jméno A. S. Derosiers. „Může tě najít kdekoliv. Pochop! Vše dělám pro dobro tvé a nás všech!“ Jak to dořekla, zavřela těžké železné dveře a zamkla na řetěz.
„Kéž by tu byl se mnou. Kéž by mi pomohla Bernadetta!“ Vzpomínala na záhadného muže a čarodějku. Klečela na prochladlé zemi a plakala.
V prázdném sklepení bylo slyšet dopadnutí každé její slzy velmi zřetelně. Cítila se, jakoby tam plakala celou věčnost, přestože tušila, že to trvalo jen několik minut. Vzlykala hlasitě, ale nahoře pláč slyšet nešlo. „Princezno! Nesu vám oběd.“ Jeden z rytířů otevřel dveře a něžně děvče pohladil po vlasech.
„Nesahej na mne!“ Odsekla nevrle. „Promiňte výsosti.“ Položil talíře a pohár na dlažbu. „Sluho?“ Jacqueline prosila, aby ji jen chvilku pustil do vlastní komnaty. „Jen na chviličku. Vezmu si sem dolů své věci, aby mi nebylo tolik smutno.“ Říkala, pohrávajíc si s pramínkem blonďatých vlasů. „Vaše matka přikázala a váš otec potvrdil. Zůstanete tady.“ Zkoušela to tedy znovu.
„Jestli chcete, sám vám něco donesu, ale vy odsud nesmíte.“ Dívka usilovala o Bernadettin dar – křišťálovou kouli. To přeci nemohla říct hlídači. Rychle by se dovtípil, proč ji Jacqueline potřebuje.
Jen gestem naznačila, aby odešel a rytíř se zaklapnutím v zámku opustil sklepní prostory. „Kdybych byla zase s ním! V bezpečí!“ Vykřikovala do prázdna. Vztekle odhodila pohár, jež se roztříštil o kamenné stěny. Čistá voda, v níž se odrážel plamen svícnu, pomalu stékala po zdi a kapala na střepy roztříštěného poháru. Právě se chystala hodit na zeď i talíř s netknutým jídlem. Vtom zaslechla kroky na starých rozpadajících se schodech. Rychle sfoukla plamen, aby schovala střepy. Po chvilce chřestění řetězu zřetelně spadl na zem. Otevřely se železné dveře. „Princezno?“ Okamžitě poznala s kým má tu čest. Zvláštní hlas nepatřil nikomu jinému, než muži, po němž se jí tak zastesklo. „Proč jsi tady? A jak jsi mne našel? A jak–“ „Zase začínáš? Jestli chceš pryč tak mě následuj a na nic se neptej!“
I v naprosté tmě věděla, že to říká s nadřazeným úšklebkem.
Zanedlouho již jejich podpatky klapaly po chodbě paláce. Nikdo si nevšiml dvou odcházejících lidí. Všichni střežili hlavní vchod, a tak zůstal oblouk u zahrad úplně nehlídaný a zahrady prázdné. Celou dobu se Jacqueline držela studené ruky s

prsteny. Cizí muž se v paláci vyznal jako by tam celé roky žil. Když ji k sobě rukou přivinul, uvědomila si, že k němu cítí něco víc. Samozřejmě si to nechtěla připustit. „Jak víš, kudy se dostaneme ven?“ Šli zahradou a přes most stejně jako včera utíkala princezna.“ Neobtěžoval se Jacqueline odpovědět. „Chápu, nesnášíš otázky, ale proč jsi mne odtamtud dostal? Nebýt tebe zůstala bych tam dole, dokud by nechytili toho vraha.“ Ledovým pohledem ji pokáral. Stáli v suchém listí a mezi větvemi prosvítalo slunce. „Zapomněla sis u mě náramek.“ Pohupoval náramkem z růžového zlata před udiveným obličejem. „D–děkuju.“ Byla si přitom jistá, že žádný náramek s sebou neměla. Nesl ji na rukou stejně jako předtím a Jacqueline se cítila jako v nebi. Tím ledovým zrakem bez přestávky sledoval její zelené oči. Choval se nepřátelsky, skoro odtažitě, a přesto pociťovala lásku.
Chytila se kolem jeho krku a hladila po zádech. Z výrazu v mužově tváři poznala, že se mu není nepříjemné. Už zase nabýval růžové barvy a snažil se zbavit přátelského výrazu. Ještě nikdy Jacqueline nepotkala nikoho, ´kdo by se tak moc snažil skrývat své pocity. Dorazili až se setměním.
Znovu ji položil na postel s nebesy. Neřekl jediné slovo a podal princezně talíř se sušenkami. „Sušenky?“ Muž se posadil na nízkou stoličku. Pouze se zahleděla do země a zakroutila hlavou.
„A proč ne? Přibere po nich princezna?“ Vypravil ze sebe sice výsměšně, ale zároveň poněkud opatrněji, než obvykle. „Nikdy.“ Vytrhla celý podnos sušenek z dlouhých prstů a začala chroustat jednu sušenku za druhou. Cizinec si lehl vedle Jacqueline. „Prosím, řekneš mi, kdo jsi?“
Modré oči se zaleskly radostí. „Možná ráno. Je pozdě, nejez se sušenkami, měli bychom spát.“ Dívka sotva odložila podnos a opět ji držely studené ruce. Trávili spolu již druhou noc. Konečně se jí zdál sen. Zase v klidu a pokoji. Přestože jeho sevření bylo poměrně nepříjemné, princeznu uklidňovalo. Krásný sen náhle něco přerušilo. Mužské hlasy a řehtání koní.

Otevřela oči. Ve světničce zůstala sama. Venku stále vládla noc a za dveřmi zuřila hádka. Jacqueline se bála, v blízkosti nebylo žádné deky, a tak alespoň zatáhla závěsy na posteli. Hrůzou ani nedýchala. Je snad tam venku proslulý vrah? Čekala až si pro ni přijde. Podruhé ve svém životě počítala pouhé sekundy zbývající do konce. Hlasy utichly. Na to princezna zadržela dech. Kdosi vešel a opatrně začal roztahovat závěsy. Ten, kdo stál za nimi, jakoby se obával, co najde…
„Matko?“ Její císařská výsost v slzách stála u lože. „Jacqueline! Zlatíčko! Neboj, už se ti nic nestane. On tě unesl, že? Ublížil ti?“ Poněkud hystericky se vrhla na nechápající dceru. Pan císař s několika rytíři ji hbitě vzali do kočáru a vydali se na cestu do paláce. „Stalo se ti něco?“ Ptala se jeho výsost. Jacqueline pouze zmateně zakroutila hlavou. „Mělo by? Proč jste oba tak vyděšení?“
Obě veličenstva se na sebe znepokojeně podívala. „Víš ty vůbec, drahoušku, kdo tě unesl? Kdo se vloupal do palácových sklepení? Kdo tam ztratil zlatý prsten s monogramem?“ Dívka jí vytrhla šperk z ruky. „A. S. D.?“ Přeběhl jí mráz po zádech. „Ten cizinec je…“ Vydechla a přepadl ji nečekaný pláč. V matčině objetí si připadala nešťastná, i když tušila, kdo ji předtím osvobodil. „Armand S. Derosiers!“ Vysvětlil rozhořčený otec. „Ještěže tě špehové našli.“ V tu chvíli měla těžkou hlavu a nedokázala rozumně přemýšlet. Nezáleželo jí vůbec na ničem. Ani si neuvědomila, že se císař právě prořekl. Zanedlouho již ležela, pro jednou zase odemčená, na vlastním lůžku. Saténem otírala slzy. Vedle postele přešlapovala matka. „Miláčku, proč pláčeš? Všechno je v pořádku.“ „Maminko, co s ním teď bude?“ Jacqueline se

zoufale podívala císařovně přímo do očí. „Žádný strach! Od Bernadetty jsem osobně objednala krvavou růži! Nic jiného si nezaslouží! Zítra ho odsoudíme a hned potom–“ „Dost!“ Zavzlykala.
„Chci být sama!“ Vystrčila vlastní matku z pokoje a se vztekem praštila dveřmi.
Ihned se horečnatě vrhla na křišťálovou kouli. „Bernadetto! Ty zrádkyně! Kde jseš!“ Křičela sotva uzřela kmotru. „Jacqueline, zanech hněvu prosím. Pomohu ti, pokud si to opravdu přeješ.“ „A dokážeš zachránit Armanda?“ Čarodějnice jen smutně zkroutila rty. „Slib bude navždy slibem, má drahá… Mohu však doručení krvavé růže zdržet.“ „Udělej to! Bernadetto, prosím! On mi přece nechtěl ublížit!“ Křišťál se stal znovu čirým. Jacqueline neváhala jedinou chvilku a rozeběhla se chodbou ven. Přímo do města. Dobře věděla, kde stojí žalář. Osobně ho kdysi navštívila. Z výchovných důvodů, samozřejmě.
Zase jen v saténu pospíchala ulicí. Všimla si, že se rozednívá. Soudy se obvykle konaly ráno, ale obžalování při nich nikdy nebyli. Pochmurný dům s nápisem „Le cachot“ mluvil za vše. Doběhla k žaláři. Vtrhla do budovy a ke svému údivu nenašla stráže. Po točitých schodech došla až k mřížím. Všechny cely kromě té nejzazší se zdály být prázdné. „Armande!“ V ledově chladném klidu stál za mřížemi a obvyklým pohledem se podíval do princezniných očí. „Nebojíš se?“ Zeptal se nejnevhodnějším způsobem. „Čeho? Tebe? Nezabil bys mne, že ne!? Řekni to! Musím to vědět!“ Pobaveně se usmál. „Prosím!“ „Zase ta zvědavost. Co ti mám říct?“ „Musím vědět, proč ještě nejsem mrtvá. Ty jsi mi nechtěl ublížit! Prosím, řekni to!“
„Věřila by princezna vrahu?“ „Třeba si princezna uvědomila, že ten vrah není vůbec zlý.“ „Každý andělíček, každičký cherub reprezentuje jednu ženu. Na památku.“ „Bylo jich tolik?“ Podívala se na zločince smutně. „Ale proč už dávno nemáš dalšího na mou počest?“ „Mohl jsem mít, víno i čaj pro tebe byly otrávené.“ Takhle se na Jacqueline ještě nikdy předtím nepodíval. Nostalgicky. Držíc se zrezlých mříží doufala v odpověď. „Princezno de la Croix, okamžitě opusťte žalář! Ten muž je nebezpečný a máte být u soudu. Princeznu smutnější, než kdy předtím dovedl násilím do soudní síně. Právě zněla slova: „Nejmocnější soud města Lyry a s ním taktéž jeho císařská výsost Astor Marcellion De la Croix a její císařské veličenstvo Vivienne Serraphine Valentina De la Croix uznávají Armanda Sylvestera Derosiera vinným z šest a padesáti vražd a jednoho pokusu o ni. Nejmocnější soud ho odsuzuje k smrti krvavou růží!“ Rána kladiva stařičkého soudce se rozléhá celou síní. Jacqueline vyběhla ze síně. Nezastavila se, dokud nedoběhla do žaláře. „Princezno, tam nemůžete!“
„Pusť mě! To je rozkaz!“ Rytíř křehké slečně ustoupil. Doufala, že ještě než Armanda odvedou, spatří znovu jedinečnou modrou barvu. „Prosím poslouchej mě!“ Už nikoho nenašla. Celý svět se začal točit a dívka upadla na chladnou dlažbu. Omdlela? Zemřela? Jako by se její tělo spouštělo hloub a hloub, kamsi do věčné temnoty. Zlaté lokny, jako by čechraly dlouhé prsty čísi ruky.
Černotu kolem Jacqueline prozařoval jediný zdroj světla… Probrala se. Ležela v Bernadettině chatrči, do níž oknem pronikalo světlo. „Bernadetto?“
Stařenka vyšívala přímo vedle ní. „Princezno, konečně jsi otevřela oči! Dáš si čaj?“ „Čaj? Proboha, kde je Armand?“ „Proč se zajímáš o toho vraha?“ „Nechtěl mi ublížit! Miluji ho za to! Kmotřičko, pomoz mi!“ „Marná to snaha! Se slovem soudce již nelze hnout!“ „Prosím, Bernadetto – slib zůstává slibem, vzpomínáš? Řekla jsi, že mi pomůžeš!“ „Tak ať tedy je po tvém, ale dneska jsem měla krvavou růži přivézt. Zdržím to, ale nevím na jak dlouho. Daleko za lesy, za řekou, za bažinou a

za městem, snad až na kraji světa! Tam leží místo obklopené horami – tam stojí hrad, a uvnitř něj – tam najdeš toho vraha. Buď však opatrná! Na cestě potkáš mnoho nebezpečí, jen pokud toho muže opravdu miluješ, dostaneš se k cíli. Tvé matce řeknu, žes odtud utekla. A teď už jdi. Utíkej! Držím nad tebou ochrannou ruku! Spánembohem!“ „Děkuji Bernadetto!“
Bez bot spěchala lesem a přitom jí bylo jasné, že tak daleko nikdy nemůže dojít. Tento les se lišil od Lyrského. Zdejší kamenitou půdu prorůstaly ostré kořeny.
S nohama, do krve rozedřenýma už se jen plazila, když konečně našla řeku. Řeku tak širokou, až téměř nedohlédla na druhý břeh. „To je můj konec! Armande, jestli jsi ještě naživu, přísahám, že se tě nevzdám, dokud nepadnu!“ Jacqueline vzpírala ruce k šedému nebi. „Musím vědět, proč mne nezabil, když měl možnost.“ Vodní hladina pohlcovala slzy. „Kromě něho nemám co ztratit.“ S hlubokým nádechem zoufale skočila do vody. Uplavala jen kus a následně zmizela v mlze. Silný proud vody její křehké tělo unášel pryč. Víčka jí klesla a skončila pod hladinou. Hrubý písek na dně odřel princezninu kůži. Umírala. Jako by proud vody odplavoval její duši. Na pokožce cítila palčivý pocit chladu.
Kouzelná ochránkyně svou svěřenkyni bedlivě sledovala v křišťálové kouli. Musela ji zachránit. Znala však pouze jedinou kletbu, která by nyní zafungovala. Kletbu, jejímž použitím by mohla ohrozit princeznin život, se rozhodla použít. Hučení toku řeky vystřídala slova: „Pokud ho stále miluješ, nechť na druhý břeh dopluješ! Nepravá-li však láska tvá, nechť pohltí tě věčná tma.“ Jacqueline slyšela Bernadettu, a to jí vdechlo sílu. Řeka její zraněné tělo vyvrhla na břeh.
Nemohla se postavit, ale ještě měla ruce. „Pro tebe půjdu až na konec světa!“ Plazila se po písku i travnatém porostu směrem k proslulým bažinám. Ruce se jí již třásly bolestí, a bolely vyčerpáním. Až poté, co se měsíc vyhoupl na temná nebesa, dorazila konečně, snad ani nedýchajíc k bažině. Rozprostírala se všude kolem. Vedla jen jediná cesta, a to skrz. „Nejsem obyčejná holka! Já jsem princezna De la Croix! Tohle dokážu!“ S kašlem se pokoušela přeplavat na druhou stranu. Teprve však zdolala metr hustého bahna a nemohla se hnout. Hnědavá hmota stahovala bledé děvče stále hloub. Žádné stromy, ani kořeny, jenž by posloužily jako záchrana, nebyly na dohled. Měsíc i hvězdy se schovaly pod mraky. Kolem zvláštně zapáchala rašelina. Již se jemné vlasy nořily do jisté smrti. Ze zelených očí se řinuly slzy. Čarodějnice se i nyní rozhodla dát život své kmotřenky všanc. „Přetrvává-li láska v tobě, nechť bažina nedrží tě v hrobě! Nepravá-li však láska tvá, nechť pohltí tebe věčná tma.“ Jacqueline zatnula svaly. Kmotra jí propůjčila sílu. Dostala se z bažiny, ale na břehu už se nezvládla plazit. Vysílením usnula. Netušila, že ve spánek upadla, protože
ani nesnila. K obrovskému překvapení slyšela mluvit dva muže cizím jazykem. Princeznina záda škrábalo seno, nohy měla samý strup a šrám. „Já jsem v povozu se senem?“ Protřela oči. Povoz určitě stál a skrze plachtu prosvítaly paprsky slunce. Kníratý muž odkryl pachtu a usmál se na Jacqueline. Snažil se jí něco sdělit neznámou řečí a zmatenými gesty. „Promiňte, ale já musím zachránit svého přítele. Vylezla z povozu a chtěla odkulhat pryč. Kvůli zraněním nemohla pořádně chodit. Knírač dívce podal láhev s pitím a kus chleba. Potom vůz odjel. Stála uprostřed cizího města. „Mohlo by být i větší než Lyra!“ Opatrně a pomalu našlapovala na sluncem rozžhavené kamenné kostky. Stačil okamžik, aby znovu ležela bezmocně na zemi. Ujal se jí sedlák. Nechal ji u sebe přes noc. Nedozvěděla se nic o místě, kde se nachází. V chalupě sedláka brzy ulehla. Zotavovala se. „Ráda bych odešla.“ Zamávala na rozloučenou brzy zrána. Sedlák však zraněnou princeznu popadl za

ruku a strčil do chlíva s prasaty. „Fuj, co tady mám dělat? Pusťte mne!“ Sedlákova žena přinesla vidle a chlív zamknula na petlici. „Musím zachránit Armanda! Nejsem princezna od toho, abych tu čistila chlív!“ Selka ještě něco zavolala v podivném jazyce a pak i s mužem odešla. Vidle prolomily vrata chlíva a ubohá šlechtična spěchala pryč. Dostala se do dlouhé ulice s davy lidí. Pokračovala tou ulicí do kopce a nalezla tu bludiště. Teprve zde se plně rozprostíralo ohromné město se stovkami zatáček, uliček a zdí. Vydala se vpřed, okolo překvapivě ani živáčka. V předešlé části města nebylo k hnutí, zatímco tady Jacqueline potkala jen samotu. Bloudila jednu hodinu, pak dvě… V bludišti nenašla jediného člověka, jedinou značku ani stopu. Nic, co by prozradilo kudy z toho pekla ven. Po celý ten čas pražilo slunce. Vyprahlá dívka těžce šla dál, avšak brzy se musela posadit na prašnou zemi. „Tentokrát je vážně konec. Nedokážu to.“ Opět roněné slzy se téměř ihned vypařovaly horkem. I nyní se rozhodla kouzelná opatrovatelka zakročit. „Věříš-li stále v lásku svou, nechť povstaň a přejdi cestu zlou! Nepravá-li však láska tvá, nechť pohltí tebe věčná tma.“
S posledními zbytky sil prošla město. Bernadetta jí našeptávala kudy kam. Rozedřené dlaně i nohy zanechávaly jemnou krvavou stopu. Na obloze se třpytily hvězdy. „Už zbývají jen hory. Armande! Prosím vydrž!“ Vykřikovala zničená princezna do tmy. Stébla trávy kolem ležící Jacqueline se pohybovala ve větru. Z daleka se ozývala hudba.
Ať byla znavená sebevíc, nedařilo se jí usnout. Připadala si tak blízko k cíli. Vstala na nohy a putovala na vrchol vysokého kopce. „Nesmím usnout. Jinak se nikdy nedozví, co k němu cítím. Nesmím!“ Opakovala si stále. Ostré kameny znovu rozedřely nezhojené rány na jejích chodidlech, nechávajíc na sobě urozenou krev.
Černá nebesa začala pomalu modrat a Jacqueline v dálce viděla hrad. Vůle ji držela při životě. Vyhublá, zmrzačená, špinavá a vyčerpaná dívka zhluboka dýchala. Slézala opatrně ze strmé skály. Již byla na půli cesty k pevné zemi. Pomalu nevědoma toho, co dělá, skočila dolů. Vítr si pohrával se zacuchanými vlasy padající dívky. Jako zázrakem přežila svůj pád, ba skončila bez úhony! Bezmyšlenkovitě jako loutka pokračovala a nevzdávala se. Slunce již vyšlo na obzor a ona dorazila k hradu. Jednalo se spíš o vysokou věž s jedinou místností. Vší silou zatáhla za zlatou kliku, dveře ale neotevřela. „Tak blízko to nevzdám! Bernadetto prosím! Vyslyš mé přání a pomoz mi ještě naposled!“
„Jestli lásku v srdci máš stále, nechť najdeš kámen tam na té skále! Milého zachránit-li chceš, nechť kamenem vrata rozlámeš! Je-li tvá láska pouhá lež, nechť nedobudeš tuto věž. Nepravá-li však láska tvá, nechť pohltí tě věčná tma!“ Jacqueline zvedla první kámen, jež našla a prohodila ho skrz dveře.
Na víc se nezmohla, avšak dosáhla vytouženého cíle. Viděla ho. Řetězy a okovy připoután ke zdi s obvyklým ledovým klidem jen tak čekal na smrt. „Armande!“ Klečela před odsouzeným a plakala. Ačkoliv si připadala jako mrtvá, stále mohla mluvit, hýbat se, dýchat… Ochránkyně ji držela při životě a vědomí. „Copak dělá princezna sama v cizím městě?“ „Za tebou bych šla kamkoliv. Musela jsem tě vidět a říct ti… Říct, že tě miluju.“ Vzlykala.
Vykouzlil takový výraz, jaký k jeho obvyklému „já“ vůbec nepatřil.
„Prosím! Řekni, proč jsi mne nezabil, a že mě taky miluješ! Nevěřím, že jsi zločinec!“ Hlasitě vydechl. „Já přece nesnáším ženy! Hysterické, zvědavé, falešné!“ Křičel ochraptělým hlasem, ale spíš zvesela a radostně. „Toužil jsem tě vidět umírat, dokud jsem nespatřil tvoje oči! Stejné měla Valerie.“
Sledoval Jacqueline ostražitě, s citem. „Kdo je to?“ „Ty nejsi jako ona. Jako jediná

ženská, kterou jsem kdy miloval. Opustila mě. Všechny mi připadaly úplně stejné. Zasloužily si smrt…a ty, jako princezna, ze všech nejvíc. Valerii bych nedokázal ublížit, přestože to bylo vše kvůli ní. A tobě… Jsi jiná než všechny ostatní. Statečná, silná a odvážná. Nevěřil jsem, že taková žena existuje. Taky…tě mám rád.“
„Armande!“ Políbila ho. „Já věděla, že bys mne nezabil, musí ti všechno odpustit!“
„To sotva. Vím, že to všechno bylo špatně.“
„Nebuď tak klidný! Chtějí tě zabít! Dostanu tě odsud, slibuju!“ Pobaveně se zasmál. „Nebuď naivní, zasloužím si tu být, a ty bys neměla skončit s vrahem.“ „Nejsi vrah!“ Zelené oči se znovu zalily slzami. „Jsi kluk, kterého miluju. Chtěla bych tě vidět každý další den svého života.“
Neodpovídal. Pouze upíral zrak na Jacqueline. „Jdi, musíš odpočívat, uzdravit se. Můžeš přijít i zítra, s tímhle na zápěstí ti nikam neuteču.“ „Jak to vůbec můžeš říct? Zůstanu s tebou až do konce.“ Pohladila Armanda po tváři. Okouzlilo ji, s jakým klidem žije i, svůj možná poslední den. „Její výsost princezna jistě ráda odejde a bude ráda, když tohle neprozradím rodičům!“ Do komnaty vrazil starý a nepříjemný hlídač. Řetězy byly prakticky nezničitelné, takže jeden hlídač stačil. „Prosím. Nechte mě s ním ještě chvíli!“ Nevrlý muž Jacqueline vyvedl a poslal do nedaleké vesnice. Prospala celý den v hostinci. Pozdě po setmění se tiše jako myška dostala ven. Pro jednou zase nasycená a odpočatá se rychle blížila k věži. Někdo sem dal novou bránu. „Ach ne, bude zamčeno!“ Jediným zatažením kliky se princezně podařilo otevřít. Radost a údiv se rychle změnily v žalostný pláč a ryk ve chvíli, kdy si povšimnula, po levé Armandově noze se vinoucí růže, jak rychle roste a pne se dál. „Ne! Armande!“ Políbila muže. Ostré trny mu prořezávaly černé oblečení a zarývaly se až hluboko do masa. Po šlahounech stékala na zem tmavě rudá krev. Jacqueline vlastní vahou tahala řetězy. Byla by se zbavila růže, ale věděla, že jak se jednou zaryje do těla, nedá se zákeřné rostliny zbavit. Řetězy ani okovy se pro křehkou a stále zesláblou Jacqueline staly nejtěžší překážkou. Její slzy, tak jako perly dopadaly na mužovo rameno. Snažil se tvářit klidně, ale Jacqueline z uslzených očí poznala, jak moc trpí. „Armande prosím, dostaňme se pryč! Miluju tě nadevšechno!“
„Jacqueline, mrzí mě, že to takhle skončí zrovna teď. Našel jsem znovu lásku. Až teď chápu, kolika lidem to všechno ublížilo. Sám bych se k tomuhle odsoudil.“ Pevně se držela kolem Armandova krku „Nedokážu se tě vzdát! Prosím! Bernadetto pomoz mi!“ „Přál bych si tě vzít a žít daleko, tam kde nás nikdo nezná. Osud už bohužel nikdo nezmění.“ To bylo poprvé, naneštěstí i naposledy, kdy spatřila Armanda plakat. „Bernadetto! Přísahám na vlastní život, že to bude mé poslední přání vůbec! Vzdala bych se pro něj čehokoli.“ Trny růže už drásaly i jeho hruď, pod ním se tvořila hotová kaluž krve. „Slib zůstává slibem, a já to tvé matce slíbila. Bohužel vás oba musím zklamat.“ Ozýval se odkudsi hlas kouzelnice. „Jacqueline, lásko, až umřu, chci ti dát všechno, co mi kdy patřilo, vím, že si zasloužíš lepší život. Dokázala jsi toho tak moc! Přestal bych snad i nenávidět ženy.“ Usmál se ironicky, jak to uměl jedině on. „Tolik pro mě znamenáš, a teď je konec… Přísahám ti, že nikdy nebudu znovu milovat!“ Políbili se. Přál si pohladit blonďaté vlasy, ale nemohl se hnout.
„Jacqueline, co to děláš!?“ Do komnaty vstoupila její císařská výsost. „Prosím! Pusť ho, miluju ho tak moc! Zemřela bych pro něj!“ Jacqueline panikařila, přesně tak, jak Armand nesnášel. Matka se znechuceně a bezcitně ušklíbla. „Okamžitě toho vraha nech! Říkáš nesmysly! A jak ses sem vůbec dostala?“ Jacqueline ho opět políbila a cítila, že už je to naposled. Nehýbal se. Do kaluže stále stékala další krev. Ztratil jí

už příliš. Už nedýchal. „Ne! Proč?!“ „Vrať se Jacqueline!“ Volala za princeznou rozhořčeně. „Nenávidím tebe i tátu! Všechny! Zabili jste mého muže! Vrazi!“ Prchala pryč. Věděla, že na Armandovu počest je třeba udělat něco velkého, nezapomenutelného. „Na tvojí památku postavím krásné město, které bude navždy připomínat, jak skvělým člověkem a mužem jsi byl!“
Skryla se daleko, a nikdy již nepromluvila s rodiči, ani s Bernadettou. Až po smrti rodičů, když se ujala trůnu, znovu vešla do povědomí… Stále chovala v srdci jediného. V památku nechala postavit město poblíž té věže, jež v ni stále vzbuzovala neutuchající smutek. Město u řeky zvané Labe, s krásným kostelem na náměstí a hradem, jež se tyčil nad krajinou.
Zrovna byla v kostele, jenž pojmenovala „Nanebevzetí Panny Marie“. Klečela na zemi a modlila se – slzy na líčkách. Mluvila tam k muži, jehož milovala. Věřila, že ji poslouchá. „Vyslyš mne prosím. Cítím, že zde ostáváš se mnou!
Proč život můj jen tak dlouhý jest, a proč nenechal mou lásku kvést? Ach drahá Panno Marie! Kéž znovu milovat bych směla, toho, kohož jsem v srdci měla. Ach Panno Marie!“ Zapálila svíčku. „Vypadá to, že dnes bude pršet, zůstanu uvnitř a budu si číst, doporučíš mi nějakou knihu?“ Mluvila do prázdna, doufajíc, že Armand stále poslouchá. Služebník její výsost pozoroval, ale věděl, že vyrušit ji nemá cenu. Dokázala v kostele promlouvat a rozjímat celé hodiny.
Na žulové chodníky okolo chrámu začaly dopadat dešťové kapky a plamínek svíce tančil ve větru, který proudil otevřenými dveřmi. Císařovna se rozplakala… „Sbohem Armande, kéž se znovu setkáme…“ Vydechla a odstrčila sluhu. Již zestárlá, vetchá císařovna Jacqueline De la Croix pomalu šla deštivou ulicí. Oděná v černých šatech nesla velký koš s ovocem. Od onoho srdcervoucího okamžiku se již nikdy neusmívala, nikdy již nemluvila o minulosti, nikdy již nemilovala a především – nikdy nezapomněla.
Plouživým krokem kráčela sama z kostela. Mířila na skálu, na níž kdysi vzala kámen, a na níž nechala tolik vlastní krve. Nostalgicky si vybavovala všechny ty chvíle. Jak se poprvé setkali, jak moc ho milovala, jak překonala strastiplnou cestu, jak ho naposledy políbila. Po tvářích jí stékaly slzy a myslí zněl tak charakteristický hlas. Zlaté vlasy vlály ve větru. Dosáhla vrcholku skály. Svěží duch a jemný déšť Jacqueline měla ráda. Pronášela modlitbu. „Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum. Benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui, Jesus. Sancta Maria, Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus,
nunc et in hora mortis nostrae. Amen.“
Tak zněla její slova. Poslední slova před smrtí. V pravé ruce svírala ucho košíku a na té levé se blýskalo množství zlatých prstenů, jež zdědila po příteli. Jen jeden nechala ukrytý v krabičce – zlatý kroužek s písmeny A.S.D., který zavinil, že slavný císařský rod s křížem ve znaku právě vymřel po přeslici. Takový je život…

Mladá slečna nedokázala odtrhnout oči od knihy. Na poslední stránce našla ilustraci mrtvého chlapce ovinutého růží. Jako by na stránce zůstaly zaschlé kapky čísi krve a pod nimi zlatý, avšak zašlý nápis:

F I N – K O N E C

Pokus o doslov autora

K příběhu mne inspirovalo kouzelné město Verona, a poslouchání popové písně o

zakázané lásce od nejmenované americké zpěvačky při nekonečně dlouhé cestě autem.
Chtěl jsem vyjádřit, že každý má vedle ať už jakkoliv zkažené a záporné stránky i tu kladnou, že každý máme svůj příběh, své problémy, někteří snad také svou „zakázanou lásku“, že někteří tu možná nejsou poprvé. O tom možná příště, jelikož mne múza vede k zamyšlení se nad osudem princezny a vraha, a slovům „Déjà Vu“.

Kýčková Karolína

Nešťastná láska nebo šťastný konec
Uprostřed jedné malé vesničky se čoudí ze staré dřevěné chaloupky. Uvnitř se line teplo z krbu, všude voní dřevo a líbezná vůně svíček prolínající se s vůní čerstvého pečiva. Na starém křesle sedí šedovlasý, starý pán a podřimuje. Všude klid a teplo. Stařeček pomalu oddychuje a nic ho neruší. Najednou ho prudce vzbudí křik a dupot. Vyřítí se na něj dvě malá stvoření. S křikem se na svého dědu vrhne malý Honzík a Maruška.
„Děti, děti, copak mi to děláte?“ postěžoval si ze srandy děda.
„Dědečku, dědečku“, křičeli naráz, „pověz nám zase tu pohádku,“ prosili nadšeně.
„Tu jak vzniklo naše město? Ale vždyť jste ji slyšeli už několikrát, ale tak dobře, když jinak nedáte.“ Svolil děda a začal vyprávět….

Bylo, nebylo, v dávných dobách žili dva bratři. Jakub a Matěj. Byli vysocí a silní, jak se patří. Ani na kráse jim neubylo. Jeden černovlasý s průzračně modrýma očima, druhý blonďatý s očima tmavýma, jak dva uhle. Žili v jedné malé vesničce s pár desítkami obyvatel. Jejich chaloupka se nijak nelišila od ostatních, i když k sobě měla malou stodolu a pole. Nebyli příliš bohatí ani chudí. Ještě pořád žili s rodiči, kteří by za ně skočili do ohně. Ale pracovat museli. Žádné „mě se nechce vstávat“ tady neplatilo. Protože oba zastali dost práce, a jak už jsem říkal, příroda jim do vínku nadělila i krásu, motalo se okolo nich už dost dam a dívek i z okolí. I když jim ženy nejsou lhostejné, zatím je žádná nezaujala.

Jednoho rána pan otec vstal, protáhl se a povídal: „Chlapci měli byste si najít partnerku, která vás bude provázet životem.“ Řekl otec.
Oba se na sebe podívali s překvapením a možná i hrůzou.
„Tatínek má pravdu. Už jste dospělí a nemůžete s námi žít navěky. Je zde spousta krásných a šikovných dívek. Proč si nějakou nevyberete?“ souhlasila maminka s tatínkem.
„Ale my nechceme nějakou vesničanku!“ rozhněvali se oba dva.
„Když jinak nedáte, tak půjdete do světa. Jsem zvědav, jestli nám přivedete domů nějakou princeznu,“ bouchl do stolu otec.
O hodinu později již chlapci seděli na svých hnědácích a s ranečkem plným buchet vyrazili do světa. Když projížděli vesnicí, všichni na ně koukali, kam asi jedou. Když však z vesnice vyjeli, najednou se cítili svobodně. Teď si vlastně můžou dělat, co chtějí a jet, kam chtějí.

Jeli už celý den a rychle se smrákalo. Když poslední kousek světla opustil nebeskou sféru a oba byli hrozně utahaní, zastavili na malé louce u lesa, uvázali koně a lehli si s tím, že do rána naberou chybějící síly. Sluníčko začalo vycházet brzy. Vzbudilo Jakuba svými šimravými paprsky. Vstali a jeli dál.
„Kéž bychom našli potok nebo řeku," řekl Matěj, „mám takovou žízeň."
„No to víš, tady asi žádná…hele, podívej řeka!" vykřikl radostně Jakub. Uháněli k řece, kde se konečně koně i jejich páni napili. Opláchli se a jeli zase dál.
Jeli několik dalších dní, až nakonec konečně dorazili do nějaké vesničky. Překvapilo je, že zde žije hodně lidí. Ale co je víc zaujalo, byl hrad na vrcholku převysokého kopce.
„Myslíš, že bychom se tam měli podívat?" zeptal se zvědavě Matěj.
„Pojďme se nejdříve optat do vesnice, kdo zde sídlí." Navrhl Jakub.
Pomalu procházeli vesnicí, až našli někoho, kdo se s nimi dal do řeči.
„Prosím vás, pane, kdo bydlí na támhle tom hradě?" optali se místního kováře.
„Támhle? To je hrad Střekov. Ale už dlouho je tam smutno, chlapci," řekl posmutněle kovář.
„Jak to?" divili se, „ copak jsou všichni mrtví?"
„Inu, mrtví zrovna ne, ale naše princezna je zakletá. Zlá ježibaba na ní uvalila kletbu, že bude spát 20 let v ledu. Zrovna zítra je to 20 let, ale nikdo se jí nepokouší vysvobodit, hrozně studí. Pan král dá za její záchranu svou korunu, poklad a ještě princeznu za ženu tomu, kdo ji z kletby vyprostí.
„To zní jako nějaká pohádka," zasmál se Matěj. „Jak se jmenuje?"
„Nesmějte se, chlapci, jmenuje se Ústinka." Odpověděl kovář.
„Myslíš na to, co já, Matěji?" podíval se na něj Jakub.

Matěj jen přikývl. Nebylo zde zapotřebí moc slov. Poděkovali a vydali se na cestu. Ale jelikož byl kopec velmi vysoký a už se stmívalo, řekli si, že přespí v lese někde na suchém místě a vyrazí ráno dál. A tak se i stalo. Putovali a putovali, a nakonec došli na vrchol kopce, kde se nad nimi výhružně tyčil mohutný, ale poněkud malý hrad. Oba měli trochu strach, ale když už jsou tady, tak se přece nezastaví. Zabouchali na vrata hradu. Nic se neozývalo. Nikdo nepřišel. Zkusili to ještě dvakrát, a když nikdo neodpovídal, už chtěli odejít. Najednou se však vrata otevřela a vykoukl z nich nějaký sluha.
„Co chcete?" vyprskl nepříjemně.
„Jdeme zachránit princeznu Ústinku. Můžeme dál?" zeptali se sluhy.
„No tak pojďte, ale víte, že jestli ji nezachráníte, čeká na vás hladomorna? Nechcete si to ještě rozmyslet?" řekl sluha.
„Ne, jdeme dál, zachráníme ji," řekl Jakub.
„Ale co když ji opravdu nezachráníme? Já mám hlad, nechci do hladomorny," řekl s obavami v hlase a kručícím žaludkem Matěj.
„Nebuď srab, uvidíš, že to dokážeme. A teď už pojď," řekl trochu naštvaně Jakub.
Sluha je pustil dál a řekl, že ji můžou začít hledat. Chlapci se divili, proč by ji měli hledat. Ale za pár okamžiků jim to došlo. Ten hrad je hotové bludiště. Bloudili asi dvě hodiny, tři, tři a půl. Hladomorna se začínala připravovat. Ale tu náhle zastavili před nějakým pokojem. Co když tam není? Strachovali se. Otevřeli dveře a na posteli tam ležela ledová princezna s tak podivuhodným jménem. Přistoupili k ní a chvíli se dohadovali, kdo ji obejme. Nakonec ji obejmuli oba dva. Chvíli se nic nedělo. Nakonec ale přece jenom princezna otevřela po dlouhých dvaceti letech znovu svá víčka. Jak ta byla krásná. A co její oči neviděli. Dva mládenci ji přišli

zachránit. A nezmrzli. Jak jsou odvážní.
„Kdo jste? Vy jste mě zachránili?“ zeptala se trochu vyděšeně.
„Ano, já jsem Jakub a tohle je Matěj. Přijeli jsme z daleka,“ pravil starší bratr a nemohl spustit oči z těch princezniných.
„Děkuji, že jste mne vysvobodili. Jsem vám velice zavázána,“ řekla Ústinka a zahleděla se se zájmem na oba bratry.
S princeznou se radoval celý zámek. Konala se oslava. Jedlo se, pilo a zkrátka oslavovalo.
„Slíbil jsem ruku mé dcery tomu, kdo ji zachrání. Ale vy jste dva? Jak chcete vládnout a kdo si ji vezme?“ zeptal se vyděšeně král.
„Tatínku, myslím, že o tom si rozhodnu sama,“ řekla s úsměvem princezna.
Několik dní trávila princezna pořád jenom s oběma bratry. Oba si velmi dobře uvědomovali, že propadají kouzlu lásky. A také věděli, že si Ústinka bude muset vybrat. Ale koho?
Jeden jí nosil květiny, druhý sladkosti. Jeden ji vozil na koni, druhý ji nosil v náručí. Jeden jí skládal básně a druhý zase psal povídky. Nejraději však měla, když společně chodili ven k řece.
„Co je to za dlouho a velkou řeku?“ zeptali se bratři princezny.
„To je řeka Labe. Je krásná, že? Dá se v ní skvěle koupat,“ řekla, nenápadně se přikradla k řece a začala bratry postříkávat studenou vodou. To oni brali jako výzvu a za chvíli už byli všichni mokří. Dělali spolu dohromady snad všechno. Princezna s nimi trávila tolik času, že si ani neuvědomila, že se bezhlavě zamilovala. Ale do koho vlastně? Je vůbec možné milovat oba dva najednou? Takové myšlenky se jí hýřily hlavou každý den.

Jednoho dne přišel dopis od rodičů pro oba chlapce. Rodiče psali, že se mají dobře, ale stýská se jim. Že by se mohli přijet ukázat domů. Nejlépe s nevěstami. Chlapci byli potěšení dopisem, ale co jim rodiče řeknou na jednu nevěstu, když ani nevědí, koho vlastně je. Oba to hned běželi říct Ústince. Předháněli se a skoro se pohádali, kdo jí to řekne první. Nakonec jí všechno řekli. Ústinka souhlasila a druhý den ráno vyjeli všichni tři směrem do rodného města bratrů. Jeli několik dní, ale nakonec bezpečně dorazili do velmi známé vesničky. Doma je srdečně uvítali. Hned se vyptávali na všechno možné a hlavně na to, čí je ta krásná nevěsta?
„Moje, mamá,“ odpověděl rychle Jakub.
„Ne, je to moje nevěsta!“ vykřikl Matěj a bratra bouchl. Začali se prát.
„No tak klid!“ pokoušeli se je srovnat rodiče. Nakonec toho nechali jen kvůli tomu, že tady byla Ústinka. Jinak by asi pokračovali. Rodiče byli kvůli tomu vyvedení z míry, ale mysleli si, že se to s tou jednou nevěstou časem vysvětlí.
Večer šli všichni tři do hostince U Kyvadla. Princezna ještě nikdy v takovém podniku nebyla. Měla strach, ale zároveň se i těšila. Vešli, sedli si a objednali pití. Podle toho jak se na sebe všichni tři dívali, šlo usoudit, že spolu něco mají. Za chvíli se po hospodě rozneslo, že mají jednu nevěstu dohromady. Ještě pořád byl klid, když tu najednou se pár mužů zvedlo a začalo se drze vyptávat.

„Čí je ta krasotinka?“ zeptali se a zaměřili se na ni. Šahali jí na vlasy, tváře. Oba bratři je odstrčili a nadávali, ať si hledí svého a ne jejich dívky.
„Jo tak ona je jejich. Ha. Kde jste ji vzali? V nevěstinci?“ smáli se tři muži. Za chvíli to začalo vřít v celém hostinci. Až nakonec někdo vyprovokoval rvačku. Začali se prát nejdříve s ostatními a pak sami se sebou. Řvali na sebe. Mlátili se. Mlelo se to

tam, jako klobásky na zabijačce.
„Ona je jenom moje!“ řval jeden.

„Ne, moje!“ zase ten druhý. Ústinka se tak bála, že málem na místě omdlela. Nechtěla tam být už ani minutu. Vyběhla ven, s brekem si zabalila pár věcí, nasedla na koně a uháněla zpět na svůj hrad. Na hradě se divili, že je tak brzy zpět, ale neptali se. Zřejmě odhadli situaci dobře. Probrečela celé tři dny. Nejedla, nepila, ani skoro nespala. Byla zhroucená. Tohle se nemělo stát.
Za pár dní za ní přijeli oba bratři s modřinami na obličeji. Oba se jí omlouvali, ale přitom sváděli vinu na toho druhého. Den, co den se hádali. Snažili se ne před Ústinkou. Ale ta to stejně slyšela. Všechno. Mladá princezna už to nemohla unést. Bylo mezi nimi takové trapné ticho. Už ani básně, květiny a sladkosti jí nic neříkaly. Ba ani procházka u její milované řeky jí nezvedla náladu. „Kéž bys mě odnesla pryč, říčko moje. Cítila bych se potom svobodná a volná. Cítím se jako v okovech. Mám si vybrat jednoho bratra, ale kterého? Miluji oba dva, a když si vyberu jednoho, tak toho druhého ztratím. Pověz, co mám dělat, aby moje trápení skončilo?“ sedla si ztrápeně na břeh a přemýšlela mezi jednotlivými vzlyky.

Pořád chodila po chodbách jako duch. Už byla hodně hubená a stažená v korzetu vypadala, jakoby nikdy nejedla. Na pár dní odjela za svou kamarádkou do vedlejší vesnice. Třeba si odpočine. Zatím se oba bratři snažili přemýšlet. Každý sám. Nechtěli se vidět. Vždy měli tak silné bratrské pouto a teď je rozbito. Až takovou sílu má žena. Ale chyběla jim, když byla pryč.
Princezna přijela domů toho osudného dne. Myslela si, že budou rádi, že se vrátila domů a nějak urovnají tuto krizi. Když však vešla do pokoje, slyšela, jak se ve vedlejším pokoji hádají Jakub s Matějem. Na místě zkoprněla. Co to proboha slyší za slova? Až jí hrůzou z obličeje zmizela veškerá barva. Tato slova ji nutila udělat to nejhorší. Byla to slova obou bratrů: „Zabiju tě, když ji nenecháš mně!“ vykřikli na sebe zároveň. Ale nikdo neodcházel. Princezna věděla, že u sebe mají kudlu. Tohle byla poslední kapka. Ústinka si co nejrychleji oblékla své bílé šaty na svatbu, učesala se a napsala dopis.

Dopis na rozloučenou. Chlapci jí nevěnovali žádnou pozornost. Prali se a vyhrožovali si. Jeden dokonce toho druhého málem vyhodil z okna. Ústinka vyšla bosa rychle ven. Klouzalo jí to po schodech. Jelikož to byl kamenný zámek, po kamenech si i rozřízla chodidlo. Ale to ji nezastavilo. Dala pusu otci se slovy, že ho miluje a že jde navždy ven, ať ji nehledá. Král nebyl nijak vyveden z míry, protože takové řeči měla pořád, když šla ven. Nepřišlo mu to nijak podezřelé. Dál si jenom seděl ve svém křesle a nevnímal okolní svět. Princezna konečně vyběhla před hrad a utíkala ke své milované řece. Před ní se zastavila a začala plakat.

„Proč se to muselo stát? Láska dělá mnohé věci, ale tohle já nemůžu. Řeko moje, pověz, co mám dělat? Ne, nemusíš mi to říkat, já vím, co mám a co musím udělat.“ Řekla s kamennou tváří.

„Ty jsi vlastně jediná, která mě milovala a já tebe. Neopustím tě. Zůstanu s tebou navždy.“ Řekla svá poslední slova a pomalu vstoupila do ledové vody. Ani nevnímala, jak je voda studená, i když její tělo to cítilo moc dobře. Ruce vody ji táhnou k sobě. Nakonec se ponořil do ledové vody i poslední kousek jejího těla.

Cítila, jak ji ledové paťáty smrti ubírají vzduch z plic. Až vydechla naposledy.

Všichni ji začali po pár hodinách hledat všude možně. Bratři se rozhodli jít se podívat do jejího pokoje. Nikoho tam nenašli až na dopis, který ležel na stole. Byl adresován oběma bratrům. Bylo v něm napsáno, že je oba milovala tak, že nemohla jednoho ztratit. A protože se pořád hádali a málem se zabili, nechtěla rozbít tak silné pouto. Jejich bratrské pouto. To nebyla skutečná láska z jejich strany, ale jenom poblouznění. Její poslední slova zněli: „Drazí milí, miluji vás a vy snad mne, ale láska nás postavila do velmi složité pozice. Rodina je přeci to nejdůležitější. Kvůli mne jste se málem zabili. To jsem nemohla dopustit. Nemohla bych s takovou vinou žít. Slibte mi, že na sebe dáte pozor a z této zkušenosti se poučíte. Milujte se jako bratři. Sbohem. Vaše Ústinka.“

Ještě zde bylo napsáno, že všechno bohatství připadne jim a oba se stanou králi. Budou vládnout společně. Museli tuto zdrcující zprávu dlouho zpracovávat, ale nakonec si vzali princezniny slova k srdci. Opět to byli bratři, i když je to pořád ještě bolí.

A co se stalo s královstvím? Nakonec se opravdu stali králi oba dva. Vládli společně velmi moudře a lid je miloval. Ale na Ústinku nezapomněli. Na její počest nechali vystavět město, které bude každému připomínat její hrdinský osud. Podle krásného jména a u řeky tak blízké jejímu srdci. Ústí nad Labem.

„A to je konec příběhu, milé děti. Tak si dobře zapamatujte, že není na světě nic důležitější než rodina.“ Řekl svá konečná slova děda. Ale ani nic říkat nemusel, protože oba už spali jako dudci.

Kořínek Vít

Řetěz

Na majestátní hradiště, tyčící se na kopci březanského údolí, pozvolna padal večer. Zemědělci se s chutí vraceli z polností, poháněni vidinou tepla domácího krbu a milujících náručí svých žen. Strážci, zajišťující bezpečí v králově sídle, jim u brány s úsměvem odpovídali na pozdra-vy. Sami se již také nemohli dočkat zaslouženého odpočinku, jenž na ně čekal, jen co za po-sledním mužem zavřou mohutná vrata. Z jejich snění o teplé medovině a kožešinou vystla-ných lůžkách je ovšem náhle zničehonic vyrušilo krajinou se rozléhající rytmické klapání cválajících koňských kopyt.
Jezdec, jehož vzápětí spatřili na cestě, měl zjevně co dělat, aby se na hřbetě svého zvířete udr-žel zpříma. Ve tváři se mu už z dálky zračila únava, přesto však nepřestával křečovitě svírat uzdu a pohánět zvíře občasnými kopanci do slabin. Oči mu při pohledu na opevnění nadšeně zazářily.
Když se muž představil jako posel s naléhavou zprávou pro krále Marobuda, byl okamžitě uveden do přijímací síně, na pozdní hodinu nehledě.
„Římané proti vám připravují vojenské tažení. Chystají se zaútočit ve dvou proudech. U Mo-gontiaca má vojsko shromáždit generál Tiberius a od Carnuta se

chystá vyrazit Lucius Sentius Saturninus. A proslýchá se, že mají k ruce celých patnáct legií,“ oznámil zde.
Marobud mu, jak se na krále slušelo, vřele poděkoval a nechal jej na hradišti ubytovat. Jen co však odešel, složil hlavu do dlaní. Ne v poraženeckém gestu, pouze v gestu hluboce zamyšle-ného člověka, který se snaží vymyslet, jak se nejlépe vypořádat s obtížnou situací, do níž prá-vě zabředl.
"Sigeberte," oslovil svého nejspolehlivějšího družiníka, který se okamžitě napřímil v očeká-vání rozkazu, "musíme co nejdříve svolat vojsko. Okamžitě obvolej radu. A rozešli posly ke všem kmenům. K Silingům, ke Gótům, Semnonům, Langobardům… Ať se všichni začnou připravovat na boj. Očekávám od nich, že sem rychle začnou dodávat zásoby. A válečníky. Ať využijí cesty nebo řeky, hlavně ať si ale pospíší.“
Jak král rozkázal, tak se také stalo. A tak se už za několik málo dní po stezkách kotliny, jíž se v budoucnu mělo začít říkat česká, trmácely první zásobovací karavany a poklidné vody mo-hutné řeky Labe začala čeřit vesla prvních lodí vezoucích Marobudovi válečný materiál anebo dokonce samotné vojáky…

***

"Hej, starče!" rozkřikl se na přídi veslice stojící žoldnéř, "Co to má, zatraceně, být?"
"Toto, mládenče milý, je řetěz. Poctivý železný řetěz," odpověděl stařec sedící na břehu před chatrčí s doškovou střechou.
"To vidím také! Ale co tu dělá?"
"V tuto chvíli," poškrábal se muž ve vousech, "vám zjevně brání v cestě."
"Vy nám stavíte do cesty řetěz! Jak se opovažujete? Okamžitě ho dejte dolů!"
"V tom se mýlíš, hochu. My tam ten řetěz nedali. A co se jeho sundávání týče, v tom ti také nejspíš nebudu moct pomoci."
"Jak?! Víš vůbec, kdo my jsme? My jsme nejlepší šermíři z družiny gótského krále! Posílá nás, abychom pomohli v boji králi Marobudovi, takže bys měl ve vlastní zájmu ten řetěz rych-le odepnout a nechat nás pokračovat v cestě!" soptil blonďatý válečník, podle všeho velitel celé osádky lodi.
"Rád bych, ale jak jsem říkal. Není to v mých silách," rozpřáhl prošedivělý muž ruce s lítosti-vým výrazem ve tváři.
"On si z nás ještě bude tropit blázny," zavrčel voják směrem ke svým mužům, mezi nimiž to okamžitě zahučelo.
"Ke břehu!" nařídil pak, zatímco zlostným pohledem přejížděl z drzého starce na nad řekou tyčící se mohutnou čedičovou skálu, k níž byl řetěz připoután, a naopak.
Ještě než válečníci vyskákali na břeh, objevil se ve dveřích starcovy chatrče nepříliš vysoký jinoch oblečený v zástěře upatlané od hrnčířské dílny.
"Otče, s kým to…“ zarazil se uprostřed věty, když si všiml po zuby ozbrojených žoldnéřů blížících se k jeho prahu.
"Tak naposledy," důrazně pronesl velitel a v ruce důrazně přetřásl topůrku naostřené sekery, "dejte ten řetěz dolů! Jestli nemůžete vy, tak sežeňte někoho, kdo ano! A hned!"
"Pánové, vy mě zřejmě vůbec neposloucháte!" šermoval rukama znepokojeně stařec, zatímco jeho syn se rozhlížel, co by tak mohl popadnout k marné obraně před početnou tlupou ger-mánských zabijáků.
"Nikdo z naší vsi tam ten řetěz nedal a nikdo také neví, jak bychom jej měli sundat!"
"Nejde ani přeseknout, ani vyrvat! A s tím kamenem, ve kterém je zapuštěn, taky nikdo ne-hne," přidal se syn k otci a postoupil o několik kroků vpřed.
Žoldnéři se zasmáli.

"Aha, nikdo z vaší vesnice ho tam nedal… A jak se tam tedy dostal? Vyrostl tam?" Další vlna divokého smíchu, vpravdě až strašidelného. Řvoucí válečníky utišil až káravý po-hled jejich velitele.
"Za tohle zaplatíš," přecedil skrz zuby a podkopl starci stolici. Muž se s bolestným zasýpáním ocitl na zemi v prachu. Jeho syn jej i přes nejlepší snahu zachytit nestačil.
"Nás Góty jen tak někdo zesměšňovat nebude," řekl pak agresor a napřáhl se k úderu sekerou.

***

Náves se začínala pomalu ale jistě zalidňovat. Před trůn, na nějž zasedl více než důstojně vy-hlížející náčelník Bothan, jeden z potomků původního keltského obyvatelstva labského povo-dí, se chodili klanět nejen vesničané, ale i sousedé z blízkého okolí. Ti všichni mu vyjadřovali úctu a přáli mnoho štěstí jeho dceři, která měla být již za krátký okamžik zasnoubena. Jen se ještě nevědělo s kým.
Oba uchazeči o její ruku byli již od rána jako na trní. Statný lovec Blár si dělal starosti, od svítání nervózně přešlapoval po své světnici a i nyní, stojíce před zraky všech přítomných, měl co dělat, aby neposlušné nohy udržel v klidu. A to přitom v jeho prospěch mluvilo téměř vše! Byl pohledný, zdatný, svými úlovky zásobil celou vesnici i příležitostně projíždějící řím-ské obchodníky a o jeho vůdcovských schopnostech se pochvalně vyslovila i rada starších. Mohl se snad na budoucího náčelníka najít nějaký lepší adept?
Vychrtlý Lugh se za něj po právu nepovažoval. Doma, na poli jeho otce zemědělce, příliš životních zkušeností nenabral a ani jeho donedávna uhrovitá tvář krásou zrovna nehýřila. Přesto se pro své vášnivé city nebál Blárovi při námluvách čelit. A jaké to bylo štěstí, když náčelník přede všemi prohlásil, že oba dostanou rovnou šanci. Zvítězí prý ten, kdo nádherné Eponě, jak se jeho dcera jmenovala, předloží krásnější svatební dar.
O tom, jaký dar kdo přinese, celá vesnice už dlouhé dny vášnivě diskutovala. Pravda, před nedávnem se objevilo ještě jedno nezvyklé téma k hovorům, a to sice původ záhadného řetězu nataženého přes řeku, ale upřímně, koho by zajímalo něco tak banálního, když se mohla pro-bírat budoucnost náčelníkovy dcery.
Když se tedy v den náčelníkova očekávaného rozhodnutí všichni shromáždili na návsi a Blár i až nečekaně klidný Lugh předstoupili před Bothanův trůn, čekalo se jen a jen na příchod bu-doucí nevěsty. Když se dívka, již Lugh denně vídal ve snech, objevila, celá vesnice zalapala po dechu. Byť se jednalo "jen" o zásnuby, přišla dívka tak překrásně vystrojena, až se všichni zbylí mladíci ve vesnici proklínali, že vedle dvou uchazečů nezkusili své štěstí také oni.
"Jak asi bude vypadat při samotném vdávání," šeptaly si mezi sebou ženy a závistivě ukazo-valy na ozdoby od římských kupců, které otec pro všechny druhy šperků milující dceru léta opatřoval.
"Nuže, nastal váš čas," oslovil nápadníky náčelník, když Epona zaujala místo po jeho boku.
"Ještě tu není druid!" vykřikl někdo ze shromážděných vesničanů. Bothan podrážděně našpu-lil rty a rychle přejel přítomný dav očima. Bohužel v něm starého druida Iúrnana nikdy nevi-děl.
"Nevadí," řekl po chvilce a gestem ruky přerušil všechny diskuze o tom, kde se mohl mudrc zdržet, "jeho učedník jeho místo dozajista zastane."
Alan, jehož měl Bothan na mysli, se prodral skrze přihlížející, naznačil mírnou úklonu a při-svědčil:

"Ale jistě, náčelníku."
Pak si odňal od pasu snítku jmelí, jež zde jako každý správný druid nosil, zamával s ní nad hlavou a požádal bohy, nechť Lughovi i Blárovi dopřejí svou přízeň. Lehkost, s jakou místo svého staršího učitele zastal, mnohé až překvapila. Málokdy si ovšem povšiml, že jeho oči neustále kontrovaly všechny cesty k návsi, jako by se snad bál něčího příchodu. Možná právě snad lúrnanova?
"Nuže, nyní, Bláre, začni. Ukaž nám, jaký dar jsi přinesl," vyzval náčelník prvního nápadníka, když Alan s modlitbou skončil a taktéž zaujal čestné místo vedle trůnu.
Nervózní lovec polkl a pak se jal zvolna rozvazovat tkaničky na vaku, jenž mu až doteď spo-číval na zádech. Vytáhl z něj něco, co zprvu vypadalo jako obyčejný srolovaný svazek kůží. Takovou volbou daru by byli přihlížející pravděpodobně zklamáni, o náčelníkovi a Eponě ani nemluvě, leč když Blár balík rozmotal, všechny pochyby o jeho výběru vzaly za své.
Takže my si budeme hýčkat tatínka, muselo projet hlavou Alanovi, soudě alespoň dle jeho nápadně pozvednutého obočí.
Blár padl na kolena a v natažených rukách podával náčelníkovi skvostný železný meč. Ne že by tedy snad byli vesničané natolik metalurgicky vzdělaní, aby dokázali rozpoznat jeho pů-vod, že jej však netvořila ruka žádného Kelta ani Germána, to bylo jasné všem. V podezření se ocitli řemeslníci římští.
Zatímco nadšení špatně skrývající Bothan vyskočil z trůnu a jal se zkoušet, jak mu zbraň pad-ne do ruky, vrhl Lugh směrem k Alanovi ustaraný pohled. Mladý druid však druhého nápad-níka nenápadnými posunky uklidňoval. Nezajímalo ho zjevně, kolik liščích kůží musel Blár prodat, aby si mohl něco tak nákladného dovolit. Měl stále pevnou důvěru v Lughovu ruku. A měl k tomu, pravda, důvody více než opodstatněné.
"Dobrá tedy," zabručel náčelník, když Blárův dar odzkoušel dostatečně na to, aby se mohl usadit zpět na trůn. "Je řada na tobě, Lughu."
Z jeho hlasu bylo patrné, že s tím, že by mohl nepříliš zámožný Lugh po skvostném zdobném meči čímkoliv oslnit, příliš nepočítal.
Lugh taktéž rozvázal svůj vak – o poznání menší, než co si s sebou přinesl lovec – a vyňal svůj dar na denní světlo. Epona při pohledu na něj zalapala po dechu první. Jak se ovšem slu-neční paprsky odrážely od drahých kamenů zapuštěných do náhrdelníku, jež Lugh svíral v rukách, začaly se podobné vzdechy a překvapené výkřiky ozývat ze všech stran.
"U Teutatese!" zaklel náčelník, jenž si připadal, jako by jej záře klenotu oslepila. Čelist po-klesla i Blárovi – Alan by dokonce přísahal, že z lovcových úst slyšel tlumeně utéct nadávku ještě šťavnatější.
Zapomínajíc na všechny zvyklosti, vrhla se Epona vpřed a vytrhla náhrdelník z Lughových rukou. Zprvu jen svítícíma očima pozorovala hru barev odehrávajících se na mistrně vybrou-šených hranách drahokamů, poté se jala hned zkoušet, jak se bude klenot vyjímat na jejích prsou.
Alan vrhl směrem k Lughovi potměšilý pohled. Ani nyní nebylo potřeba, aby větu: "Já ti to říkal," pronášel nahlas.
"Otče, otče, je rozhodnuto!" volala štěstím zářící Epona a aby dodala svým slovům na váze, vtiskla Lughovi na tvář sladký polibek.
Bothan zprvu nemohl najít ta správná slova. Pouze tesklivě hleděl na Blárův meč spočívající mu na kolenou. Jestli tenhle kousek pochází od Římanů, přemítal, kdo mohl brousit ty draho-kamy? Bohové?

"Z-zdá se, že…“ konečně ze sebe náčelník vypravil, když si vedle stojící druidský učedník významně odkašlal, "… vítěz je jasný."
Epona zavýskla štěstím. Nemohla se rozhodnout, komu by se v ten okamžik měla ke krku vrhat spíš – zda k otci, anebo k červenajícímu se Lughovi.
"Jak snadno si lze najít cestu k dívčím srdcím," zamumlal si pro sebe Alan všeznale. S potě-šením hleděl na celou scénu. Téměř by se sám byl dojal, nebýt tedy ovšem zklamáním zkor-moucené tváře Blárovy, která výsledný dojem z obrazu poněkud kazila. Náhle se však zarazil. Zdálo se mu, že v davu vzrušeně žvatlajících vesničanů zahlédl cosi podobného Iúrnanově bílému rouchu.
"Před zraky božími – a i těmi vašimi, ctěný druide," pronesl Bothan směrem k Alanovi, který jej však již dávno neposlouchal, "tě, Lughu, prohlašuji snoubencem mé nejmilejší dcery Epo-ny."
Lugh tisknoucí v náručí klenoty okouzlenou dívku se zalykal radostí. Jinak na tom byl ovšem jeho druidský přítel. Alan již svého mistra prodírajícího se davem jasně viděl. Lidé, ohromeni tím, čeho byli právě svědky, si jej mnohdy ani nevšímali a neustupovali mu z cesty, takže si kmet musel cestu klestit za pomoci své vyřezávané dubové hole, jež sloužila zasvěceným dru-idům coby odznak jejich postavení. Alan mu jí obvykle jen tiše záviděl, sám se těšil, až tako-vou dostane, v tento okamžik by ji však nejraději zlomil.
Jestli se sem ten dědek dostane a všechno zničí, zaskuhral v duchu a prosil všechna božstva, na něž si v rychlosti vzpomenul, aby dala a nechala náčelníka s dcerou a Lughem odejít dřív, než se druid prorve do prvních řad.
Zvedni loket! Ještě výš! povzbuzoval v duchu bezohledné vesničany stojící starci v cestě. Náčelník již vstal a chystal se shromáždění rozpustit, odeslat lid zpátky na pole a do dílen. Dostatečně rychlý ale nebyl.
"Náčelníku," volal na něj svým hlubokým hlasem Iúrnan, "náčelníku, je to naléhavé!"
Bothan se zarazil. Zdálo se, že zaslechl druidovo usilovné volání. Alan už v ten okamžik na Lugha omluvně kroutil hlavou. Byli tak blízko…
"Vražda! Pomoc! Vražda!" rozlehlo se náhle víškou. Ženy v davu vyjekly a muži se rychle otáčeli směrem, odkud volání přicházelo. I Alan se otočil. Byť to byl stařecký hlas, přicházel z úplně jiného směru.
Zástup přihlížejících se záhy na jednom místě rozestoupil a všichni mohli rozeznat starého hrnčíře Caoralla, belhajícího se kvapně k náčelníkovu trůnu.
"Vražda! Vražda!" volal u toho hystericky, sotva však popadajíc dechu.
"Koho vraždí?" vykřikl náčelník a pevně v ruce sevřel jílec nového meče. Byť Blár neuspěl, meč mu rozhodně vracet nehodlal. Dar je konec konců dar.
"Naši dílnu!" ozvalo se za Caorallovými zády, kde se objevil hrnčířův syn Fionn, také zcela zchvácený, dokonce ještě s rozbitým retem a čerstvými šrámy na svalnatých pažích, zjevně z boje.
"Všechno tam rozbili! Srovnali ji se zemí!" pokračoval.
"A kdo?" vykřikl Alan, jež vycítil neopakovatelnou příležitost zabránit Iúrnanovi v překažení jeho plánů.
"Barbaři!" zoufal si Caorall plačtivě.
"Nějací gótští vojáci. Připluli sem na lodi a přes ten řetěz nemohli pokračovat dál. Tak si na nás vylili zlost!" zastoupil syn svého otce, neschopného ve svém stavu takto složité odpovědi.
"Všechno nám roztřískali…“ přinutil se Caorall zasýpat v přestávce mezi vzlyky.
"Jací vojáci? Co tu chtějí?"

Jestli chtěl Bothan dostat odpovědi na tyto otázky, stačilo mu posečkat jen pár chvil. Sotva domluvil, začala se totiž země otřásat dupotem přibíhajícího gótského mužstva.
Zděšení, jež rázem ovládlo všechny vesničany, bylo bez příkras téměř hmatatelné. Takovou hrůzu, jakou v mírumilovných obyvatelích vesnice na břehu Labe vyvolávali řvoucí pomalo-vaní a potetovaní válečníci odění v kůžích a rozmachující se meči a sekerami, dosud nikdy nepocítili. A nutno říci, že po takovém zážitku ani netoužili.
Mnohé ženy se daly na úprk. Některé se schovávaly za zády mužů, které na místě držela prá-vě jen ochranářská povinnost k něžnějšímu pohlaví. Nebýt žen, zůstala by skupinka kolem Bothana na návsi sama.
Epona se vyděšeně tiskla na hruď Lughovi, její otec statečně vykročil vpřed s mečem napřa-ženým k úderu. Alan znovu sáhl po snítce jmelí, v naivní víře, že jej snad před útočníky ochrání. K překvapení všech ji však naštěstí nemusel užít.
Gótové se zcela neočekávaně za-stavili na místě, a to aniž by se jejich zbraně zaryly do masa jediného z vesničanů.
"Stát!" zvolal na ně náčelník, byť vpravdě poněkud pozdě. "Ihned složte zbraně!"
Za tento požadavek se mu cizinci vysmáli.
"Tak to nepůjde," zaskřípal zuby Gót, jež se zdál mít válečníky na povel. "Rozhodně ne, do-kud bude přes řeku natažený ten řetěz."
Za normálních okolností by se mezi vesničany jistě znovu rozpoutala debata na téma řetězu – nyní po skončení zásnub to bylo jistě téma nejpřitažlivější – leč v dosahu ostří seker drželi všichni svorně jazyky za zuby.
"Omluvte nás, leč s tím řetězem nic nezmůžeme. Snažili jsme se ho odstranit. Ale marně."
Při těchto Bothanových slovech na sobě Alan ucítil palčivý druidův pohled. Byť se Iúrnan vpřed prodrat nestačil, přehled o situaci zřejmě neztrácel.
"To jsme jim říkali taky! Ale neposlouchali nás!" postěžoval si mezi ostatními vesničany se krčící Caorall.
"Nevíme, kde se tam ten řetěz vzal," pokračoval první muž vesnice v řeči, "nejde ale přesek-nout a s tím kamenem, do kterého je zapuštěný na našem břehu, nikdo ani nehne!"
"Nesmysl," odplivl si nejdůležitější Gót. "Vyprávíte nám tady báchorky. Pracujete snad pro Římany? Nechcete nás pustit dál, abychom mohli bránit krále Marobuda?"
"Proč bychom to dělali," trefně poznamenal Alan. "Marobudův trůn tady každý uznává. A pokud mu hrozí nějaké nebezpečí..."
"Nějaké nebezpečí?!" přerušil ho válečník. "Nějaké nebezpečí? Chystají se sem vpadnout Římané!"
Tentokrát to mezi lidmi zašumělo sekery nesekery.
"A vy nás zdržujete od pomoci králi!"
"To jsou věru zlé zprávy," chopil se slova opět Bothan. "Avšak nikoho nezdržujeme. Opakuji, že ten řetěz není naším dílem. Naši nejlepší řemeslníci dělali to nejlepší, aby jej rozbili, a stej-ně to nebylo k ničemu!"
"Lžeš!"
"Pozor na jazyk, Góte!"
"Jestli mi nějak nedokážete, že mluvíš pravdu, nechám chlapce všechno to tady rozbít na tříš-ky!"
Podle způsobu, jakým se vzpřímil meč v jeho ruce, se chystal náčelník odpovědět na barbar-ské vyhrožování tvrdě a nesmlouvavě. Iúrnan spatřiv to se znovu začal

drát vpřed, tentokrát už mu vesničané uhýbali přímo s nadšením. Alan byl nicméně stále rychlejší. K náčelníkovi se naklonil a zašeptal:
"Pane, buďte opatrný! Nechte je se přesvědčit. Jinak nás tu všechny pobijí."
I přes značnou nelibost náčelník poslechl. Namísto varovného máchnutí mečem naznačil smě-rem k řece, odkud žoldnéři přiběhli.
"Rádi vás přesvědčíme," zalhal. "Prosím, až po vás."
"Kdepak, vy první!"
Bothan si povzdechl. Alan měl pravdu. Gótové mohli malou bezbrannou vísku obrátit v prach, a ani by se u toho příliš nezapotili. Nemohl vzdorovat, byť by chtěl. Obrátil se tedy k vesničanům:
"Všichni řemeslníci za mnou. I s nástroji."
Zarazil se, když si konečně povšiml přítomnosti Iúrnana.
"Náčelníku," využil toho kratičkého okamžiku druid. "Mám naléhavý námět k rozhovoru s vámi."
"Později, Iúrnane, později," řekl Bothan, zatímco se první ze znepokojených vesničanů poma-lu trousili ke svým příbytkům pro potřebné náčiní. "První se musíme zbavit těchhle mezků!"
"Jde o ten řetěz!"
Alan se kousl do rtu. Jeho obavy se začaly naplňovat.
Bothan se zarazil uprostřed kroku. Zjevně chtěl něco říct, válečníci jej však přerušili tlukotem zbraní do štítů.
"Tak bude to?" křičel jejich velitel.
"Zůstaňte tady. Mohlo by to tu být nebezpečné," rozkaz zjevně platil nejen pro Iúrnana, ale i pro Alana a Eponu. "Jsem u vás v mžiku."
Lugh pochopil, že jeho přítomnost po náčelníkově boku je zjevně žádaná. S lítostí pustil Epo-nu ze sevření a následoval Bothana k řece. Nejistě se k nim přidávali i nejrychlejší řemeslníci. Rozzuření žoldnéři pak celý nevelký průvod uzavřeli.
V ženách, které na návsi osaměly, se krčily jen malé dušičky. Užíraly se starostí o své muže a bály se dalších příkoří, jež by jim válečníci mohli způsobit. Vždyť už jen osud Caorallovy dílny na ně varovně křičel, že s těmito cizinci si není radno zahrávat. Nezbývalo jim, než dou-fat, že si to náčelník Bothan uvědomuje.
Alanovy myšlenky se vedle tohoto starostlivého smýšlení jeví poněkud sobecky. Nezajímalo jej nic jiného, než jak se z návsi vytratit, aniž by musel zabřednout do rozhovoru se svým mis-trem. Na žádný způsob, jak toho docílit, se mu ale přijít nepoštěstilo.

"Alane," oslovil jej druid přísně a mířil k němu, opíraje se o hůl.
Bohové, zabědoval v duchu mladík, dejte alespoň, ať to neslyší Epona…

***

Na nejlepší vesnické řemeslníky, snažící se všemi možnými způsoby rozbít záhadný řetěz, byl pohled vpravdě směšný. Ať už na železná oka zkusili cokoliv, kladivy počínaje a nejrůzněj-šími tavícími postupy konče, přece se kýženému cíli ani nepřiblížili.
"Jak je tohle možné," šeptali si mezi sebou rozpačití Gótové. I sám jejich vojevůdce zíral na statné vesnické kovotepce, kterak ani nadmíru zuřivým bušením nedokázali na řetězu zane-chat jediný škrábanec.
"S jakými čáry se to tu zapletli," zaslechl jej Bothan dokonce zašeptat. Upřímně, sám by to také rád věděl.
"Věříte nám, nyní?" významně si nevěřící Germány měřil Bothan.

"A co odvalit ten kámen?" navrhl jeden z válečníků, považující svůj nápad zjevně za objevný.
Náčelník polknul všechny poznámky, jež se mu draly na jazyk. Již stačil pochopit, že jakéko-liv vysvětlování této chásce znamená pouhou ztrátu času. Co na vlastní oči neuvidí, to zkrátka a dobře neuznají. Mávnul tedy na ve vodě se brodící vesničany a naznačil směrem k obrov-skému černému balvanu, z něhož řetěz ústil.
Zatímco dění u kamene zpozoroval z bezpečné dálky, pochopil Lugh znenadání, jak těžkou pozici náčelník vesnice musí mít. Náhle si nebyl tak jistý, zda skutečně chtěl spolu s milova-nou Eponou vyhrát i povinnost toto Bothanovo místo jednou převzít. Znepříjemňují takové řetězy život náčelníků často? přemítal.
"Lughu!" vytrhl jej ze zamyšlení nezaměnitelný hluboký hlas.
Mladík se prudce otočil. Spatřil přísnou Iúrnanovu tvář, zakaboněnou ještě víc než obvykle.
"Ctěný druide!" vykoktal. "Já myslel, že vám náčelník poručil zůstat ve vesnici… „
"My dva si spolu musíme pohovořit."
"A-ale tady by to mohlo být nebezpečné..." namítl mladík těsně před tím, než ho druidova vrásčitá ruka zachytila za límec a táhle jej kamsi pryč. Bothan k nim naštěstí stál otočený zá-dy, zaměstnaný vášnivým rozhovorem s cizinci.
"A kdo říká, že chci mluvit zde?"
Lugh zatajil dech. Své prudce bušící srdce ucítil až někde v krku. Stejně jako prve Alan, i on neomylně věděl, jaký má být námět rozhovoru, a dal by téměř cokoliv na světě, aby se té rozmluvě mohl vyhnout.
"Kde jsi sebral ten náhrdelník, co jsi daroval Eponě?" zahučel temně druid, když jej odvedl kamsi do nedalekého hustého lesa, bezpečně mimo dohled i doslech vesničanů u řeky.
"Já… já..." nenacházel slov Lugh, "... proč se ptáte?" vyhnul se odpovědi.
"To ty moc dobře víš."
"Nevím, moudrý Iúrnane! Přísahám při božstvech…“
"Dost! Na tvé křivé přísahy nejsem zvědav. Alan všechno přiznal. Nic jiného mu ani nezby-lo."
"Jak? Alan?" mumlal Lugh s vyprahlými ústy.
"Co všechno víš o té velké skále?"
"N-n-nic. Jen že Blár tam občas chodí lovit…“
"A co tamější podzemní chodby? O těch také nic nevíš? A nehraj si už na hlupáka!" dodal druid rychle, když si všiml Lughova zpola vyděšeného a zpola zamyšleného výrazu, prozrazu-jícího, že se snaží vymyslet, jak by se z nepříjemných otázek nejlépe vylhal.

"Alan mi o nich řekl…“ povolil nakonec Lugh pod tlakem druidových bodavých očí.
"Co přesně ti řekl?"
"Že… že tam můžu najít dar pro Eponu. Takový, co Blár nikdy nepřekoná."
"Takže ti ukázal, kudy vstoupit…“
Lugh přikývl. Iúrnan přimhouřil oči.
„… ty ses tam vydal…“
Lugh opět přikývl.
"Když jsem zjistil, že všichni spí, i když byl venku širý den – přesně jak Alan říkal -," pokra-čoval mladík sám, "procházel jsem tam síň po síni…“
"Nikdo ti tam nezkřížil cestu?"

"Ne. Tedy… Několik jich tam drželo stráž, ale vyhnul jsem se jim. Proplížil jsem se kolem nich. Neměly o mě ani tušení."
"Pak jsi pokračoval dál. Až jsi došel k pokladnici."
"Nevím, co to bylo za místnost. Vím jen, že se to tam hemžilo drahými kovy. A drahokamy! Sotva jsem tam vešel, jejich lesk mě div neoslepil."
"A mezi všemi těmi poklady jsi nakonec našel i ten náhrdelník."
"Ležel tam hned navrchu. Jako by tam na mě čekal. Hned jak jsem ho uviděl, jsem věděl, že to je to pravé. To mi odemkne cestu k Eponině srdci."
"A tak jsi ten klenot vzal a sprostě jej trpaslíkům ukradl."
Lugh si dal znovu na čase, než se odhodlal odpovědět.
"Netušil jsem, že jsou skuteční. Vždycky jsem to měl všechno za pouhé povídačky…“ řekl nakonec. Když druid znepokojeně našpulil rty, rychle dodal:
"Promiňte, ctěný druide!"
"Kdy přesně to bylo?"
"Před čtyřmi dny. Lugh mě tehdy našel, jak se kvůli tomu daru trápím. Neměl jsem nic vhod-ného. Nebýt jej, tak bych…“
"Vzpomínáš si, co se stalo následujícího dne? Následujícího rána?" přerušil jej druid úderem hole do země.
"Ano. Do vesnice přiběhl Caorall a křičel, že někdo v noci natáhl přes řeku řetěz."
"A víš, kdo tam ten nerozbitný řetěz natáhl?"
Lugh mlčel. Samozřejmě, že odpověď znal. Její pravdivost si ale stále nepřipouštěl.
"Trpaslíci. Aby si zajistili, že ten, kdo šperk ukradl, daleko neuteče. Chápeš nyní, co jsi způ-sobil?"
"Ctěný druide, nechtěl jsem nikomu přivodit nic špatného. Jen jsem…“
"Jen jsi vystavil celou vesnici napospas tlupě krvelačných válečníků, kteří díky tobě nemohou pokračovat ve své cestě…“
"Nemohl jsem vědět, že se něco takového stane!"
"Nepřerušuj mne! To totiž ještě není všechno. Zatímco ty jsi totiž svým lupem dobýval srdce tvé vyvolené, já jsem mluvil se samotným trpasličím králem. A ohledně celého stavu věcí se vyjádřil dosti jasně. Pokud se šperk nevrátí na své místo do zítřejšího svítání, vystoupí trpaslí-ci ze skály a půjdou si ho do vesnice najít – i s tvou hlavou – se zbraní v ruce."
"Jakže?" vykřikl zděšený Lugh?
"Trpasličí král chce mít zítra za úsvitu ten náhrdelník zpátky ve svých rukách. Pokud ne, po-šle své muže, aby si jej našli i se zlodějem. A nezastaví se v tom před ničím. Řekl jsem to již dost jasně?"
"Iúrnane! Nic takového jsem způsobit nechtěl! Já jen miluji Eponu! Nikdy by mě nenapadlo, co se všechno může stát, když mě k tomu Alan nabádal."
"Alana jsem samozřejmě vypověděl ze svého učení. Vyzradil posvátné tajemství prostému smrtelníkovi a tak se z něj druid – strážce moudrosti bohů – nikdy nestane. Důležitější ale je, co se nyní očekává od tebe – teď když víš, co se může stát."
"Ne, ctěný druide, nemůžete na mě chtít, abych ten šperk vrátil! Co by tomu řekl náčelník? A Epona? Znovu bych ji ztratil."
"Neuděláš-li to, ztratíš mnohem víc. A Bothan ani Epona ti k tomu nebudou moct říct nic. Oběma totiž podřežou krky. Nevím, jestli ti vzteklí psi tam dole na nábřeží, anebo trpaslíci, každopádně vina za jejich skon, a za skon všech ostatních, padne na tvá bedra. I když tě tam, pravda, také nebude tížit příliš dlouho."

"Iúrnane, prosím! Najděte nějaký jiný způsob. Nějak to přece jít musí. Na kolenou vás žá-dám," úpěl Lugh a skutečně padl na kolena.
"Trpasličí král byl neúprosný. A trpasličí slovo vždycky platí. Musíš ten šperk vrátit!"
"Iúrnane," stěží zadržoval slzy Lugh.
"Pokud to neuděláš ty sám, budu se toho úkolu muset chopit sám. Pak prozradím náčelníkovi celou pravdu o tom, co se zde vlastně stalo, a ty můžeš na Eponu zapomenout. Pochybuji, že bys zde vůbec mohl nadále setrvávat. Ale přiznáš-li se, máš alespoň nějakou naději, že se Bothan nad tvojí pošetilostí slituje."
Lugh boj se slzami vzdal. Životní štěstí, jehož již téměř dosáhl, se mu náhle při letmém doty-ku znovu rozplynulo před očima.
"Udělám to," zvítězilo v něm po chvilce usilovného vnitřního boje jeho čestnější já. "Přiznám se náčelníkovi… A ten šperk vrátím."
Iúrnanův přísný výraz poněkud změkl – ne o mnoho, leč přece.
"Vidíš, jaký jsi nakonec moudrý jinoch," utrousil posměšně, když Lughovi pomáhal postavit se na nohy.
"Ale raději pojďme. Musím dohlédnout na to, že z tebe ta moudrost zase brzy nevyprchá."

***

Jejich zpáteční cesta ubíhala mlčky. Prodírali se houštinami, jimiž předtím Iúrnan zoufalého mladíka protáhnul, a mířili k nábřeží, odkud se stále ještě ozývali vzrušené hlasy.
"Ukázali jsme vám, že není v našich silách ten řetěz odstranit! Co na nás tedy ještě chcete?" slyšeli už z dálky křičet Bothana. Jednání se zjevně nevyvíjela příliš dobře.
Iúrnan raději přidal do kroku, aby včasné Lughovo přiznání mohlo včasně zabránit případné-mu neštěstí. Ve svém spěchu tak jeho uši nejspíš ani nepostřehli šramot, jenž se ozval v jedné z houštin za jejich zády.
Taranisův hrom i blesk,
po spánku ty cítíš stek?
Tato podivná slova náhle zaduněla v jejich uších.
Pak Sucellovo věrná družko,
ze jmelí mu prostři lůžko.
Zmatený Lugh se rozhlédl kolem sebe. Koutkem oka postřehl, jak se Iúrnan několik kroků před ním prudce otočil na patě. V jeho tváři bylo možné číst značné znepokojení.
A snění tvé rozežeň,
teskný nářek Vílích žen!
Lughovi se před očima zablesklo. Na okamžik zcela oslepen, netušil, co se děje kolem něj. Slyšel tupou ránu a slabý vzdech. Vzápětí mu cosi dřevěného spadlo k nohám.
Když se mu konečně usilovným mrkáním podařilo docílit návratu zraku, unikl mu z úst pole-kaný výkřik. Dřevěný předmět se ukázala být Iúrnanova hůl. Samotný druid ležel opodál na zemi, nehybný, se skelným pohledem a doširoka rozevřenými ústy. Nejevil nejmenší známky života.
Lugh ke starci přiskočil a jal se zkoumat jeho životní funkce. Nebyl v tom nijak zběhlý a ne-věděl, zda se nedopustil nějaké chyby, přesto se nemohl zbavit dojmu, že druid právě skonal.
Užuž chtěl mladý zemědělec křičet o pomoc, když tu náhle zaslechl po své pravici šelest. Ně-co nebo někdo se k němu dral z houští. Byl to snad nějaký Germán?

Vyvíjelo se snad jednání opravdu tak špatně, že se válečníci rozhodli vztáhnout ruku na vesnického druida? Anebo hůř? Přišli si snad pro Lugha trpaslíci, jimž byl zcizen vzácný klenot?
I přes tak strašné vidiny se Lughovi příliš neulevilo, když se z roští vynořila bíla Alanova kut-na.
"Alane? Co se to stalo? On je…“
"Ale ne!" mávnul rukou Alan a taktéž přiklekl vedle druida. "Jen jsem ho uspal. To, cos sly-šel, bylo dávné druidské zaklínadlo. Upřímně, jedno z mála, které si pamatuji. Je tak hloupé, že se zapomenout nedá."
"Takže… Tos udělal ty?" děsil se Lugh.
"No jistě," přisvědčil Alan, hned jak se přesvědčil, že se stařec při pádu nijak viditelně nezra-nil. "Přece jsem ho nemohl nechat, aby zmařil tvoje zásnuby a shodil tě před náčelníkem."
"Ale Alane, on říkal pravdu. Musím ten náhrdelník vrátit. Jinak se stanou strašné věci."
"Nesmysl!"
"To se mýlíš! Když jej do příštího úsvitu nevrátím, tak…“
"Tak přijdou trpaslíci," nenechal jej domluvit Alan. "Potíž je v tom, že do příštího úsvitu už bude klenot dávno na svém místě. A náčelník se o ničem nedozví."
"A co ti válečníci? Slyšels, jak nám vyhrožovali."
"Ti do úsvitu vydrží. Navrhnu náčelníkovi, aby jim od hostiny nechal na usmířenou poslat pár sudů medoviny. To je naprosto bezpečně usmíří. A vůbec, pomoz mi s ním, musíme jej ně-kam uklidit, než se probudí. Do úsvitu to kouzlo jistě vydrží, ale čím dál bude, tím lépe."
"Tak počkej! O čem to tady vlastně mluvíš? Copak hostina bude, když jsou tu ti přivandroval-ci? A navíc, jak bys chtěl vrátit ten klenot trpaslíkům, aby se o tom náčelník anebo Epona nedozvěděli?" došel Lughovi až nyní význam prvních přítelových slov.
"Ách, ty jsi tak nechápavý. Samozřejmě, že hostina bude, v té nám žádní Gótové nezabrání. A ty se po ní s Eponou odebereš na lože..."
Lugh vytřeštil oči.
"Ale no tak, přece nebudeš čekat na svatbu," rozpřáhl ruce Alan.
"Inu, já..."
"Poslyš, jednou máme blahosklonné bohy, tak toho zatraceně využij!" láteřil bývalý druidský učeň.
"No dobrá... Ale jak to souvisí s těmi tvými záměry?"
"Mými... Cha, našimi, Lughu, našimi. Na tom není nic těžkého. Až Epona usne, vezmeš jí náhrdelník. Pevně doufám, že si jej alespoň sundá z krku. Je do něj tak zakoukaná, že by mě ani nepřekvapilo..."
"Dál!"
"Ten náhrdelník vezmeš, předáš ho mě, a já ho vrátím zpátky trpaslíkům. A nikdo se nic ne-dozví."
"A jak vysvětlíme, že se ztratil?"
"My? Proč bychom něco měli vysvětlovat my? Tvé snoubence ve spánku ukradnou náhrdel-ník a ty bys chtěl něco vysvětlovat?"
"A co když je napadne, že jsem ho vzal já?"
"A proč bys to dělal, prosím tě? K čemu by ti byl? Svoje už dávno splnil."
"A jak zabráníme, aby pravdu vyzradil Iúrnan, až se vzbudí?"
"Poslyš, tak to už nech na mě, ano? A ne! Neublížím mu. Snad."

Lugh povytáhl obočí.
"Kouzla bývají občas zrádná," pokrčil Alan rameny.
"Ale co ti Gótové?" nebyl Lugh stále přesvědčený.
"To už jsem přece říkal. Pošleme jim několik sudů medoviny. Budou spokojení. A s trochou štěstí odtud zmizí hned, jak trpaslíci zpustí ten řetěz. A když to bude dostatečně zavčasu, tak tu krádež náhrdelníku budeme moct svalit na ně."
"A nepokusí se je pak Bothan pronásledovat?"
"Na čem," ušklíbl se Alan. "A hlavně: s čím? S Blárovým darem sice počet zbraní ve vesnici výrazně stoupl, ale pořád se dají všechny spočítat na prstech. A co se týče počtu těch, co s nimi umějí zacházet, o tom radši ani nemluvit."
Lugh se sice nadechl, jako by snad měl ještě další otázky, zjistil ale, že již na žádnou přijít nemůže. Těžko říct, zda to bylo zásluhou Alanova statečného přesvědčování, anebo pouze díky příjemné představě, že bude přece jen sezdán s Eponou, nicméně druidův plán se mu začínal líbit.
"Když se nad tím tak zamyslím... Jestli je všechno tak jak říkáš... Za pokus to stojí!"
"No, konečně!" zajásal Alan. "Konec konců, jde především o tvoje dobro. Já už si to s Iúrna-nem nějak zařídím sám. Což mi ale připomíná, pomoz mi s ním konečně. Znám tady jednu příhodnou liščí noru, tam si může poležet, jak jen dlouho bude chtít."

***

Lugh musel konstatovat, že vyplížit se v noci z chatrče, aniž by Eponu probudil, byla zdaleka ta nejobtížnější část Alanova plánu. Jinak se dařilo vše. Náčelník souhlasil, že kvůli nějakým germánským hejskům – byť ozbrojeným - nebude odkládat slavnostní hostinu na počest své dcery a jejího snoubence. Co se Gótů týče, ti se sice stále zdráhali uvěřit, že řetěz se skutečně nad Labem objevil jen tak zničehonic, ale sudy medoviny jako dar na znamení dobré vůle rádi přijali. A soudě dle nesrozumitelných písní, jež se k vesničanům sedícím u velkého hodovního stolu na návsi zkraje večera nesly, se do ochutnávání pustili se zápalem sobě vlastním.
Za svůj neochvějný postoj při jednání s Góty sklízel Bothan ze všech stran ovace. Ani ti nej-starší kmeti ve vesnici si nepamatovali, že by se zde nějaký náčelník musel kdy potýkat s tak obrovskými nesnázemi. A už vůbec je nenapadal žádný, který by celou situaci zvládl lépe. Na jeho přímluvu rozhodl velitel žoldnéřů rozbít na břehu řeky provizorní tábor, aby se v noci dobře vyspali a ráno odpočatí řádně promysleli, jak nejlépe pokračovat v cestě. Alanovým a Lughovým úmyslům tedy v cestě zdánlivě nestálo zhola nic.
Sotva se zábava stačila rozvířit, už Lugh náčelníkovi oznamoval, že by se s Eponou rádi ode-brali na lože. Řekl, že jsou po celém strastiplném dni vyčerpáni a k tomu že je navíc unavují řeči neodbytného Caoralla a Fionna, kteří kolem nich bez přestání kroužili a prosili je o přímluvu za znovuobnovení jejich zničené dílny. Náčelníkovo důrazné odmítnutí totiž nehod-lali za odpověď přijmout.
Bothan, sám již Caorallem dosti znechucen, je beze všeho propustil. Jsa si vědom toho, co se mezi nimi nejspíše bude v následujících minutách odehrávat, nechal Alana (neb Iúrnan se z nějakých "neznámých" důvodů znovu nedostavil), aby jim požehnal, a ještě jim jednou slav-nostně připil. Pak už se mohl jen tesknivě koukat, jak odcházejí a mizí za dveřmi Lughovy chatrče.
Nenaplnily se ani Alanovy obavy, aby si Epona vůbec sundala náhrdelník z krku. Jen co do skromného příbytku vešla, odložila jej stranou, a vklouzla do rozestlaných zvířecích koží, jež pro Lugha svým vlastním teplem zahřívala.

Snad nikdo se zdravýma očima a nezkaženým úsudkem by se Lughovi nedivil, že se mu Epo-nu nechtělo uprostřed noci opouštět - a to ani na chvilku. Přesto, když za oknem spatřil vy-čkávajícího Alana, opatrně se z dívčina vroucího objetí vyvlékl. Ujistil se, že jeho snoubenka nadále dříme, unášena milosrdnými vlnami spánku, honem vzácný trpasličí klenot popadl a tichounce se s ním odplížil ke dveřím. Aniž by vydal jediný rušivý zvuk, vyklouzl ven a otřásl se nepříjemným nočním chladem. Hostina již dávno skončila, vesničané se rozešli a dokonce i gótské písně utichly. Do svítání však zbývalo ještě dosti času.
"Zvládneš to," zeptal se Lugh Alana šeptem, zatímco mu šperk podával. "V těch chodbách se člověk snadno ztratí."
"Vím, vím. Nezapomeň, kdo ti o nich řekl. A navíc, myslíš si, že tamtudy neprojdu já, když se to podařilo nějakému zemědělci?" zažertoval mladý druid.
"Pozor na jazyk. Nebo tě ten zemědělec nechá za pár let zpráskat."
"To by se mi tedy pěkně odvděčil," zazubil se Alan široce a vystrčil bradu směrem k chatrči.
"Raději už běž," doporučil Lugh příteli tiše. "Čím dřív to bude všechno za námi, tím lépe."
"Opravdu? Všechno?"
"Jdi!"
"Dobrá, promiň mi," omlouval se Lugh. "Už jdu. A neboj se. Všechno dobře dopadne."
Sotva to dořekl a Lugh znovu zmizel ve dveřích, osvětlila náves zář pochodní.

***

"U všech bohů! Co se to děje?" děsil se Bothan podívané, jež se mu znenadání naskytla. Oz-brojení Gótové vpadli na náměstí s rozžhnutými pochodněmi, bezohledně vráželi do chatrčí spících vesničanů a bezbranné je odtud vlekli ven.
"Nuže! Co jste chtěli, to máte!" křičel na všechny strany gótských velitel. Z jeho hlasu bylo patrné, že darovanou medovinu ochutnával ze všech svých soukmenovců nejhorlivěji. Nápoj jako by z něj přímo mluvil.
"Stavíte nám do cesty řetězy! A teď jste nás ještě chtěli opít!"
Kdyby to tak skutečně bylo, v případě velitele by se rozhodně podařilo. O tom se Bothan utvrzoval s každým dalším slovem.
"A co mělo následovat? Chtěli jste nám ve spánku podříznout krky? Obrat nás? Oloupit?!"
Dobrou zprávou pro Bothana bylo, že žádný z vesničanů, jenž do rukou násilníků upadl, zatím nebyl nijak viditelně zraněn. O poznání méně příjemné bylo poznání, že dva vojáci po velite-lově pravici za paže svírají omráčeného druida. Zpočátku si náčelník nebyl jistý, je-li to Iúr-nan či Alan, absence dlouhého bílého vousu však jasně ukazovala na mladého učně.
"Okamžitě je pusťte!" vykřikl Bothan a vytrhl z kožené pochvy nový meč.
"Nebo co?!" otočil se k němu opilý velitel. "Ááh, tos ty? Ty, kterýs to celé vymyslel. Pěkná lest, pěkná, ale na gótskou královskou družinu si nepřijdeš, zloduchu!"
"Nevíš, co mluvíš! Ale můžu tě ujistit, že jestli jedinému z mých lidí zkřivíš jen vlásek, draze za to zaplatíš!" oznámil náčelník a popošel o několik kroků vpřed, aby si mohl opilý nepřítel dobře prohlédnout mistrovsky vykovanou čepel v jeho rukách. Dojem na opilého Góta neudělal. Žoldnéř si jen cosi zabručel a ukázal na dva válečníky, kteří ke svému veliteli právě za vlasy táhli jakousi nešťastnou ženu.
"Na něj!" rozkázal jim.

Družiníci ženu okamžitě pustili. Pokusila se o útěk, nedoběhla však daleko. K zemi ji srazilo topora jiného z Gótů, zatímco dva vojáci s nachystanými zbraněmi kráčeli pomalu náčelníko-vým směrem.
Bothan se zhluboka nadechl a pomalu se připravil zasadit první ránu. Nepřemýšlel o tom, má-li proti dvěma urostlým zabijákům jakoukoliv šanci. Věděl, že nepostaví-li se Gótům on, pak nejspíš nikdo.
Držel se statečně. Již po krátké výměně úderů se mu podařilo vyvést prvního nepřítele z rov-nováhy, druhý jej ovšem statečně zastal a dopřál mu dostatek času vzpamatovat se. Bothan nemohl než vyčkávat na chybu jednoho ze soupeřů. Ta dlouho nepřicházela.
Spíše štěstím, než šermířským umem se mu nakonec podařilo jednoho z nich zranit na tváři. Jeho bojový zápal to ovšem nikterak nezmenšilo. Ba přímo naopak. Rozzuřený Gót se ovšem v záchvatu vzteku konečně dopustil chyby, na niž náčelník tak dlouho čekal. Podařilo se mu zcela rozbít oponentovu obranu a rozpárat mu bok. Gót se svalil na zem v bolestech.
Druhý byl rozvážnější. Stejně jako Bothan raději čekal na chybu. Zbytečně se neotevíral, kroužil, vyčkával. Brzy ale přišel na způsob, jak Bothana přemoci. Po předstírané chybě se vesničan příliš unáhlil. Nepočítal s tím, že má sok situaci pevně v rukách. Pod tlakem špatně vykryté rány se tak zřítil na zem do prachu. Meč mu vyklouzl z rukou.
Jasně slyšel smích opilého gótského velitele, zatímco se vítězný voják napřahoval k poslední ráně. Ignoroval jej. Raději si v duchu rozpomínal na jména všech možných bohů a naléhavě je prosil o pomoc - a bohové se jej zjevně rozhodili vyslyšet.
Než Gót stačil přeměnit Bothanovu lebku v krvavou kaši, zahryzl se mu do zad lovecký šíp. Válečník se pod silou střelcova nápřahu otočil do kola, zahodil zbraň a padl naznak, dle všeho okamžitě mrtev. Bothan zamžoural, hledaje místo, odkud mohl šíp vyletět, a spatřil nezaměni-telnou postavu Blárovu.
Lovec, spolu s dalšími improvizovaně ozbrojenými muži zaujal pozici na druhé straně návsi a gótské útočníky zasypával šípy ze svého toulce. Většina z nich si neomylně našla cíl.
"Vidíte, říkal jsem to! Jsou na nás připraveni!" zakřičel opilý vojevůdce. Otočil se ke dvojici svírající Alana a přitáhl si k sobě mladého druida jako živý štít. Mnozí další Gótové se k ostatním zajatcům zachovali podobně.
"Zpátky!" rozkázal velitel, když spatřil množství vesničanů za Blárovými zády. "Je jich moc!"
Nemohl tušit, že většina z nich nikdy žádnou zbraň nedržela v ruce, a že ani se zemědělským náčiním by s nepřáteli nemohli jakkoliv poměřovat.
"Pusťte je!" křičel na Góty Blár, marně ovšem. Neměl, jak je k tomu donutit. Na Germány skrývající se za ženami, někdy i dětmi, se střílet neodvažoval.
Než se Bothan stačil zcela vzpamatovat, byla již většina Gótů na odchodu – i s rukojmími. Matně ještě gótským velitelem vlečeného Alana. Tu zpozoroval, že na mladíkově krku se v záři pochodní cosi ostře leskne. Eponin náhrdelník!
Rychle vyskočil na nohy. Stalo se snad Eponě něco? Nebo Lughovi? Přišel snad pozdě?
Zatímco poslední válečníci i s rukojmími zmizeli na cestě k jejich táboru, vrazil Bothan do Lughovy chatrče. Našel zde jen Eponu. Plačící.
"Co se stalo? Kde je Lugh?" zeptal se jí.
"Nevím! Zmizel."
"Tady jsem!" zaslechl náhle Bothan mladíkův hlas.

Budoucí náčelník se k němu kvapem blížil po Blárově boku.
"Běžel jsem pro Blára a pro sousedy," oznámil.
"Musíme jim pomoci," odhodlaně pronesl Blár. "Jinak je všechny pobijí."
"Proč je unesli?" naříkala Epona.
"Stále si myslí, že ten řetěz je naše práce. Asi nás takhle chtějí přinutit ho sundat," uvažoval nahlas Lugh.
"Nebo se zkrátka v té jejich opilosti rozhodli si na někom vybít vztek!" křičel náčelník. "Po-věz mi, Lughu, jak se náhrdelník, co jsi daroval Eponě, dostal do rukou Alanovi?"
"Cože?" vypískla dívka a rozhlédla se po chatrči.
"Víte, co s ním je?" ptal se Lugh.
"Ano! Mají ho Gótové. I s Alanem."
"Náčelníku, na řeči teď nemáme čas. Musíme jim pomoci!" nechápal Blár smysl náčelníkova dotazu.
"Ano, ale jak?! Co proti nim zmůžeme?"
"Vydáme se do jejich tábora! Je nás víc než jich. Musíme zvítězit. Navíc tady s Blárem," na-vrhl Lugh a sklidil za to od Bothana i od Blára káravé pohledy.
"Nesmysl," štěkl náčelník.
"Jestli jsou utáboření, tak nám mé šípy mnoho nepomohou," dodal Blár, "ale můžeme se je pokusit vylákat ven!"
"A jak? Mají v táboře rukojmí. Proč by vycházeli?"
"Lugh má pravdu v tom, že je nás mnohem víc. Byli bychom pro ně hrozbou, i kdyby nás byla půlka. Rozdělme se tedy a předstírejme útok. Pak se dejme na ústup. Jistě nás budou chtít pronásledovat. A zatím se pokusíme vplížit do tábora. Osvobodíme rukojmí a vpadneme jim do zad."
"To je čiré bláznovství. Vždyť nemáme ani pořádné zbraně. Všechny nás pobijí."
"Máte snad něco lepšího?"
"Myslím, že cokoliv je lepší, než poslat vlastní lidi na smrt."
"Naši lidé budou umírat stejně," znovu se do rozhovoru vložil Lugh, vyhýbající se vyčítavým pohledům uslzené Epony. "Buďto pobijí zajatce, anebo nás."
"Ti muži, co přišli se mnou, jsou zde dobrovolně. Pro své ženy a děti dají život v sázku. Jen se jich zeptejte. Nikoho nenuťte a uvidíte, že stejně půjdou."
Lugh Blárovi přisvědčil.
"Souhlasím s tím," řekl.
Bothan se zamyslel.
"Jak si přejete," rozhodl se nakonec. "Zeptáme se. Ale před bohy se z toho budete zodpovídat vy!"
Blár přikývl a svižným krokem se vydal k mužům, kteří zatím obcházeli chatrče a pomáhali všem obětem, jak se jen dalo. Bothan jej následoval. Ještě však stihl ucedit směrem k Lugho-vi:
"A ty nezapomeň, na co jsem se ptal. Ještě se o odpověď přihlásím."

***

V odhadu, kolik mužů se bude chtít dobrovolně vydat do nepřátelského tábora, se Blár na-neštěstí zmýlil. Jiná otázka byla, když Gótové vtrhli přímo do centra vesnice. Tam byl jejich příchod nutný. K zoufalému boji na nábřeží už se ale neměl téměř nikdo. Snad jen příbuzní a nejbližší přátelé unesených obětí. Bothan si uvědomoval, že jim utíká čas. Nevěděl sice to co Lugh, neměl tušení o trpaslících čekajících v nitru skály na návrat klenotu, tušil ovšem, že ze zajatců nezůstane v rukách podnapilých Gótů nikdo. Proto nakonec změnil své stanovisko a sám se

přidal na stranu lovce, nabádaje ostatní muže k odvaze a chuti do boje. Než se ovšem konečně daly dohromady obě skupiny – první, která měla zaměstnat nepřátelskou pozornost, a druhá, jejíž úkol spočíval v průniku do tábora – uplynulo mnoho času. Až příliš času.
Stejně jako předtím na návsi, ani nyní, když klečel po boku Blára a ostatních mužů z druhé skupiny skrytý v lesíku nad nábřežím, nepřestával pozorovat oblohu. Blárovi se dokonce zdá-lo, že postupně mizící hvězdy jej trápí více než celý nepřátelský tábor, od něhož byli vzdáleni na pouhých pár kroků. A upřímně, nebyl daleko od pravdy.
Na zahájení bojů čekali dlouho. Bothan v čele první skupiny si dával na čas. Utužoval morál-ku, všelijak své sousedy podporoval, učil je, jak správně nést pochodně, aby během boje ne-zhasly, a některým k tomu ukazoval alespoň základy boje s tou či onou zbraní. A když koneč-ně zavelel k útoku, bylo již pozdě. I kdyby snad bohové zázrakem nechali vesničany zvítězit, pohromě už možné zabránit nebylo. Začínalo svítat.

***

S prvními denními paprsky propukl na břehu Labe, jen pár kroků od tajemného řetězu boj. Bothan v čele útoku se s nepřítelem srazil jako první. Gótové jejich útok zjevně očekávali, že se ovšem tak zdrží, to nikdo nečekal. Když se totiž údolím řeky rozezněl náčelníkův bojový křik, mnoho Gótů mělo co dělat, aby vůbec udržela otevřená víčka. Očekávaný nepřítelův příchod jim však do žil vlil novou krev - přesně tak, jak se sluší na správné válečníky. Tábor byl brzy na nohách a připravený uvítat návštěvníky ostřím seker a oštěpů.
Početně vesničané převyšovali nepřítele skutečně dalece. Nebyli však odhodláni plně využít valící se masy svých těl, všichni si svých životů až příliš vážili a když se ocitli Gótům na do-hled, přemýšlel každý, za koho se bude nejlepší schovat či jakým směrem se dá bojiště nepo-zorovaně opustit.
Dozajista by to byl krvavý den. Bothan sám utržil nejednu ránu, o pastevcích a zemědělcích ozbrojených obušky ani nemluvě. Ztráty zatím nebyly velké, neboť náčelníkovy pokyny o systematickém ústupu si totiž všichni vzali k srdci. Otázka ovšem byla, zda se na něj někteří nedávali až příliš brzy.
Potěšen byl Bothan alespoň tím, že Gótové se za ustupujícími muži skutečně vrhají. Většina jich tábořiště pomalu opouštěla, mezi plátěnými stany zůstávaly pouze stráže nutné k uhlídání velkého množství zajatců. To měla být Blárova chvíle. Bothan neměl pro obtížné vykrývání zákeřných úderů čas sledovat, zdali se už lovcova družina dala do pohybu, pevně v to však doufal.
Těžko říct, jak dlouho tehdy už boj vlastně trval. Jisté je jen to, že pozorní vesničané v po-sledních řadách, od boje vzdáleni, zpozorovali na vrcholku majestátní čedičové skály jakousi postavu. Pro rudé sluneční paprsky nebylo možné rozeznat její bližší komtury, jasné ovšem bylo, že na člověka byla příliš malá a podsaditá. Zdálo se, že postava probíhající řež pozorně sleduje. Po chvilce se jí však pohled na nerovný boj nejspíše omrzel. Sáhla k opasku a cosi z něj odňala. Onu věc, nejspíše signální roh, si pak přiložila k ústům a hluboce foukla. Vyšel hluboký, avšak nesmírně mrazivý táhlý tón. Jeho ozvěna se dlouho nesla napříč celým údo-lím, plašila hejna ptáků a divou zvěř a i válečníky přinutila na okamžik strnout. Nic takového ještě v životě neslyšeli.
Gótové i vesničané, Bothanova i Blárova skupina, dokonce i ti, kteří zůstali v bezpečí svých chýší, ti všichni se zájmem pohlédli na vrcholek skály. Na vlastní oči tak viděli, jak se mohut-ný čedičový masiv s dozněním magického zvuku rozevřela.

***

O tom, že zvuk záhadného rohu byl skutečně magický, o tom svědčilo leccos. Nejenže se do-široka rozevřelo obří skalisko a na vodu z něj vyplul nespočet člunů, osazených posádkami malých, podsaditých a vousatých postav, všech oděných do šupinových zbrojí a jednoduchých železných přilbic. V okolních lesích bylo totiž krátce po zaznění tohoto tónu pozorovat velice nevšední přírodní úkaz: mluvící zvířecí noru.

"Ach, u Teutatise . Jak mě bolí hlava…“ pravila nora s na neživou věc vynikající artikulací.

"Kde to vůbec… Co to? Jak jsem se... Hm. Alaneee!"

***

"Jdeme! Rychle!" volal Blár na své spolubojovníky. Aniž by sami věděli, co se to před jejich zraky vlastně dělo, chápali, že tuto chvíli nepozornosti je třeba využít. Další taková šance už se mohla naskytnout jen stěží. Vtrhli do gótského tábora. Blár vysílal šípy na všechny strany a s neomylnou přesností se mu podařilo skolit naprostou většinu stráží. Pokud snad náhodou minul, anebo se jeho cílem stačil včas ukrýt, ostatní se o něj již bez větších obtíží postarali.

Dokonce i Lugh sám ozbrojen palicí pomáhal skolit jednoho z nepřátel. Víc než boji se však věnoval pátráním po rukojmích. Prohlížel jeden stan po druhém. Nacházel nešťastné ženy, plačící děti i svázané muže. Obešel ovšem téměř celý tábor, než konečně narazil na toho, ko-ho hledal předně – Alana.

Druid ležel na zemi, nohy i ruce měl svázané a ústa mu někdo prozřetelně zacpal, jako by snad dotyčný věděl, že nechat druidovy možnost mluvit by byl velice riskantní krok. Tedy, alespoň v případě, že by si Alan vybavil i nějaké jiné zaklínadlo než uspávací, což, jak Lugh věděl, nebylo příliš pravděpodobné.

"Lughu! Konečně!" vykřikl Alan, když jej Lugh rozvázal a zbavil roubíku. "Co vás tak zdrže-lo?"

"Alane, kde je ten klenot?" nutil Lugh přítele k vážnosti.

"Áááh," naříkal Alan a mnul si od provazů otlačená zápěstí. "Má ho jejich velitel. Vzal mi ho."

"To snad ne!"

"Poslyš, ten zvuk, co jsem před chvílí slyšel, byli to… Bylo to, co si myslím?"

"Obávám se, že ano." zabodl Lugh pohled do země.

"Takže je pozdě," povzdychl si Alan. "Musíme odtud. Třeba se ještě můžeme zachránit!"

Alan s námahou vstal. Zdálo se, že po starostlivé péči Gótů se sotva drží na nohou.

"Ne. Musíme najít ten klenot."

"S hledáním, myslím, ani příliš velký problém nebude. Se získáváním by se ale objevit mohl. A dosti podstatný," řekl mladý druid a vyhlédl ven ze stanu. Sotva však zahlédl, co se venku děje, vyděšeně vykřikl a stáhl se zpátky.

"Co... Alane, co se děje?"

"Trpaslíci. Je to horší, než jsem myslel."

Lugh následoval Alanova příkladu a taktéž na okamžik vyhlédl ven. To, co uviděl, jej neopus-tilo až do konce života.

Říční břeh, na němž ještě před chvilkou zápolili vesničané a cizí žoldnéři, byl nyní poset drobnými postavičkami postupně vyskakujících z člunů. Každá z těchto postaviček třímala ovšem v ruce zbraň. A dovedla ji dosti obratně používat. Alespoň Gótové se o tom přesvědčili na vlastní kůži.

Zatímco vesničané se před trpaslíky okamžitě dali na zběsilý útěk, Gótové ve své pýše drželi pozice. A jeden za druhým umírali. Byť byli jistě válečníci zruční, vousatým mužům, kteří jim výškou sahali někam po pás, dlouho vzdorovat nedokázali. Řeka se tak začala barvit ger-mánskou krví.
"Viděl jsem ho." vypravil ze sebe Lugh, když překonal prvotní otřes a obrátil se zpět k Ala-novi.
"Koho?" ptal se Alan.
"Jejich náčelníka."
"Jestli se dal do křížku s nimi, pak bych si, být tebou, ten pohled vychutnal. Víckrát už ho skutečně neuvidíš."
"Má ten náhrdelník na krku."
"Jak jsem si myslel."
"Jdu pro něj! Vrátím ho, kam patří, a tohle šílenství zastavím!" rozhodl se Lugh a vykročil ze stanu.
"Lughu! Tenhle tvůj nápad je šílenství. Dostanou tě, dřív než mrkneš."
"Tak ať! Má to přijít teď, nebo později?"
Lugh se Alanovi vytrhl, pevněji sevřel svou palici, rozrazil křídlo stanu, vyběhl ven a po náh-lé srážce s kýmsi nezvykle mohutným se poroučel k zemi. Zmocnil se jej strach. Srazil se snad s nějakým Gótem opouštějícím bojiště?
"Kam koukáš, hlupáku!" vyprskl ten muž, taktéž zvedající se ze země. Lugh ten hlas poznal.
"Bláre! Jsem tak rád, že tě vidím."
"Já tedy ne! Zmizme odtud. Tady je to prohrané."
"Jen do toho," ozval se Alan, jenž Lugha následoval ze stanu. "Já mu to říkal taky."
"Bláre!" zasýpal Lugh a chytil lovce za zápěstí. "Musíš nám pomoct. Víme, jak je zastavit!"
"Ne, nevíme," oponoval Alan. "Drží se jenom jedné marné naděje, ve skutečnosti ovšem vy-hlídky na krutou smrt."
"Neposlouchej ho. Bláre, ten náhrdelník, co jsem dal Eponě…“
"Chceš mě tady ponižovat, či co?!" křičel Blár a vytrhl se mu.
"Ne! Přišli si pro něj. Ti trpaslíci si přišli pro něj!"
Lugh musel vynakládat mnoho sil, aby se mu dařilo držet Blára na místě.
"Tak ať si ho vezmou. Neříkal snad náčelník, že jej měl tady Alan?"
"Už jej nemá. Gótové mu ho vzali. Jejich velitel ho má na krku."
"Ještě jsi zapomenul ukázat, kde že se velitel právě nachází," řekl Alan a naznačil směrem k bojišti.
"To ho alespoň mají na dosah ruky! Tak mě, zatraceně, pusť!"
"Nechápeš to!" namítal Lugh. "Oni chtějí, abychom jim ho sami vrátili."
"Ne, to chtěli. Teď nás chtějí všechny zabít," zpochybňoval Lughovo tvrzení druid.
"Musíš nám ho pomoct získat!" nenechal se z míry vyvést Lugh.
Blár vyprskl smíchy.
"A i kdybych chtěl, jak bych to asi měl udělat?"
To, co se stalo v následujících okamžicích, si lze vysvětlovat jen jako projev přízně těch nej-vyšších bohů. Z bitevní vřavy k nim totiž dolehlo volání: "Chraňte velitele!" Když všichni tři jinoši otočili hlavy, spatřili skupinku několika pevně semknutých Gótů, chrá-nících vlastními těly svého vůdce. Ten se ovšem – i s vzácným pokladem na krku – zjevně rozhodl bojiště opustit. Z obklopení svých mužů vyklouzl a utíkal k táboru, přímo ve směru třech rozmlouvajících vesničanů, div že v běhu nezahodil meč.

Alan pohlédl k nebi.
"Myslíte tohle vážně?" položil otázku, na niž neočekával žádnou odpověď.
Blár se na Lugha upřeně podíval.
"Nemám meč. Dej sem tu palici."
Než si Lugh stačil pořádně uvědomit význam lovcových slov, už mu Blár zbraň vyrval z ru-kou.
"Ještě si nás nevšiml!" poznamenal Alan. Zničehonic popadl Lugha za límec (druidové na to zjevně byli vyškoleni) a zavlekl ho zpátky do stanu.
"Bláre!" zavolal ještě na lovce. "Sem!"¨
Blár se v odpověď jen zašklebil. Pochopil, co mu Alan navrhoval – a nelíbilo se mu to. Raději se chtěl soupeři postavit čelem.
Alan jenom v zoufalství spráskl ruce.
"Tady si člověk opravdu nepomůže."
I když Blár trval na rovném boji, nedočkal se ho. Velitel – těžko říct, zda stále opilý, anebo jen k smrti vyděšený - jej zpozoroval příliš pozdě. Bránil se sice statečně, přesto však nakonec klesl s rozbitou hlavou.
"Není mrtvý, že ne?" zeptal se Lugh, když mu Blár podával ukořistěný náhrdelník a zakrvá-cenou palici.
"Neřekl bych. Ale zkoumat to nebudu. Co jste chtěli, máte," oznámil lovec, rozhlédl se kolem sebe a elegantně navázal na svou předchozí činnost, to jest útěk před trpaslíky. Lugh s Ala-nem ovšem neosaměli na dlouho.
"Tak, a co chceš dělat nyní?" sotva se stačil zeptat Alan. Tu oba zaslechli divoký válečný po-křik. Jen tak tak se sehnuli před ostřím válečné sekery, která jim v příštím okamžiku proletěla nad hlavami. Jeden z trpaslíků - mladíci alespoň doufali, že pouze jeden - se zjevně vydal pátrat po klenotu do tábořiště. A poměrně úspěšně.
Lugh na obranu marně pozvedl palici, střet se sekerou nicméně nepřestála.
"Alane, jak bylo to zaklínadlo?" křičel Lugh na druida, zatímco oba uskakovali před trpaslí-kovými údery, pozorně se dívajíc pod nohy, to aby nezakopli o do země zaražené kolíky od stanů.
"Taranisův blesk i hrom, spánku-li ty nemáš... Já... Já nevím!"
Marná snaha oživit si zaklínadlo druida přišla málem velice draho. Nohou se zamotal do jed-noho z našponovaných provazů. V dalších okamžiku už ležel na zemi, vydán zuřícímu trpas-líkovi na milost a nemilost.
"Ne!" vykřikl Lugh. Ve zlomku vteřiny prošel všechny možnosti, jak by se mohl pokusit pří-tele zachránit. Vzdát se klenotu mu přišlo nejjednodušší.
"Tady!" zařval a hodil trpaslíkovi náhrdelník k nohám. "To já ho ukradl."
Trpaslík se zarazil.
"To mou hlavu chceš."
Trpaslík přimhouřil oči. Na okamžik nechal sekeru klesnout na zem a zjevně usilovně pře-mýšlel. Ne ale dost dlouho. Než se Alan nadál, byl podsaditý silák napřažen znovu. Klenot jej nechával zcela chladným.
"Neee!" zaúpěl Lugh zoufale.
Co přesně zabránilo trpaslíkovi krvavou práci dokončit, to se Lugh ani neodvážil hádat. Věděl jen, že v jedné chvíli se mu opět zablesklo před očima a vzápětí padl trpaslík naznak, s očima obrácenýma v sloup.
Alan nejprve panicky vypískl, poté si úlevně oddechl.
"Mistře…“ vyplynulo mu z úst.

"Vidíte, co jste vy dva hlupáci způsobili?" rozkřikl se na ně Iúrnan, opíraje se o svou hůl, ně-jakým záhadným způsobem se
zhmotnivší nad nehybným trpaslíkem.
"Mistře, dělali jsme to nejlepší, co jsme mohli. Chtěli jsme ten náhrdelník vrátit. Ale ti Góto-vé…“ začal je Alan ihned obhajovat. Rychle se vydrápal na nohy a pro jistotu ustoupil o ně-kolik kroků dosahu, do bezpečné vzdálenosti od druidovy hole.
Iúrnan se sehnul a zvedl ze země ukradený náhrdelník.
"To nejlepší, co jste mohli dělat, bylo vyjít s pravdou ven, jak jsem vám oběma říkal! Víte, kolik lidí kvůli vám dnes zemřelo?"
"Ctěný druide, snažíme se to napravit. Právě jsme se chystali jít ten náhrdelník vrátit."
"Myslím, že vašeho napravování už bylo dost. Pojď sem, Alane!"
Alan sklopil pohled a v duchu se připravil na nejhorší. Několika nesmělými krůčky se ocitl na dosah Iúrnanovy ruky.
"Ty půjdeš se mnou!" řekl mu Iúrnan. "A ty," obrátil se k Lughovi, "ty se budeš zodpovídat náčelníkovi. Jestli je naživu."
Jen co Iúrnan domluvil, udeřil svou holí do země. A jak tak učinil, zvednul se na místě, kde s učedníkem stáli, kouř
neprohlédnutelného kouře, sahající možná až někam do nebe. Lugh alespoň k jeho konci ne-dohlédl. A po tom všem, co v posledních několika dnech zažil, jej ani nijak zvlášť nepřekva-pilo, když se z kouře vynořili dva ptáci, orel a vrána, a oba společně zamířili přímo k vrcholku čedičového skaliska. Orel přitom v zobáku nesl blýskavý Eponin náhrdelník.

***

"Konečně, Iúrnane!" zahučel o oboustrannou sekeru se opírající trpaslík, když se orel s vránou usadili na jednom z čedičových balvanů. Ani se neotočil, aby viděl, jak ptáci nabývají svoji lidskou podobu. Za svůj dlouhý život viděl i větší zázraky, než byla pouhá druidská metamor-fóza.
"Omlouvám se, výsosti," řekl Iúrnan a oprášil si poněkud zamazané roucho. "Na zvládání mladických nerozvážností jsem již nejspíš příliš starý."
"Řekl jsi tomu mladíkovi, co jej za tuto nerozvážnost čeká?" zeptal se trpaslík, jehož Iúrnan oslovoval jako 'výsost'.
"Samozřejmě. Oběma."
"Jakže? Oni byli dva?"
"Ne, výsosti! To já, já jsem tou krádeží vinen," byl Alan rychlejší než mistr. Sám ovšem nevě-řil, že takovou věc říká.
Trpaslík se konečně otočil.
"Ano? Ty ses vplížil do našich chodeb?"
"Výsosti..."
Než pokračoval, musel se Alan nadechnout.
"Ano."
Jediné slovíčko. Jediné a přesto všeříkající.
"Skutečně? Domníval jsem se, že ten zloděj vypadal poněkud… Jinak. Neumím to dost dobře popsat, vy lidé mi připadáte všichni stejní."
"V tom vás nejspíše klame paměť, výsosti. To já jsem se vplížil dolů a ten kámen vzal."
Iúrnan mlčel. Jakoby najednou neměl co říct.
"A skutečně tě mistr seznámil s tím, co se stane, nevrátíš-li kámen do dnešního svítání?"

"O navrácení jsem se pokoušel," rozhodl se Alan nezapírat náplň posledních několika hodin. "Ale ta krvelačná smečka tam dole mi v tom zabránila."
Trpaslíkova tvář se prapodivně zkřivila. S odpovědí zjevně nebyl spokojen.
"Ano, byl jsem s tím seznámen," opravil se mladík chvějícím se hlasem.
"Hm," zamyslela se trpasličí výsost a uchopila sekeru do rukou. "A víš, co to tedy pro tebe znamená."
Alan polkl. Až nyní si uvědomil, jak osudnou chybu udělal, když Lugha ke krádeži navedl. Za svým lhaním si ale stál. Jeho smysl pro spravedlnost - a nesmírná vděčnost za Lughovo od-hodlání, s jakým by snad za Alana v táboře sám složil život - jej k tomu přímo nutila.
"Ano," odpověděl tenounkým hláskem.
"Tak tedy na kolena," pokynul mu trpaslík a opřel si toporo sekery o rameno.
Alan váhal. Byť chtěl, nebyl jako Lugh. Nemohl se přinutit vzdát se života tak lehce. Kolena se mu třásla a jako by se navíc sama odmítala ohnout.
To já ho ukradl. To mou hlavu chceš.
Ta slova mu dosud zněla v uších. Když se mu znovu vedrala do mysli, vytryskly mu z očí slzy. Sotva však první smáčela studený černý kámen, už klečel na kolenou s předkloněnou hlavou. Sám si odhrnul vlasy z krku.
To mou hlavu chceš.
"Tněte, výsosti. Jsem připraven," zašeptal.
Trpaslík se zdál udiven. Tázavě pohlédl na Iúrnana. Z jeho kamenného výrazu se ovšem neda-lo nic vyčíst.
To mou hlavu chceš.
Široce rozkročený trpaslík si odplivl a pozvedl sekeru. Tentokrát Alan zavřel oči.
To mou hlavu chceš.
S doprovodným heknutím se dala sekera do pohybu. Řítila se přímo na Alanův krk...
To mou hlavu chceš.
... avšak přesto zazvonila při dopadu na černý kámen, aniž by se Alana jen dotkla.
To mou hlavu... Jakže?
"Řekl bych, že tě překvapil, že, Iúrnane."
"Značně. Ale na tom, že u mě v učení končí, to nic nemění."
Alan otevřel oči. Nějak mu nedocházelo, co se právě stalo. Když tyto své pochybnosti vyslo-vil nahlas, dal se trpaslík do hromového smíchu.
"Ty sis vážně myslel, že by se smrtelník mohl vloupat do trpasličího království a odnést od-tamtud nějaký poklad?" ptal se pobaveně. "Kdybychom nechtěli, tak by ten tvůj přítelíček neprošel ani přes práh!"
"Vy víte o Lughovi?" nevycházel Alan stále z údivu. "No jistě! Každopádně jste oba vcelku obstáli. Alespoň jste se o navrácení pokusili. A navíc, jestli jste to vážně všechno dělali z lás-ky... Opravdu, zažil jsem nespočet horších."
"Horších?"
"Trpaslíci rádi udělují takovéto výchovné lekce," zabručel Iúrnan. "Nechávají se pro zábavu okrást a pak čekají, jestli se ve zlodějích pohne svědomí."
Alan od samého šoku téměř přestával dýchat.
"Co se mi to tu snažíte namluvit? Ti vraždící trpaslíci tam dole na břehu mají být výchovná lekce? A ještě k tomu jen pro něčí zábavu?!" neudržel se.
"Ne vždycky se to takto vymkne," zvážněl trpasličí král. "Ale té chásce tam dole to patří. Na nikoho bychom bývali nevztáhli ruku. Všechny od vás z vesnice jsme nechali odejít. Chtěli jsme vás jen trošku postrašit. I tebe bychom nechali naživu.

Jen jsme chtěli dát starému Iúrna-novi možnost se předvést. Ale tihle ti krvaví psi, ti se na nás vrhli sami."
"Nebýt nás, tak by k tomu ale nikdy nedošlo!"
"Jsem rád, že si to uvědomuješ," neušetřil si další výčitku Iúrnan.
"Nedošlo, nedošlo. Ublížili by někomu jinému a někde jinde," nenechal se zviklat trpaslík a natáhl k Iúrnanovi ruku pro šperk. "Teď už je ale zábava u konce."
Jakmile mu jej druid předal, pověsil si král náhrdelník na krk a sáhl k opasku pro svůj znělý roh. Zadutím, ještě pronikavějším než prve, dal svým mužům dole na nábřeží signál k ústupu. Na tento jednoznačný rozkaz zanechali krvežíznivé Góty jejich vlastnímu osudu, vrátili se do svých člunů, chopili se vesel a navraceli zpět do útrob skaliska, jejž se samo od sebe začalo s mohutnými otřesy znovu zavírat.
"Ještě ten řetěz, výsosti," připomenul Iúrnan králi. Trpaslík mu poděkoval, dvakrát tlesknul rukama a onen nerozbitný řetěz, co po několik dlouhých dní zaměstnával celou vesnici, se se šplouchnutím zřítil do vod klidné řeky.
"Naložte si s ním, jak chcete. Příště stejně musíme přijít s něčím novým. Neradi bychom se opakovali."
"Děkujeme, výsosti. Mnohokrát děkujeme. A ještě jednou se za ty dva omlouvám."
"Jistě, jistě. Pokud se to nebude opakovat… A nyní mě omluvte. Musím jít pochválit muž-stvo. Dnes podali opravdu skvělý výkon!"
Touto větou se s nimi král rozloučil. Iúrnan se ještě nabančil úklonu, k níž lehkou ranou holí přiměl i Alana, a pak jen sledovali, jak se trpaslík noří do skály. Dlouho mezi nimi panovalo napjaté ticho. Byl to překvapivě Iúrnan, kdo jej nakonec přerušil uštěpačnou poznámkou:
"Jestli si myslíš, že tě dolů zase nechám sletět, tak se tedy hluboce mýlíš."

***

A zatímco si nahoře na skále odbyl své slyšení Alan, čekalo dole dlouhé vysvětlování také na Lugha. Když se celá situace uklidnila, chtěli Epona i Bothan vědět, jak se vlastně dívčin náhr-delník dostal uprostřed noci k mladému druidovy, a Lugh, vida, že pravda musí brzy vyjít najevo, již nic nezatajoval. Řekl náčelníkovi o všem - o trpaslících, o jejich lhůtě, o omámení Iúrnana a i o Alanově troufalém plánu.
Svůj hněv na uzdě při rozhovoru s mladíkem udržel Bothan jen s velkou námahou. Kdo ví, jak by se celá rozmluva zvrtla, nebýt navracejícího se Iúrnane, jenž si žádal náčelníkovu po-zornost mnohem urputněji.
Gótové se k radosti všech vesničanů okamžitě po pádu řetězu rozhodli odplout.
"Na loď!" zavelel rychle svému značně prořídlému mužstvu velitel, obávaje se, aby se řetěz brzy nevrátil na své místo. Překvapivě netrval ani na pomstě na Blárovi. Jediné, po čem tou-žil, bylo z tohoto místa okamžitě zmizet. O ostatních Germánech to - soudě dle zápalu, s ja-kým se dali do veslování - platilo také.
Vesničané se radovali. Nevěděli sice ještě přesně, co že se to vlastně stalo, hlavní ale bylo, že útok obou cizích válečníků přestáli - alespoň v rámci možností. Bothan ovšem jejich veselení se zarazil.
"První se musíme vypořádat s těmi, co mají tohle vše na svědomí," řekl a významně pohlédl na Lugha. Celou vesnici pak opět nechal svolat na náves, kam mu byla přinesena jeho náčel-nická stolice, a přiměl Lugha s ze skal se navrátivším Alanem před zrakem všech padnout na kolena. Rozsudku, jenž se nad nimi chystal vynést, se oba děsili. V jeho případě jistě napadne sekera vedle hlavy, jak Lugh trefně poznamenal, když mu Alan stručně převyprávěl svoje zážitky. S tím, že tentokrát již rozsudku neutečou, se ovšem oba rychle smířili.

"Lughu," obrátil se Bothan k prvnímu z nich, když znepokojeným sousedům objasnil, ja-kýchžto událostí se stali aktéry. "Vystavil jsi celou vesnici vážnému nebezpečí. Tvou vinou jsme se tu všichni ocitli v ohrožení života! A někteří z nás dokonce ztratili i střechu nad hla-vou."
Poslední větu dodal, když naň z davu nepřestávali mávat neodbytní Caorall a Fionn. Alan musel nicméně podotknout, že zatím volil náčelník mnohem mírnější tón, než by se byl po všech strastech posledních hodin kdy nadál. Mohla za to snad přítomnost Iúrnanova, stojícího vedle jeho trůnu? Nevěděl. Spíše by však byl řek, že náčelníkův klid bude jen pomyslným tichem před skutečnou bouří.
"Takové jednání samozřejmě nemůžu nechat jen tak. Někdo schopen takových nezodpověd-ných činů si místo budoucího náčelníka nezaslouží."
Lughovi jako by se opět zalesklo v očích. Jeho obavy se začaly naplňovat.
"Leč, darmo bych přiznával, že bych si kdy pro svou dceru stěží dokázal představit lepšího nápadníka než muže, co se kvůli ní vydá do trpasličích chodeb…“
Alanovi údivem klesla brada. Slyšel dobře?
"... a tak, s přihlédnutím i k jejím přímluvám," povzdechl si Bothan, "nechávám vaše zasnou-bení v platnosti."
Epona vedle otce nadšeně vypískla. S mnohými díky vtiskla otcovi na tvář polibek a rozeběh-la se k Lughovi, který - kvůli ní - bez povolení vstal. Eponiny city k němu byly zřejmě sku-tečné. I bez náhrdelníku.
"Rado starších, vesničané, za jeho zásluhy a nesmírnou statečnost v boji, se vaším příštím náčelníkem, až já jednoho dne odejdu do posvátných hájů předků, stane Blár."
V davu tu zašumělo. Šumění však vzápětí vystřídaly nadšené výkřiky a tleskání.
"Ať žije Blár! Ať žije Blár!" křičeli z plných hrdel vesničané, zatímco se mladý lovec s mno-ha šrámy na tváři prodral davem a uctivě se Bothanovi uklonil. Kdo ví, jak moc stál o Eponu, náčelnického místa si však přeci jen cenil o něco více.
"A co se tebe týče," obrátil se náčelník nakonec i k Alanovi, jen co vášnivé ovace pro stateč-ného Blára utichly, "ty ses provinil ze všech nejvíce. Porušil jsi všechna myslitelná pravidla druidského řádu, sdělil jsi velká tajemství našich bohů smrtelníkům, a k tomu jsi ještě napadl svého učitele."
Iúrnan s chladným výrazem přikyvoval téměř každému náčelníkovu slovu. Alan se hryzl do rtu. Mohlo jej potkat něco horšího než vyloučení z druidova učení?
"Jistě chápeš, že spravedlnosti musí být učiněno zadost."
Alan pomalu přikývl.
"Mistr Iúrnan požadoval tvé okamžité zavržení a vyhoštění. Já jsem však usoudil, že dávám-li ještě jednu šanci tvému spoluviníkovi, neměl bych se k tobě chovat jinak."
Iúrnan si povzdechl a opět přikývl.
"To znamená, že se tě pořád ještě nezbavím," utrousil a se smutným úšklebkem se na chlapce zahleděl. "Je to však příležitost poslední!"
"Samozřejmě!" dodal náčelník pevným hlasem. "Proviníš-li se ještě někdy něčím, pak už u mě o milost nepros. Pouze bys plýtval dechem."
V následujících minutách se na náčelníkova bedra snesla vlna díků ze všech stran - od Lugha, od Epony, od Alana i od Blára. O nadšených obyvatelích hluboce si považujících, jak moud-rého a spravedlivého vůdce mají, ani nemluvě. Jediný, kdo se stále příliš neradoval, byl za-chmuřený Caorall a rozpačitý Fionn.
"Náčelníku, a co my?" ozval se starý hrnčíř.

Vždyť my jsme přišli o střechu nad hlavou! A i o naši živnost, doplnil jej Bothan v duchu.
"Vždyť my jsme přišli o střechu nad hlavou! A i o naši živnost."
"Ano. Co teď máme dělat?" podpořil otce Fionn.
Bothan smutně zakroutil hlavou.
"Přístřeší vám jistě sousedé rádi poskytnou."
"No ano, ale co naše nástroje! Jak se máme uživit?" naříkal Caorall.
"Nějaký způsob si najděte. Rád vám jakkoliv pomohu, leč, abych jen tak nechal znovu vysta-vět vaši dílnu, to na mě nechtějte. Nejsem dost bohatý na to, abych si to mohl jen tak dovolit."
"Ale, náčelníku..." začal Fionn chvějícím se hlasem.
Caorall jej však šťouchnutím loktem umlčel.
"Leč... Chápu dobře, že svou podporu nám neupřete?"
"Jistě. Živte se, jak chcete. Můj souhlas s tím máte již předem."
Starý hrnčíř vrhl na syna významný pohled.
"Mnohokrát děkujeme, moudrý náčelníku," uklonil se pak. "Ať žije náčelník!"
"Ať žije náčelník!" zopakovali po něm vesničané sborově. Jednou. Dvakrát. Třikrát. Čtyřikrát. Pětkrát...

***

Hluboce by se byl mýlil, kdo by se domníval, že ve vesnici na labských březích po mumraji se zásnubami a s Góty a trpaslíky nastane klid. Další pozdvižení se zdvihlo již dalšího dne. Snad všichni vesničané se shromáždili na pobřeží, udiveně hledící kamsi směrem ke skále. Na co přesně, to Bothan zatím neviděl. Když však mezi sousedy konečně prodral až mezi první při-hlížející, ani on se neubránil udivenému výdechu.
"Co tady ten řetěz zase dělá?!" vykřikl, když se vzpamatoval.
Alan, stojící jen pár kroků od něj, bezradně zalomil rukama na znamení, že s řetězem opět nataženým a zapuštěným do balvanu na břehu nic společného nemá.
"Já také vážně nevím!" podpořil přítele i Lugh.
Epona přisvědčila.
"Vesnici včera neopustil - to už jsem si pohlídala," řekla.
"Iúrnane! Iúrnane! Kde ten druid zase je?" láteřil Bothan, usilovně v davu hledající druidovo roucho.
"Trpaslíci o tom nic nevědí," ozval se starcům hlas za jeho zády. Náčelník leknutím nad drui-dovým náhlým zjevením málem až nadskočil.
"A kde se tam tedy vzal?!" soptil.
"Krásného dne, náčelníku," zaslechli náhle přítomní volat Caoralla.
Stařec i se synem přicházeli po nábřeží, oba se širokými úsměvy na lících.
"Na vás teď nemám čas. Včera jsem se snad vyjádřil jasně," odbil je Bothan stroze.
"Samozřejmě, že jste se vyjádřil jasně. Proto jsme tam ten řetěz dali."
"Cože?" vyhrkl nejen Bothan.
"Říkal jste přece, že se můžeme živit, jak chceme. Tak prosím. Natáhli jsme ten řetěz zpátky - konec konců by byla velká škoda, kdyby někde jen tak ležel ladem - a budeme tu zastavovat všechny lodě. A za to, abychom je pustili dál, si necháme dobře zaplatit."
"Zbláznili jste se?" nevěřil náčelník vlastním uším.
"Vůbec ne! Víte, jak často tady proplouvají nějaké lodě? Brzy z nás budou boháči. Hotoví Římané!" pýřil se nadšený Caorall.

"A vy také nezůstane škodní," doplnil jej Fionn. "Z těch peněz, co vyděláme, necháme kolem vesnice postavit palisádu, abychom už se nemuseli děsit kdekoho se sekerou!"
"A když bude dobře, tak klidně necháme rozšířit i náčelnický příbytek."
"Anebo svatostánek."
"Ano, ano!" přisvědčil kterýsi vesničan. "A také chlévy!"
"No jistě," přidal se jiný. "A i sýpku můžeme přebudovat!"
"Nakoupíme zbraně na svou obranu!" dovršil poslední.
Vesničané zaplesali. Nadšeně vykřikovali na hrnčíře další nápady, jak vesnici co nejlépe zve-lebit. Jako by se už v nové osadě viděli.
"Jen pozor. Ještě se neukvapujme. Pořád je to naše živnost, ano?" mírnil je Caorall.
"Správně. Ať se nikdo neukvapuje!" ozval se Bothan důrazně. "Ještě jsem to nepovolil."
"Ale náčelníku," zapředla jedna z vesničanek, "vždyť je to tak skvělí nápad."
Všichni ostatní nadšeně přikyvovali. Dokonce i Lugh s Eponou se přidali, strženi davovým nadšením.
Bothan střelil tázavým pohledem směrem k oběma druidům. Iúrnan jen pokrčil rameny, Alan horlivě přikyvoval. Být druidem ve velké osadě? Co víc by si ještě mohl přát.
Bothan cvrkot kolem utišil rozmáchlým gestem ruky.
"Dobrá tedy," řekl pak. "Souhlasím."
Lidé opět propukli v jásot. Bothan ovšem ještě nedomluvil.
"Leč, jenom za jistého předpokladu."
"A... A jakého, smím-li vědět?" zeptal se Caorall, jemuž se chtělo zjevně slavit předčasně.
"Že totiž, kdyby sem někdy zase připluli nějací ozbrojení Gótové, dáte ten řetěz okamžitě dolů. S palisádou nebo bez ní…“

Vondráčková Lucie

O překonání řeky Labe

Stáli jste někdy na vyhlídce na Vrkoči, Erbence či Větruši a při pohledu na Ústí nad Labem si říkali, kde se to tu všechno vzalo? Pokud ano, asi jste nemysleli zrovna sídliště plná paneláků v Krásňáku či na Doběticích – to by byla otázka docela jiná a odpověď mnohem jednodušší. Tenhle příběh je o tom, jak se z dvou míst rozdělených řekou Labe stalo rozlehlé město.

Je tomu už dávno, co Labe bylo mnohem divočejší, než je dnes. Nešlo ho přeplavat – proud byl příliš mohutný a břehy příliš vzdálené, navíc v něm žilo mnohem víc než jen roztomilé rybičky. Po bocích řeky zde žily dva kmeny. Na jednom břehu, na tom, kde je dnes centrum, to byl kmen Účanů. Na tom druhém přebýval kmen Stečanů.

Účané byli velmi chytří – vymysleli všechno, na co si jen vzpomněli. Problém byl ovšem v tom, že většinu z těch věcí neuměli realizovat. Nebyli zrovna zruční – vlastně byli dost nešikovní. Veškeré jejich plány, ať už na stavby nebo něco jiného, končily katastrofou. Velmi je trápila představa, že navždy budou žít v nestále se

rozpadajících chatrčích jen proto, že se jim nedaří stavět tak, jak by potřebovali. Mnoho Účanů trávilo večery na pláži u břehu, jejich děti si tam mohly hrát s pískem (i když žádný hrad stejně nikdy postavit nedokázaly) a oni sami rádi pozorovali, co se děje na druhé straně Labe. Viděli ta lidi, kteří se jim velmi podobali. Pravdou ale bylo, že ve skutečnosti byli zcela rozdílní.

Stečané byli dokonce přeným opakem Účanů – nebyli chytří, to tedy rozhodně ne, ale za to byli velmi šikovná a neváhali přiložit ruku k dílu. Nejeden Stečan toužil poznat lidi na druhé straně a stejně tak tomu bylo i obráceně. Jenže co mohly kmeny dělat? Způsobu, jak se dostat přes divoké Labe, nebylo. Někteří Stečané putovali kilometry ve snaze Labe obejít – marně. Účané se zase pokoušeli sestavit vor, který by je na druhý břeh dopravil – beznadějně. Lidé neznali způsob, jak by se na druhou stranu mohli dostat.

Ten způsob neznala ani rodina Účanů, která trávila pokojný večer na pláži s přáteli. Byla to šťastná rodinka – tatínek Hubert s maminkou Annou měli totiž kromě tříletého chlapečka také novorozenou holčičku. Jmenovala se Florentýna a mezitím, co její bratr spokojeně běhal s ostatními dětmi na pláti, poklidně spala v proutěném košíku u svých rodičů. Ti byli zrovna zaměstnáni konverzací se svými přáteli, takže nikdy opravdu nepochopili, co se to tehdy večer vlastně stalo.

Z ničeho nic přiletěl pták. Vypadal jako orel, možná byl jen o trošku větší. Popadl pařáty košík, ve kterém spala Florentýna, vydal ze sebe děsivý skřek a odletěl s ním pryč. Hubert se ihned rozeběhl za ním, ale pták bleskurychle přeletěl řeku a zmizel z dohledu. Nezoufali jen rodiče, soucítili s nimi všichni Účané až do posledního, jak překonat řeku ale nevěděli.
Pták letěl nad územím Stečanů, když ho zaujala velká krysa, která se zrovna hrabala v krabici čehosi, co opravdu silně zapáchalo. Upustil košík a zaútočil na krysu, budiž jí zem lehká. Košík s malou Florentýnou dopadl na křoví, kde ho našla rodina Stečanů, nebohého dítěte se ujala a vychovala jej jako své vlastní. Nic se o holčičce nevědělo, kromě jména, které měla vyšité na dečce. Rodina se rozhodla jí ho ponechat.

Jak čas plynul, z Florentýny vyrostla stejně hezká dívka jako ze všech ostatních Stečanek, v jedné věci se však přece jen lišila – byla oproti nim hodně nešikovná a velice jí to trápilo. Mohla se snažit sebevíc, stejně se jí nikdy nic nepovedlo ani z poloviny tak dobře jako ostatním. Později si ale všimla, že má dobré nápady. Stečané nebyli nijak namyšlení, a proto jim nevadilo nechat si od Florentýny poradit, věděli, že práci pak udělají lépe.

Netrvalo dlouho a z Florentýny se stala velmi uznávaná osoba kmene. Všichni si od ní nechávali radit, ať už šlo o stavbu domu nebo třeba chov zvířat. A tak se na území Stečanů postupně začaly objevovat první pořádné příbytky. Florentýna vymyslela – Stečané postavili. Fungovalo to parádně. Jednoho dne se Florentýna probudila s geniálním nápadem. Chtěla postavit stavbu, díky které by se dalo projít přes řeku na druhou stranu. Stejně jako ostatní toužila poznat tamní obyvatele, a tak se pro t myšlenku nadchla.Věděla dokonce, jak by se to dalo udělat – stačilo přeci postavit sloup, na něj dát prkna a na břehu to pořádně zatížit! Později jí napadaly i lepší možnosti stavby a všechny si řádně zapisovala, přepočítávala,

promýšlela…

Stavba začala asi o 3 týdny později. Bylo na ni povoláno 50 těch nejšikovnějších Stečanů, kteří chtěli přiložit ruku k dílu. Byla to náročná práce, trvala dlouho, byla velmi namáhavá a také dost závisela na počasí. Jeden týden úplně celý propršel, takže se stavba vůbec nepohnula. Jiný zase bylo tak horko, že ani vše zvládající Stečané zkrátka neměli sílu stavět.

Až jednoho dne bylo všechno hotovo. Možná si představujete, jak se lidé z jednoho kmenu ihned nahrnuli na území kmenu druhého, ale tak to nebylo. Lidé postávali ve skupinkách na svém břehu a zvědavě, možná i lehce nedůvěřivě, se dívali na první most, který kdy byl přes řeku Labe postaven.

První ho přešla Florentýna a promluvila k Účanům. Pověděla jim, jak se most stavěl, jak se lidé těšili, až poznají kmen na druhé straně… Dokonce jim řekla i to, co jí řekli rodiče o jejím zjevení v kmenu Stečanů. Účané vyslechli její příběh od začátku až do konce a nevěřili vlastním uším. Byla to ona – ztracená dcera Huberta a Anny a vrátila se! Byl to šťastný den, plný oslav, vítání a hlavně seznamování. Most začal být frekventovaný. Účané se skamarádili se Stečany a dali vzniknout zcela novému kmenu: Ústečanům.

Ti měli jen to nejlepší z obou kmenů – byli jak chytří, tak šikovní, stavěli další budovy i mosty, až dali vzniknout městu, které dnes všichni dobře známe – Ústí nad Labem.
Těžko říct, jestli to byla tehdy náhoda, když onen pták unesl Florentýnu a zanechal ji u Stečanů, jisté však je, že právě díky tomu zde dnes všichni jsme.

Karasová Štěpánka

Dračí vesnice

Příběh se odehrává před mnoha a mnoha lety, kdy v Českých zemích žili draci, nebyli žádní panovníci, lidé poslouchali a dělali prostě to, co chtěli oni sami. Vše se odehrává v malé vesničce, kde se chovali a cvičili draci. V této době bylo velmi moderní bojování s draky, ale lidé v této vesnici si své draky velmi hýčkali a měli je opravdu rádi, a tak je neposílali do bojů a soutěží. O to zvláštnější je to, co se stalo jednoho dne, když slunce bylo nejvýše, jakoby se všichni draci úplně pomátli. Začali okolo vrhat oheň, máchat křídly. Nikdo netušil, co se děje. A nikdo se ani neopovážil se k drakům přiblížit. Až na mladíka, syn kováře, který měl ve vesnici největší slovo, Michael se jmenoval. Bojoval s draky statečně, ale neměl šanci střetnutí vyhrát. Michaela rozcupovali jako nic. Nastala panika. Vesničané na toto byli připraveni, i když tomu nikdo nikdy nevěřil, že by se něco takového mohlo stát, a tak hned když stavěli svoji vesnici, zřídili na chlup stejnou, ale pod vesnicí. Tam se začali scházet hned po incidentu na náměstí. Jakmile se tam sešla celá vesnice, začala obrovská hádka. Vesničané křičeli jeden přes druhého. Hádka pokračovala, hluk v místnosti se zvyšoval. Kovář to už nemohl vydržet a vykřikl: „Ticho!“. Náhle místnost utichla, občas někdo zašeptal. A tak kovář začal svůj proslov: „Přátelé, jak

všichni víte, dnes je den na který nikdo z nás nadosmrti nezapomene. Naši milovaní draci, o kterých jsme si mysleli, že jsou nejméně nebezpeční na celém světě, mi dnes vzali syna. Děkuji Bohu za to, že jsem vůbec takového syna měl, a zároveň ho proklínám, že ho sprovodil ze světa. Nicméně jsme se velice mýlili, když jsme si mysleli, že nám draci nemůžou ublížit. Ano, jsem z toho stejně smutný, tak jako vy. Jediné, co teď můžeme dělat je, čekat jestli se draci zklidní nebo ne. Pokud ne, budeme nuceni naši milovanou vesničku opustit. Po dobu jednoho týdne, prosím, se nepřibližujte k drakům a raději se držte v ústraní. Jde o vaše bezpečí a já si nepřeji, aby se někomu stalo to, co mému synovi. Toto je můj návrh, jestli s tím někdo nesouhlasíte, můžete vesnici opustit už nyní, nic vám nebrání. Děkuji za vaši pozornost, za týden nashledanou.“. Tak zakončil svůj proslov kovář a odešel truchlit do svého domu. V sále se ihned spustila debata na toto téma. Někteří vůbec nesouhlasili s návrhem kováře a začali balit kufry, jiní zase chtěli všechny draky vyvraždit, a tak si založili tajnou skupinu a jako poslední tu zbyli ti, kteří kovářovi věřili. Během týdne se uskutečnilo několik útoků na draky, všechny neúspěšné, plno lidí přišlo o život. Pár jedinců postupně opustilo vesnici. Po týdnu se tedy zbytek vesnice sešel opět v podzemí a shodli se, že zde už dál žít nemohou. Mnoho z nich to oplakalo. Druhý den ráno, jak se předchozího dne domluvili, se sešli na náměstí a začali se loučit s tím, co tady nechávají. Když to kovář viděl, rozhodl se promluvit: „Moji milí, vím a chápu, že je těžké tu všechno jen tak nechat, potom co jste tu zažili, nikdo z nás neví, do čeho jde, ani já sám, ale rozhodně je to ta nejlepší možnost, kterou můžeme udělat. Ano, budeme muset začít zase od úplného začátku, a že cesta bude vyčerpávající, ale všechno se dá zvládnout, pokud budeme držet při sobě. A teď je už čas vyrazit.“. Velký průchod se dal do pohybu. V tuto chvíli ještě opravdu nikdo nevěděl, co je a této cestě za novým vším, čeká. Po dvou týdnech cesty byla naprostá většina vyčerpaná, někteří se vraceli do vesnice a vzdali to a bohužel i vyčerpání si vzalo své životy. První byla žena se svou dcerkou. Začínal pomalu podzim, a tak v noci byla zima, někteří si zapomněli zabalit deky. Museli už teď vědět, co se s nimi stane, ale víra přetrvávala. Cesta trvá měsíc. Přibylo pár mrtvých, je znát, že lidem dochází jídlo a síla, ale nevzdávají se. Jdou stále okolo pustin nebo lesů, prostě zatím žádné vhodné místo na založení nové vesnice. Po dalších dvou týdnech mají konečně štěstí. Narazili na vesnici nedaleko řeky. Lidé ve vesnici jsou strašně milí a ochotní. Štěstí jim opravdu hraje do karet. Nejenom, že jim dali vesničané pořádně najíst a napít, nechali je dokonce se prospat na postelích. Asi po třech dnech se kovář za celou vesnici zeptal, zda by tu nemohli zůstat a začít zde nový život, vesničané je hnali okamžitě pryč, a tak lidem z už přezdívané dračí vesnice, nezbývalo nic jiného než se opět vydat na cestu. Byli na cestě dva měsíce, tři měsíce. Lidé ztráceli naději, začali bláznit a padali vyčerpáním. A nakonec po dobrých čtyřech měsících, třech týdnech a pět dnech našli neobydlenou krajinu, rozdělenou na dvě části řekou uprostřed, přes kterou vedl most. Všichni se rozeběhli k břehu řeky a nemohli tomu uvěřit. „Stal se zázrak!“ křičeli jeden přes druhého. Kovář náhle zvolal: „Jsme tady. Tohle je konec naší cesty, tady začíná nová životní etapa. Život bez draků a nebezpečí. Dokázali jsme to! I když jsme na cestě ztratily spoustu osob nám blízkých. Ale teď můžeme spokojeně dožít svůj život v bezpečí. Děkuji všem, za důvěru, kterou jste do mne vložili.“. Jeden z malých kluků se však zeptal: „No jo! Ale kde to vůbec jsme?“. Rozhostilo se ticho, nikdo nevěděl co říct. A však manželka kováře řekla: „Jsme v Ústí. V Ústí nad Labem.“. A dožili tak první ústečané svůj život na místech, kde dnes bydlíme my. Žili po generace na místech, kde dnes

bydlíme my. A možná, že doopravdy někdy v dávných dobách žili draci a tento vymyšlený příběh se stal.

Pozn. autora: Je úsměvné, když si uvědomím, jak dlouho mi trvalo, než jsem tuhle povídku do soutěže sepsala a poslala, ale když jsem byla malá, vymýšlela jsem pohádky a povídky neustále, až jsem s tím dospělým lezla na nervy. Smutné, že s rostoucím věkem ztrácíme představivost a fantazii, nemyslíte?:-)

♦ III. kategorie - SŠ a vyšší ročníky víceletých gymnázií ♦

Téma: Horor z ústecké chemičky (báseň) – 38 příspěvků

1.	**Vostřelová Zuzana**	**sexta**	Gymnázium a SOŠ dr. Václava Šmejkala	Horor v chemičce
2.	**Paďourová Nikola**	**3B4**	Trivis SŠV Ústí nad Labem, s. r. o.	Horor z ústecké chemičky
3.	**Pavelková Natálie**	**1.E**	Gymnázium Jateční	Temné zrcadlo
4.	**Štětková Anna**	**sexta**	Gymnázium a SOŠ dr. Václava Šmejkala	Nápis na stěně
5.	**Velinská Wanda**		Gymnázium a SOŠ dr. Václava Šmejkala	Horor v chemičce

Vostřelová Zuzana

Horor v chemičce

Jdu tak jednou večer domů,
měla bych už pospíchat,
prádlo čeká na sušáku,
děti doma mají hlad.

Když chemičkou rychle projdu,
mohla bych to zkratkou vzít,
je to dávno opuštěné,
nikdo by tam neměl být.

Zahnu vlevo a pak projdu
skrze brány kovové,
vidím sotva na dva kroky,
ticho je tu hrobové.

Začínám mít divný pocit,
mráz mi běhá po zádech,
ve tmě cítím cizí pohled,
slyším kroky, tichý dech.

Zastavím se, napnu uši.
Kdo by tu teď v noci šel?
Neslyším už žádné kroky,
cizí dech však nezmizel.

Najednou už vidím světlo,
rozběhnu se vzápětí,
za mnou znovu slyším kroky,
Běžím, myslím na děti.

Hlavní brána „Východ“ hlásá,
spěchám jako splašená,
zoufalstvím mi tečou slzy,
Proboha! Je zamčená.

V matném světle odlesk nože,
koutkem oka zachytím,
odevzdaně zavřu oči,
To je konec, já to vím.

Paďourová Nikola

HOROR Z ÚSTECKÉ CHEMIČKY

Jsem temno, jsem strach,
Jsem zápach, jsem smrad.

Jsem vzestup i pád,
Už všechny jsem vás ovlád´.

Jsem milovaná, jsem nechtěná,
Jsem celá betonová a kamenná.

Působím rakovinu, působím nemoci,
Kdo je mi nablízku, už mu není pomoci.

Všechny vás dostanu, to vám slibuji,
Já ve smrti si libuji.

Váš život bude krátký,
Už povytahuji své drápky.

Cením zuby, plivu krev,
Nevybírám si zrno od plev.

Přijdu si pro vás už velice brzy,
Nebudu šetřit vaše tělo ani slzy.

Neutečeš mi, ústecký člověče,
To voda v Labi pomaleji poteče.

Dojde k mému výbuchu,
Vy budete bez vzduchu.

Moje látky jedový,
Na zombie vás promění.

Budete se potácet,
Již nespatříte tento svět.

Jsem ta vaše chemička,
Zkáza bude brzičká.

Z nebe začne pršet krev,
Vy budete mrtví hned.

Vaše sady, aleje,
Už tady nic nebude.

Vzpomeň si na život,
Vzpomeň si na lásku,
Tvůj smutný život visí teď na vlásku.

Sám jsi mě vytvořil, ty lidský člověče,
Když nezasáhneš, život ti uteče!

Pavelková Natálie

Temné zrcadlo

Byla jedna chemička,
bílá jako ovečka.
Všichni se v ní báli
a málo se smáli.
Proč? To nevím jistě,
Možná kvůli zrcadlu, co stálo na onom místě.
Nikdo do něj nechtěl se dívat,
Jinak v duši začalo se stmívat.
Můj pohled v něm se odrazil,
Temnotou jsem se nakazil.
Jednoho dne silná rána,
rozlítla se hlavní brána.
Po dobré půl hodině
Tvářilo se vše nevinně.
Dým a prach si usedl,
Jen motýl ke mně přisedl.
Jak dotkl se prstu mého,
upadl hned do spánku zlého.
Propukl strašný puch a smrad,
Najednou vylezly kostry v řad.
Kupředu se hnaly,
Cestu dobře znaly.
Kdo to byl, to povím hned,
Nepoznal bys je na pohled.
Jsou to lidé Tobě známí,
Co si povídali s námi.
To je všechno, co jim zbylo,
Prožrané kosti a z nich tělo.
Celé Ústí do temnoty se halí,
Labe do černa se zkalí.
Tak to všechno dopadlo,
Zbylo jen to zrcadlo.
A ptáš se, jak to celé vím?
Já byl ten, co to zavinil.
Ty jsi uvěřil těm krásným lžím?
Pak i Ty si se provinil.

Štětková Anna

Nápis na stěně

Dnes večer bloudím v Ústí sám,
přemýšlím, kam se asi podívám.
Všude prázdno, ve Fóru nic,
nudím se tady čím dál víc.

Z čista jasna napadne mě tedy:
„Zavítám někam, kde jsem ještě nebyl!“
Větruši, Střekov i Erbenku už znám,
do chemičky, tam přeci dnes zavítám!

Mělo by však být známo, co zde lidi čeká,
vstup zakázán tomu, kdo se snadno leká!
Když procházím, jak v hororu si připadám,
jedno velké trauma z toho mám!

Hned když vejdu, cítím velký pach,
všude okolo navíc lítá prach.
Možná je to tu tak ve zvyku,
já však nedýchám, cítím paniku.

Zdelší tajemno mě znepokojuje,
možná až příliš velký klid tu je.
Navíc se nějak brzy stmívá
v létě přec déle světlo bývá.

Z temného ticha náhle zvuky začnou pronikat.
Trubky praskají, někoho slyším naříkat.
„Je tu někdo?“ ptám se zděšeně,
když všimnu si dlouhého nápisu na stěně.

„Shoříš nad kahanem, vetřelče drzý,
ty víš, že ani trochu mě to nemrzí.
Buď rád, že nezmizíš v žíravině,
zacházím s tebou ještě mírně.

Radši utíkej, už sem nikdy nechoď,
ať nemusím využít svých krutých metod.
Nechceš tady přece skončit jako ostatní,
věřím, že na živu chceš zůstat ještě pár dní.“

Samozřejmě, že rozkaz poslechnu,
zděšeně utíkám, ani nedechnu.
Vybíhám z brány, cítím úlevu,
že neutopím se v zásaditém nálevu.

Do chemičky teď už nikdy, nikdy nepřijdu,
prý tam straší tetraammin-nikelnatý duch.
Pokud v propanbutanu udusit se nechcete,
návštěvu chemičky ihned si rozmyslete.

Velinská Wanda

Horor v chemičce

Ráno slavík svým zpěvem vzbudil město
někdo šel na výlet, pekař dělal těsto
a na louce honily se srny.

Na náměstí Míru však panoval shon
ten den byl totiž půlmaraton
na startu chystali se běžci.

Pak zazněl zvon.

Nejprve běželi uzounkou uličkou,
někdo u cesty fandil jim pokličkou.
Pak přišel okruh a po něm les
z něj zpátky běželi a s nimi pes.

Tempem až zběsilým vběhli do chemičky.
Smrdí tu čpavek, z očí jdou slzičky.
Vedoucí šestka už skoro je venku
za nimi vidíme mistra Křepelku.
S přehledem běží dál
okolí nevnímá
co by se bál
když zima ho pojímá.

Pak náhle ozval se tichý zvuk datla
země se otřásla a vrata sklapla.
Kolkolem vidět jen egyptská tma
někdo se zasmál - začíná hra.

Po schodech sestoupil človíček temný
"No to se koukněme, ty jsi pohledný.
Co když tě zabiju, pak půjdu odsud,
ty budeš strašit tu - jako já dosud."

Křepelka měří ho od hlavy k patě
- vzezření podivné, naruby gatě.
Najednou, zaražen, všímá si ve stresu
oba že mají třináctku na dresu.

Chce rychle zmizet, jímá ho hrůza
a ducha s třináctkou políbí múza:
chemickou tabulku důstojně vzývá
podivnou písničku Křepelce zpívá:

"Lithium, Kalcium, Baryum, Astat
možná se Thalium přijde tě zastat.
Yttrium, Radium, hořčičné soli,
za chvíli budou tu živí jen moli.

Helium, Fluorum, velkou mám radost,
dneska k nám zavítal převzácný host.
Je to můj kolega z půlmaratonu
na dresu třináctku navíc má k tomu.

Železo, Nikl, Francium roztavím,
příjemnou koupel ti tu připravím.
Koktejlík ze zlata, přimíchám Rtuti,
do nosu kyslík, ať jsi při chuti.

Do očí síru a Ununium
že ti je špatně? Pomůže Indium.
Až tady umrzneš, v tekutém dusíku
tady máš hrob, kytici z uhlíku."

A takhle řádil tam dál a dál
snad nemusím říkat - co zpíval, to udělal.

♦ III. kategorie - SŠ a vyšší ročníky víceletých gymnázií ♦

Téma: Bezpečné Ústí je sen (fejeton) – 4 příspěvky

1.	**Harciníková Alena**	**sexta**	Gymnázium a SOŠ dr. Václava Šmejkala	Člověk nikdy neví
2.	**Pavlovská Michaela**	**sexta**	Gymnázium a SOŠ dr. Václava Šmejkala	Nebezpečí na každém kroku
3.	**Kazdová Tereza**	**sexta**	Gymnázium a SOŠ dr. Václava Šmejkala	Bezpečné Ústí je sen

Harciníková Alena

Člověk nikdy neví

Můžete se uzavřít do místnosti, která bude strohá, prázdná, bez jediného okna, bez kohokoliv jiného, než jste vy sami. Můžete z této místnosti odstranit všechny ostré nástroje, všechny nebezpečné věci, můžete se zbavit všeho – a přesto…Přesto nikdy nebudete v bezpečí.

Teď nemluvím o tom, že z ničeho nic do této zpustlé místnosti naletí raketa přímo z Ruska, nebo z Ameriky (buďme objektivní…), nebo že si vás najde někdo s bombou na těle, kterému se nelíbí vaše vyznání, nebo způsob jakým se projevujete. – Ale člověk nikdy neví, že ano.

Teď mluvím o tom, že v této prázdné a bezpečné místnosti jste vaším největším nebezpečím vy sami. A největší záludností na této věci je to, že sami před sebou se nikdy neschováte.

A teď, když už víme, že nebezpečí se schovává všude kolem, pojďme se podívat na slovní spojení „bezpečné Ústí“.

Udělám to lehce, vezmu to ze svého pohledu a popíši vám celý den a všechna nebezpečí, která na mne číhají. Možná vynechám pár věcí, třeba jako je nálet mimozemšťanů, přesto si myslím, že se na mne nebudete zlobit, že těmto problémům nepřikládám přílišnou váhu, až zjistíte, kolik nebezpečí na nás čeká za branami všedního dne.

Poté, co jsem si uvědomila, že smrt číhá všude kolem, nastavila jsem si budík o půl hodiny dopředu. Ano, sice je tu veliké riziko toho, že kvůli kratší době spaní budu méně pozorná, ale musím splnit důležitou misi. Musím se dostat na záchod a do koupelny dříve než moje maminka, která stává ve stejnou dobu jako já. Není to z žádných osobních důvodů, ačkoliv teplá prkénka po ránu nejsou opravdu nic příjemného. Zato jsem četla o jednom opravdu nehezkém způsobu otravy krve, kdy si daná oběť v čas nedošla na toaletu a její močový měchýř takový tlak už prostě nevydržel. To samozřejmě nemohu riskovat a tak tedy ráno vstávám o zmíněnou půlhodinu dříve s napjatými nervy a se srdcem až v krku z hrozby, že by můj otec mohl jít do práce nečekaně brzo, tím pádem mi obsadit koupelnu i záchod. Sice máme doma koupelny tři, ale jak už jsem jednou říkala – Člověk nikdy neví.

Dnes se mi, díky bohu, mise splnit povedla, a tak již trochu uvolněněji vycházím z koupelny. Abychom si rozuměli, už to není zběsilý úprk, ale spíše jen úprk. Beru si velmi tlusté ponožky, protože zima jde vždy od podlahy a nachlazení tím pádem také a není to zase tak dávno, kdy lidé umírali na horečky. Má snídaně se skládá z vloček a mléka v plastových miskách. Pravděpodobnost, že se nádobí rozbije a střep z něj mne smrtelně zraní, je sice velmi malá, ale stále tu je.

Má cesta do školy mne děsí snad nejvíce z celého dne. To, že na zastávku couvám, aby mi náhodou před očima a v mém směru nepřeběhla přes cestu černá kočka, to se ještě přežít dá, ale riziko, které podstupuji při cestě autobusem je nervy drásající. Nejen to, že každou cestu zakouším chvíle, kdy zadržuji dech, abych neumřela na otravu z výparů mích spolucestujících, kde se třesu strachy, že mě tytéž lidé brutálně ušlapají (protože do mého autobusu se nastupuje pouze předními dveřmi), ale dokonce každou cestu, a to mě děsí nejvíce, musím svůj život svěřovat do rukou často unavených, otráveně vypadajících řidičů. Přijde mi, že je ani ve snu nenapadá, kolik životů na nich závisí.

Když konečně vystupuji z té továrny na smrt, celá upocená, rychle se nabaluji dalšími věcmi. Cesta do školy není o nic lehčí, než cesta na zastávku. Musím se proklestit hustým, tmavým parkem, ve kterém může číhat hned desítka nebezpečných lidí a místo toho, abych se konečně dostala, do nějaké bezpečné zóny, vstupuji do naší školy, která také bohužel nevěstí nic dobrého. Popisovat, jak přežívám celý den ve škole by bylo na velmi dlouho, za zmínku stojí snad jen to, že mám svého hlavního ochutnávače a člověka, kterému říkám „sledovač známek“ –

ten má za úkol, podívat se na jakoukoliv mou známku přede mnou a posoudit, zda-li mne z ní čirou náhodou netrefí šlak.

Dostat se domů, je stejně tak děsivé, jako dostat se z domova. A kdy večer ulehám do postele, s polovinou vlasů, než jsem měla ráno, mám stále oči na šťopkách, protože jak ráda říkám – člověk nikdy neví.

Pavlovská Michaela

Nebezpečí na každém kroku

Ústí nad Labem. Město dvou tváří, město plné odlišných lidí, město intrik a přetvářky, město odrážející dnešní novodobou společnost. Je to mé rodné město, a ať už chci nebo ne, něco ve mně zanechalo a do budoucna ještě zanechá.

Ale nebudu vám nic nalhávat, i přes tu všechnu nenávist a šeď táhnoucí se celým městem to tu mám ráda. Mám tady přátele, rodinu a nádherná místa, bez kterých si svůj život dokážu jen těžko představit.

Bohužel, ani přátelé, ani krásná příroda vás nezbaví strachu z okolních temných ulic a prapodivných lidí toulajících se napříč celým městem. Mám pocit, že je tady každým dnem víc a víc nebezpečno. Obzvlášť v pozdějších hodinách má obyčejný člověk strach vytáhnout paty z domu, aby čistě náhodou nepřišel i o to málo, co si doposud v našem státě pracně vydělal. Ovšem většinou vám nezbývá nic jiného, než sebrat všechnu odvahu a zkrátka vykročit pravou nohou do ulic našeho nevyzpytatelného města.
Zrovna minulý pátek, když mé kroky mířily temnou ulicí k ústeckému divadlu, mě přepadl strach. Zvláštní pocit nejistoty. Strach z ničeho. Strach ze tmy. Strach z toho, že kolem zkrátka není bezpečno. Šla jsem sychravým počasím. Úplně sama. Dál a dál tou nekonečnou ulicí. Slyšela jsem jen rytmus mé chůze a kapky odrážející se od chodníku. „Kap, kap, kap." Náhle jsem zaslechla, jak se ke mně někdo přibližuje. Krok byl rychlý a důrazný. Rozbušilo se mi srdce a nevěděla jsem, co mám dělat. A tak jsem šla dál tou dlouhou ulicí a s „pepřákem" v kapse jsem doufala, že mi s nožem v ruce nepřišel dělat společnost někdo z občanů předlických ghett. Popravdě, myšlenka toho, že mě zabije osoba, na kterou moji rodiče přispívají již pěkných pár let, se mi vyloženě příčila. „Byla by to celkem ironie osudu", pomyslela jsem si. Od divadla mě dělilo jen pár metrů, a tak jsem přidala na tempu, abych se konečně zbavila prapodivných představ.

U divadla čekali moji kamarádi, a jakmile mě uviděli, jejich kroky zamířily rovnou k těm mým. „Ahoj, jsem rád, že jsi dorazila." Pronesl jeden z kamarádů. „Dneska jsi tu dokonce v čas. Holka, začínáš se překonávat!" Dodala rýpavým tónem jedna z mých nejlepších kamarádek. „Čau, ani nevíte, jak ráda Vás všechny vidím!" Řekla jsem rozklepaným hlasem. „Jak to? Stalo se snad něco?!" Zeptala se. "Ale, znáte přeci ty zdejší ulice. Všude jenom špína a pochybný lidi. Dneska už jsem si fakt myslela, že mě někdo zapíchne a hodí někam do křoví. Vážně, přestává tu bejt bezpečno!" „Prosím tě! Až moc to hrotíš. Měla bys přestat koukat na ty kriminálky!" Odlehčila kamarádka vzniklou situaci.

Když jsme se odebírali k hlavnímu vchodu divadla a řešili složitou otázku těžkého úkolu z matematiky, což pro nás všechny byla otázka života a smrti, stalo se něco, co nikdo z nás nečekal. Kamarádce uvízla bota mezi dlažebními kostkami a skácela se na zem. Následoval smích celé naší party. „Co tam děláš? Seš v pohodě?!" Zeptala jsem se se smíchem a pomohla jí vstát. Kamarádka popadla botu a pronesla: „Sakra! To snad není možný! Bezpečný Ústí je fakt jenom sen!"

Kazdová Tereza

Bezpečné Ústí je sen

Jdu si takhle po ulici. Krásný, zatažený a sychravý podzimní den. Jaká to krása. Jednoduše radost pohledět. Nálada samozřejmě znamenitá, jak je u mne v toto roční období zcela obvyklé.

Přemýšlím si tak o otázkách kriminality v našem kraji. Z úst mých známých neslyším zrovna chválu, avšak já se doteď s žádným velkým problémem nesetkal. Chvála bohu. Raději si ještě zaklepu na zuby. Jen to udělám, zaslechnu nepříjemný a dráždivý hlas o sektor níže. K tomu se dostavila ještě bolest kolene. No - co to? Pohled mi sjede dolů na malé děti, v tomto kraji, obvyklým fototypem. Naštvaně a dychtivě mi kopali do kolen. Ptáte se proč? Výš asi jen tak nedokopnou. „Naval prachy a cíga!" Tato zcela citovaná slova na mě vykřikli mladí pidimužíci měřící asi tak do půli mého těla. Musel jsem se zastavit a zeptat se sám sebe na pár otázek. Tak za prvé, jak ti kluci mohli usoudit, že já jsem kuřák? Samozřejmě že nejsem. Jak přišli na to, že já mám u sebe nějaký finanční obnos? V mé peněžence se zrovna dnes klepalo celých dvacet devět korun, které mi stačily přesně akorát na to, dostat se autobusem domů. Dal jsem si facku. Blbče, zakřiknul si to. Jistě, není to úplné přepadení, ale když to jsou zrovna děti, které se vás rozhodly obrat, tak jak máte asi reagovat? Zmlátit je asi jen tak nemůžete, to by vám někdo sotva uvěřil, že to bylo v rámci obrany. Rozhodl jsem se proto jinak.
Při mém běhu na autobus, jenž mi jel už za tři minuty, jsem byl nadále pronásledován malými mužíky. Díky jejich fyzické zdatnosti jsem si ale poslední dvě minutky místo běhání mohl užít už v klídku a o samotě. Nikdy jsem se nezajímal o detaily četnosti kriminality v Ústí nad Labem, což byl asi jeden z důvodů, proč jsem měl na očích až do teď zrůžovělé brýle skoro až na konec jejich obroučků. Stačilo mi pět minut na internetu a už jsem měl dost všelijakých přepadení, znásilnění, krádeží apod. Ústí nad Labem opravdu není takový sen, jak se na první pohled zdá. Internet v mnoha věcech odsuzuji. Pokud však máte stejně milné domněnky a dobré zkušenosti s ostatními obyvateli Ústí jako já před pár hodinami, neváhejte a sedněte na chvíli k počítači. Občas není na škodu být v obraze.